

Đạo Đức Nghề Nghiệp Của Điều Giáo Sư

Contents

Đạo Đức Nghề Nghiệp Của Điều Giáo Sư	1
1. Chương 1: Ai Kiêu Ngạo Hơn Ai	2
2. Chương 2: Phụ Thân Độc Thân	4
3. Chương 3: Oh, Lần Đầu Tiên (có H)	7
4. Chương 4: Thống Khổ Cùng Vui Sướng (có H)	10
5. Chương 5: Cầu, Không Đối Được Thối Ân Thi(phân)	13
6. Chương 6: Gần Đây Tương Đối Phiền	15
7. Chương 7: Ai Kêu Người Kiêu Ngạo Nha	19
8. Chương 8: Vì Sao Gặp Phải Cậu Ta (16+)	22
9. Chương 9: Bạch Tuộc Thúc Thúc	24
10. Chương 10: Phá Búp Bê Vải	27
11. Chương 11: Tìm "vui" Trong Bệnh	30
12. Chương 12: Tác Dụng Của Chấn Bông	32
13. Chương 13: Cường Hôn Và Thông Báo	35
14. Chương 14: Chấp Nhận	38
15. Chương 15: Cc Vương Tử	41
16. Chương 16: Hình Mẫu Nam Tốt Nhất	45
17. Chương 17: Làm Lỗ Nam Của Người	48
18. Chương 18: Cái Gọi Là Hạnh Phúc	51
19. Chương 19: Thời Gian Của Ba Người	54
20. Chương 20: Tập Chân Dung Sm Mục Dùng Dây Thừng Trói Buộc (thượng)	57
21. Chương 21: Tập Chân Dung Sm Mục Dùng Dây Thừng Trói Buộc (hạ) (có H)	61
22. Chương 22: Một Đêm Ước Hẹn(16+)	64
23. Chương 23: Ở Chung Thời Đại	67
24. Chương 24: Ban Đêm Ăn Người	70
25. Chương 25: Nam Nô	73
26. Chương 26: Tính Nô	75
27. Chương 27: Khẩu Tắc	77
28. Chương 28: S Thụ M Công (có H)	80
29. Chương 29: Giang Liệt	82
30. Chương 30: Đại Trình Tiết	85
31. Chương 31: Đường Nhân	87
32. Chương 32: Ngụy Cửu	90
33. Chương 33: Chủ Nhân Cùng Nô Lệ	93
34. Chương 34: Hạnh Phúc (hoàn)	95

Đạo Đức Nghề Nghiệp Của Điều Giáo Sư

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hắc bang lão đại công x điều giáo sư thu, ám áp văn, SM nhẹ, công có tiềm chất t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-duc-nghe-nghiep-cua-dieu-giao-su>

1. Chương 1: Ai Kiêu Ngạo Hơn Ai

“Nói đi, cậu muốn thu bao nhiêu tiền?”

Ngụy Cửu đang bắt chéo chân ngồi ở trước mặt Tạ Vãn Thiên, trong miệng ngậm điều thuốc, một tay nhiều lần vẽ loạn, một tay vỗ về chơi đùa mái tóc đã được chải chỉnh tề của mình.

Tạ Vãn Thiên không trả lời câu hỏi nói, lại đem ảnh chụp Ngụy Cửu để trên bàn trà cầm lấy nhìn đi nhìn lại.

Trên ảnh chụp là một nam tử nhỏ tuổi có khuôn mặt tuần tú, Tạ Vãn Thiên nhận ra y, người này họ Đường, tên có mang chữ Nhẫn, đúng là xí nghiệp gia trẻ tuổi nổi danh gần đây ở phía đông, vừa có tài vừa nhiều tiền, người này rất có khí thế.

“Anh rốt cuộc muốn tôi làm gì, Cửu ca?” Tạ Vãn Thiên buông ảnh chụp của Đường Nhẫn ra, tay đặt ở trên đầu gối, cậu có chút không rõ Ngụy Cửu rốt cuộc có ý tứ gì, vừa rồi cậu nghe Ngụy Cửu nói muốn mình điều giáo Đường Nhẫn, chẳng lẽ là Đường Nhẫn nhờ Ngụy Cửu tìm đến mình, thế nhưng theo cậu biết thì chính là do Ngụy Cửu đang cạnh tranh cãi âm ỉ với Đường Nhẫn vì làm đầu thầu cho một công trình, việc này thoạt nhìn là có chút kỳ hoặc.

Lông mi Ngụy Cửu giương lên, bàn tay đập xuống tấm ảnh trên bàn trà, hất đánh ảnh chụp của Đường Nhẫn, ánh mắt nghiêng nghiêng liếc Tạ Vãn Thiên.

“Tạ Vãn Thiên, lão tử biết cậu là điều giáo sư nổi danh, người bị cậu điều giáo qua ai không nói cậu lợi hại. Tôi muốn cậu làm gì? Tôi muốn cậu đem hỗn trưởng Đường Nhẫn này điều giáo thành một cái cầu nô cho tôi! Đã hiểu chưa? Bao nhiêu tiền cũng được, nói chung người tôi nhờ là cậu, cậu phụ trách đem y làm thành một con cầu, hay cái loại cầu nô tôi nói một y không dám nói hai, tôi bảo y quỳ, y cũng không dám đứng!”

“Xin lỗi, tôi chỉ thích làm SM cùng phục vụ khách nhân tự nguyện tiếp thu điều giáo, hơn nữa tôi không tiếp ủy thác, phải để y cùng tôi mặt đối mặt nói mới được.”

Tạ Vãn Thiên cũng không ưa điệu bộ đó của Ngụy Cửu, cậu trấn định mà nhìn Ngụy Cửu, ngay cả con mắt cũng chưa từng nháy một chút.

“Cái gì, cái gì? Cậu cho là cậu là ai? Nói chuyện với tôi như thế, tôi cho cậu giúp tôi làm việc chính là coi trọng cậu! Sau này đem Đường Nhẫn điều giáo cho tôi được rồi, để y ngoan ngoãn nghe tôi nói, đem toàn bộ tiền thu nhập của công ty y chuyển vào tên của tôi, khi đó cũng không thiếu phần của cậu!”

“Chuyên cần rút lương tâm như thế, làm sao mà anh nghĩ ra được vậy hả?” Tạ Vãn Thiên nở nụ cười, bắt đầu lắc đầu.

Cậu từng gặp qua người điên, ăn nói khùng điên cũng nghe nhiều, nhưng kẻ điên giống như Ngụy Cửu là lần đầu tiên gặp được.

“Con bà nó cậu ý tứ gì?!”

Tính tình Ngụy Cửu có tiếng là táo bạo, vừa nghe Tạ Văn Thiên thoại lý hữu thoại (câu nói có hàm ý khác), hần sờ soạng cây súng trong thắt lưng, để lên trên đầu Tạ Văn Thiên.

“Cửu ca, Cửu ca, bình tĩnh, bình tĩnh!”

Tùy tùng Ngụy Cửu vừa thấy tình thế bấy giờ khá nghiêm trọng, vội vã bắt đầu khuyên nhủ hần.

“Ý của tôi là tôi tuyệt đối không tiếp nhận loại công tác vi phạm chuẩn tắc đạo đức này. Tôi là một điều giáo sư, nhưng cá nhân tôi, tôi không muốn phạm tội, không muốn vi phạm lương tâm bản thân. Lại nói khách nhân của tôi đều là tới tìm kiếm vui sướng, tôi chỉ phụ trách đem vui sướng đến cho bọn họ.”

Tạ Văn Thiên thật không có một chút ý tứ muốn thuận theo, cậu thuận thế từ sau nhích lại gần, nắm tay lại, đứng trước Ngụy Cửu cười.

Ngụy Cửu hung hăng trừng Tạ Văn Thiên, quay đầu lại nhìn thủ hạ của mình một chút, dùng nòng súng chĩa vào Tạ Văn Thiên, “Y có bệnh, người muốn chơi ngược đãi thì có gì vui sướng, không phải chính là dẫn vật người sao, tử biến thái, còn nói vui sướng gì, lão tử phi!”

“Từ trong thống khổ hưởng thụ thỏa mãn cùng vui sướng, anh không hiểu, thì cảm miệng lại.”

Tạ Văn Thiên hận nhất người khác xuyên tạc cùng vũ nhục chức nghiệp của cậu, tuy rằng nòng súng dính ở trên đầu, nhưng cậu không hề sợ hãi, một chút cũng không đem Ngụy Cửu để vào mắt.

“Biến thái, lão tử nói cậu là biến thái, cậu làm gì được!” Ngụy Cửu nhướn mi, con mắt thoáng cái trợn tròn.

Tạ Văn Thiên nhẹ nhàng mà cười nhạo thành tiếng, nghiêng người về phía trước, đầu chủ động dính tới nòng súng.

Trong mắt của cậu thường có loại sắc thái sâu không thể lường, ánh mắt như thể chậm rãi đảo qua vẻ mặt kiêu ngạo của Ngụy Cửu, Ngụy Cửu từng gặp qua không ít sóng to gió lớn cũng có chút giật mình.

“Trong lòng mỗi người hoặc nhiều hoặc ít sẽ có thích ngược người khác cùng bị người khác ngược, chẳng qua có rõ ràng, có kín đáo mà thôi. Cửu Ca, tôi biết anh là GAY, khi anh là GAY, anh không cảm thấy biến thái, bởi vì anh thích làm GAY, thế nhưng trong mắt người thường, GAY cũng là một loại biến thái, hiện tại người nói chúng tôi ngoạn SM chính là biến thái, bất quá là bởi vì người không thích cùng không tiếp thụ cách chơi này thôi, cũng giống như người bình thường không hiểu cũng không tiếp thụ GAY như nhau, suy bụng ta ra bụng người, anh không biết gì thì cũng không có tư cách gì để phủ định toàn bộ nó? Nếu như chúng tôi biến thái giống như anh đã định nghĩa, vậy anh trong định nghĩa của người khác cũng là biến thái không phải sao?”

Ngụy Cửu bị Tạ Văn Thiên nói đến không thể phản bác được gì, hần nhìn Tạ Văn Thiên bày ra vẻ mặt trầm tĩnh có chút đáng sợ, rồi cuộc thu súng lại. Hần mang ảnh chụp Đường Nhẫn quảng xuống đất, gõ lên bàn trà cười nói với Tạ Văn Thiên, “Không nghĩ tới, người thật là có chút dũng khí, Ngụy Cửu tôi sống hơn ba mươi năm, vẫn chưa thấy qua có người dám ở trước mặt tôi kiêu ngạo như thế.”

“Không phải kiêu ngạo, bất quá là ăn ngay nói thật mà thôi, hiện tại rất nhiều người nghe không được lời thật lòng, bởi vì bọn họ làm chuyện hay phá sự, luôn sợ người khác nói xấu, anh nói đúng không, Cửu ca?”

Từ khoảnh khắc Ngụy Cửu bỏ súng xuống, Tạ Văn Thiên đã mơ hồ cảm giác được nam nhân này không phải người đơn giản, hần ta nhìn như hung ác độc địa, thế nhưng cũng không phải giản đơn là thô bạo.

Quả nhiên, Ngụy Cửu nghe Tạ Văn Thiên nói tới đây không phát hỏa ngược lại cười ha ha.

“Ngụy mỗ rồi cuộc đã minh bạch vì sao người như Tạ tiên sinh cậu lại được người ta coi là đệ nhất điều giáo sư, cậu thật sự là một người có cá tính.”

“Quá khen.” Tạ Văn Thiên nhàn nhạt cười cười.

“Được rồi, cậu quả thực kiên trì không đáp ứng, tôi cũng không có cách nào khác ép cậu. Bất quá tôi sẽ nhớ kỹ điều cậu nói, con mẹ nó đều là tại đứa nào gợi ý cái loại chủ ý thối này kêu tôi tìm cậu! Chuyện Đường Nhẫn đó, tôi sẽ cùng hấn đấu chính diện, tôi cũng là đàn ông, thủ đoạn quá đê tiện thủy chung cũng không ra gì, phải không?”

Ngụy Cửu thu hảo sủng, đứng thẳng người trước mặt Tạ Vấn Thiên, con người hấn vòng vo di chuyển, nhìn bộ dáng nam nhân trước mặt này cũng không tệ, nhếch miệng cười, tới gần thấp giọng hỏi, “Cậu nói chuyện từ trong thống khổ hưởng thụ vui sướng gì đó, tôi cũng không hiểu nhiều lắm, bất quá nghe cậu nói rất có ý tứ, thế nào, có cơ hội để tôi vui sướng một phen được chứ?”

“Bắt đầu là năm trăm nguyên một giờ, phí hạng mục thì tính khác, điều kiện trước tiên là anh tự nguyện.” Tạ Vấn Thiên cũng đứng lên, nghiêm túc mà chăm chú.

“Giá rất cao a...” Ngụy Cửu dẫu khí* mà nhìn Tạ Vấn Thiên, gương khoe miệng lên móc ra ví tiền, “Tôi thật không quá tin lời cậu nói, ngày hôm nay tôi liền thử xem. Giá một nghìn khối có thể ngoạn bao nhiêu phút?”

__đấu khí: tranh hơn thua.

Tạ Vấn Thiên nhìn đồng hồ trên tường đang chỉ hướng ba giờ, cậu tiếc nuối mà khiêu hạ lông mi, nói với Ngụy Cửu rằng, “Xin lỗi, Cửu ca, thời gian ngày hôm nay của tôi đã bị khách nhân định rồi, hôm nào đi.”

Cậu vừa nói xong, cửa nhà bỗng nhiên bị người đẩy ra, vào là một người trung niên dáng vẻ trang trọng, mắt Ngụy Cửu choáng váng, người này không phải là cục trưởng cục cảnh sát Tôn Thiết Thủy sao!

“Nhiều người như thế, uy, sao Ngụy Tổng cũng ở chỗ này...” Tôn Thiết Thủy hiển nhiên là bị nhiều người như thế làm hoảng sợ.

“A... Tôn cục trưởng, tôi tới nơi này tìm Tạ tiên sinh tâm sự. Ông có việc tìm cậu ấy à, ông đừng vội, tôi đi đây, tái kiến.” Sau khi Ngụy Cửu xuất môn sắc mặt bỗng chút liền đen, hoàn hảo mình chưa có gây chuyện ở chỗ Tạ Vấn Thiên, không nghĩ tới gia khóa này thật có bản lĩnh thông thiên, ngay cả cục trưởng cục cảnh sát cũng có liên quan với cậu ta.

“Sao vậy, Ngụy Cửu tìm cậu gây phiền phức?” Tôn Thiết Thủy mắt thấy Ngụy Cửu tùy tiện mở cửa đi ra ngoài, xoay người hỏi.

Tạ Vấn Thiên nở nụ cười hạ, chỉ chỉ sô pha, “Ngồi. Không có việc gì đâu, anh ta muốn cho tôi giúp anh làm một chuyện không hợp quy củ thôi, tôi cũng không đáp ứng. Ông nói, chúng tôi làm việc này, đầu tiên cũng là vì bản thân, là một công dân tuân theo pháp luật không phải? Hơn nữa tôi có chức nghiệp đạo đức của mình, dù có người đến ép cũng không thể bắt tôi làm những việc tôi không thích này.”

“Tiểu Tạ, tôi rất thích sự kiên trì đối với đạo nghĩa của cậu, rất đàn ông.”

Tôn Thiết Thủy gạt đầu, vừa nói vừa cởi áo khoác xuống, gã đề thấp tiếng nói nhìn đồng hồ một chút, trên mặt vốn chính trực mười phần bỗng nhiên hơn vài phần tà khí, “Thời gian không sai biệt lắm, bắt đầu đi, năm giờ tôi còn có một cuộc họp, làm nhanh lên đi.”

“Ha ha, người thật đúng là...”

Tạ Vấn Thiên ha ha cười, đứng lên mở cửa sau ra, hấn đứng ở cửa làm một tư thế mời, trong gian phòng kia âm âm trầm trầm, cũng không ánh sáng.

2. Chương 2: Phụ Thân Độc Thân

Dục vọng luôn luôn tiềm ẩn ở sâu trong nội tâm con người, có người cả đời vì dục vọng mà sống, có người đến chết cũng không rõ dục vọng của mình đến tột cùng là sao.

Ở giữa gian nhà lúc này rất tối, không có nhiều ánh sáng, tựa như giấu đi bí mật của dự vọng ở trong nội tâm mọi người không thể cho ai biết.

Tạ Vãn Thiên khéo tay chọn roi, một tay vẫn đặt tại bên môi, khuôn mặt anh tuần thoạt nhìn rõ ràng rất lạnh.

Tôn Thiết Thủy mồ hôi nhễ nhại tại bên chân hần trần trọc rên rỉ, mỗi một tiếng rên rỉ đều kéo theo dự vọng khó có thể thỏa mãn.

“Bốn giờ rồi, anh phải đi.”

Tạ Vãn Thiên mang roi quăng sang một bên, ngồi xổm xuống thay Tôn Thiết Thủy cởi bỏ miên thẳng trói buộc hai tay hần (dây thừng).

Tôn Thiết Thủy quơ quơ tay, ngửa mặt nằm trên mặt đất, còn đang nhớ lại dư vị thích thú khi bị đánh. Hần tìm kiếm miếng vải đen che phủ trên mắt, dường như vẫn không muốn cởi ra, giống như chỉ cần cởi ra, những cảm giác vui vẻ vẫn quanh quẩn tại thân thể liền sẽ tan rã.

Mỗi một lần roi bắt ngờ mà rơi xuống, đánh trên thân thể của mình, nội tâm vừa cảm nhận sâu sắc cùng sợ hãi khiến hần một lần lại một lần phát run.

Cái tư vị giống như đám mây, bị cái gì truy đuổi, mà mình cũng đang truy đuổi cái gì.

Tạ Vãn Thiên không để ý đến hần, cậu biết sau khi phát tiết như vậy, suy nghĩ của người tạm thời khó có thể lập tức khôi phục trong cái ảo giác khuây khoả kia. Cậu đi tới một bên, cầm lấy nước khoáng trên bàn uống vài ngụm, rút ra khăn tay xoa xoa mồ hôi mình.

“Uy, Tôn ca, bốn giờ ba mươi lăm rồi.” Tạ Vãn Thiên lại nhìn nhìn đồng hồ.

“Àn...đi liền.” Tôn Thiết Thủy dưới thẩm nói lầm bầm ngồi dậy, hần kéo lại quần, khuôn mặt chững chạc lộ ra vài phần uể oải sau khi làm xong.

“Thật thoải mái, thiếu chút nữa thì bắn.”

Tôn Thiết Thủy mặc y phục, một lần nữa mang cả vật thất lại, hần mỉm cười cùng Tạ Vãn Thiên đang đứng ở trước, đối với kỹ thuật đối phương khen không dứt miệng.

Tạ Vãn Thiên thoáng nở nụ cười hơi hột, đi qua, cho hần một cái ôm.

“Hắc, có ý tứ.”

Ngụy Cửu nghiêng cái cổ, nhìn không được tự chải lại mái tóc của mình cho chỉnh tề. Hần ở nơi này, coi như là người có uy tín danh dự, người dám đối với Cửu Ca hần nói bất loại vậy thật đúng là không nhiều. Dĩ vãng vẫn nghĩ loại người Làm loại chuyện nhận ra ra con người” như Tạ Vãn Thiên càng phải sợ bản thân mình nữa, khả không nghĩ tới gia hỏa nói làm việc ngược lại thật là có điểm giống nghiêm túc ra dáng.

Như vậy mở miệng, thực sự giống như lừa gạt, mang SM miêu tả nhiều lắm cái gì tốt đẹp a... Khiến người ta thấy sung sướng?

Có phải như vậy sung sướng?

Ngụy Cửu đứng ở cổng trường tiểu học bị ánh mặt trời chiều chói đến phải nheo mắt lại, hần hơi xoay người, một đám đỉnh đầu của học sinh tiểu học mang theo túi sách nối đuôi nhau ra, khi nhìn thấy một cái đầu đỉnh nhỏ thoáng cái thì chạy đến.

“Ba!” cái tiểu tử vừa chạy vừa hô, nhào vào lòng Ngụy Cửu.

“Con trai!” Ngụy Cửu ha ha cười, ôm lấy nhi tử Tiểu Ngụy.

Từ lúc tám năm trước hần cùng vợ ly hôn, hần cùng nhi tử sống nương tựa lẫn nhau. Ngụy Cửu một người đại lão gia nhi, mấy năm này bị tiểu hài tử xấu xa lấn qua lấn lại rất thảm. Hần đang ở độ tuổi trẻ mãnh liệt, sao có thể ba ngày không làm, nhưng tiểu tử này ở nhà. Ngụy Cửu vừa lo lắng nhi tử một người ở nhà, buổi tối thẳng thẩn dẫn theo người về nhà, nhưng hần sợ việc này bị nhi tử phát hiện, làm tình cũng chỉ

có thể chờ đến nửa đêm. Kết quả bình thường là còn cũng không có làm, hai người phải dựa vào nhau ngủ, hỏa ghen cả đêm không tắt, cháy sạch làm hấn cong tâm cong phế, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi.

Lâu ngày, Ngụy Cửu cũng lười dẫn người về, dứt khoát đều trốn ở trong chăn tự xử.

Nói thật, vài năm nay hấn tự mình làm bằng hai tay thực sự là phiền lòng, thực sự là nghĩ cảm giác trốn ở trong chăn thực sự quá tịch mịch, giường này chính hai người lăn mới tốt. Chờ nhi tử lớn chút nữa đi học bán trú, mình cố gắng là có thể tìm một người cố định tạm thay hai cái tay này.

Ngày hôm nay là sinh nhật 10 tuổi của Tiểu Ngụy, Ngụy Cửu đặc biệt tối cùng y ăn sinh nhật, lễ vật lấy lòng hấn sớm để ở trong xe, là bộ biến hình kim cương (Transformers) mới nhất

Tiểu Ngụy cầm lấy biến hình kim cương đầu tiên là rất hưng phấn, sau đó lại loay hoay vài cái thì bộ dáng có chút mệt mỏi.

Ngụy Cửu chăm chú nhìn xe ở phía trước mở ra, đầu óc lại nghĩ tới ngày hôm nay cùng Tạ Vấn Thiên gặp mặt, hấn đã hạ quyết tâm tìm được một cơ hội đi linh giáo điều giáo sư giả bộ đứng đắn đắc lợi hại này.

“Ba...” Tiểu Ngụy giơ mô hình lên trời rồi quăng qua một bên, lôi kéo góc áo Ngụy Cửu.

Ngụy Cửu vội vã liếc hấn mắt, rồi tiếp tục nhìn đường, “Chuyện gì?”

“Ba nên dành thời gian tìm cho con một người mẹ a?”

Hài tử mang lời này nói xong, biểu tình tội nghiệp, Ngụy Cửu nuốt nước bọt, khóe miệng nhin không được một trận trầu trầu.

Ta đi đâu cho tìm người một người mẹ a? Nếu như ta thích nữ nhân, mẹ người cũng sẽ không thấy ta cùng nam nhân trên giường đi, tìm cho người một người ba thì không sai biệt lắm.

Nhưng hài tử còn nhỏ, những lời này vô luận như thế nào cũng không có khả năng nói ra bây giờ.

Ngụy Cửu ha ha nở nụ cười vài tiếng, giống diễn viên kém chất lượng trong TV mất tự nhiên trừng mắt nhìn.

“Sao vậy, có ba còn chưa đủ?”

Tiểu Ngụy ủy khuất cuối thấp đầu, mang biến hình kim cương bẻ qua bẻ lại, lẩm bẩm nói, “Không có mẹ, mọi người đều nói ta là tiểu hài tử gia đình độc thân.”

“Ôi chao, cái gì mà độc thân gia đình! Cái đó có nghĩa là mồ côi gia đình.”

Ngụy Cửu lái vô lăng quẹo vào, lông mi nhăn lại chặt chẽ, hấn biết, hiện tại nhi tử lớn, lòng tự trọng cũng lớn theo.

“Dù sao mẹ kế cũng được, người đi tìm một người đi.”

“Nói tìm là tìm, nào còn không có người chịu người ba.” Ngụy Cửu xem tiểu tử này mang chuyện tìm một người mẹ nói đơn giản như kê hấn như lấy rau trộn cà, ngực khổ nói không nên lời. Nếu có thể tìm, hấn còn không sớm tìm, thế nhưng hấn chẳng những nữ nhân tìm không được một người mà ngay cả nam nhân thuận tay nhất cũng không lưu lại được một ai. Cũng không phải mị lực của mình thiếu, chỉ là ở niên kỷ này ai còn tin tưởng ái tình?

Ngụy Cửu giơ tay sờ sờ đầu Tiểu Ngụy, có chút áy náy dở y, “Ba tận lực a.”

Tạ Vấn Thiên từ nơi công tác đi ra đã là buổi tối 9 giờ, cậu vừa tiếp đãi một gã khách nhân, phải qua ba ngày nữa mới bận bịu.

Cậu còn chưa có ăn, tinh đi trên đường chuẩn bị chút ăn vặt, dù sao cậu cũng rất ăn dễ.

Không biết khi nào thiết bản bạch tuộc tại đường phố rất phổ biến, không nói mùi vị, cái hương vị kia đều khiến cho người ta thêm nhỏ dãi ba thước.

Tạ Vấn Thiên để ý một sạp ít người, vài bước nhanh chóng đi qua.

“Lão bản, nướng 10 xâu bạch tuộc, không lấy bạch tuộc đầu!”

Cậu chen qua, hoang mang rối loạn rất sợ mấy râu bạch tuộc béo mập bị người đoạt đi mất.

Lúc này, Tạ Vấn Thiên nghe được một giọng quen thuộc tại phía sau vang lên.

“Nướng mấy râu bạch tuộc đến ha ha, lớn chút a.”

Cậu quay đầu lại, vừa vặn gặp được vẻ mặt có chút lo lắng cùng chật vật của Ngụy Cửu, cũng không biết hẳn cấp bách cái gì, không phải mấy râu bạch tuộc thôi sao.

“Yêu, Cửu ca.” Tạ Vấn Thiên lễ phép thượng qua bắt chuyện.

Ngụy Cửu để dành Tiểu Ngụy không cẩn thận bị phỏng, bốn giờ trước hẳn dẫn nó đi lòng vòng mấy chỗ, vừa đi công ty bách hóa mua quần áo món đồ chơi, tiếp theo tiến KFC ăn cơm chiều, sau lại đi chơi trò chơi viên, kiên nhẫn ngồi hết thuyền hải tặc với tàu lượn siêu tốc, Ngụy Cửu thiếu chút nữa một đem phổi nhỏ ra, nhưng Tiểu Ngụy còn rất vui vẻ kéo hẳn cùng ngồi chung.

Này còn phải, Ngụy Cửu nhanh chóng nhìn trời nói trời đã tối rồi, nên trở về gia thôi, bé hài tử đã chạy ra, vừa vặn nhìn thấy trên đường có bán thiết bản bạch tuộc, Tiểu Ngụy ầm ĩ muốn ăn, hẳn cũng chỉ có thể qua bên đó mua.

“A, a... Người a.”

Vừa vặn lúc này gặp phải gia khoả Tạ Vấn Thiên, miệng Ngụy Cửu bỗng dưng, nở nụ cười khô quắt.

Tạ Vấn Thiên cúi đầu một cái thì thấy được Ngụy Cửu ôm quá chặt lấy một tiểu hài tử, con mắt rất lớn, mũi cũng rất cao, vừa nhìn thì biết con Ngụy Cửu.

“Sao vậy, dẫn con trai đi ra ngoạn?” Tạ Vấn Thiên thích tiểu hài tử, kim lòng không được chìa tay ra sờ đầu hài tử.

“Ấn ấn.” Ngụy Cửu nhanh lên gạt đầu, con mắt lơ lửng nhìn vào trên người Tạ Vấn Thiên.

“Thật xin lỗi, đồ gia vị đã hết rồi, 10 râu cuối cùng vị tiên sinh kia đã mua rồi?” Đại thúc nướng bạch tuộc vị mang 10 râu đầy mỡ hương Tạ Vấn Thiên đem qua. Tạ Vấn Thiên đến tiếp nhận, chia 5 râu nhét vào trong tay của tiểu hài tử mà Ngụy Cửu dắt, “Đến, thúc thúc mời.”

“Cảm tạ thúc thúc.”

Tiểu Ngụy trước là có chút xấu hổ, sau đó mình không chút nào chần chờ tiếp nhận lấy 5 râu bạch tuộc, không đợi ba y lên tiếng thì ăn.

Tạ Vấn Thiên yêu thương mà nhìn cái đầu đỉnh nhỏ của Tiểu Ngụy, ngẩng đầu đối với vẻ mặt có chút cứng nhắc của Ngụy Cửu cười, “Hài tử hiểu lắm chuyện.”

“Ha ha, tiểu hài tử đều cái tính tình này, ăn ngon. Đi trước đây, tái kiến, Tạ tiên sinh.”

Ngụy Cửu cũng khách khí mà nở nụ cười, bộ dáng ôn hòa cùng ban ngày hoàn toàn bất đồng, hẳn cúi đầu nhìn nhi tử đang ăn ngon miệng, dắt tay hẳn liền đi vào bãi đỗ xe.

Không biết có phải do bóng đêm tối quá hay không, Tạ Vấn Thiên nhìn bóng lưng Ngụy Cửu, bỗng nhiên nghĩ đối phương rất tịch mịch.

Tạ Vấn Thiên cuối cùng nhún nhún vai, dùng miệng ngậm thịt bạch tuộc dai như cao su, một người không có phương hướng mà ly khai đoàn người náo nhiệt.

(*):đây là thiết bản bạch tuộc:

3. Chương 3: Oh, Lân Đầu Tiên (có H)

Khi Ngụy Cửu lái xe về đến nhà, Tiểu Ngụy đang ngồi ngủ ở lái phụ nước miếng đã chảy tới cằm.

Ngụy Cửu gãi gãi đầu, chép miệng, cẩn thận mang Tiểu Ngụy bế ra.

“Con muốn có mẹ...”

Lúc mang Tiểu Ngụy đặt trên giường, Ngụy Cửu nghe thấy tiếng nói mê hằm hồ.

Hắn làm bộ không có nghe, thay Tiểu Ngụy cởi y phục cùng giày, lại chỉnh chăn thay y, sau đó mới lén lút lui ra ngoài.

Hình như có điểm mệt.

Ngụy Cửu xoa nhẹ mi tâm, đứng ở trên sân thượng gió lạnh thổi. Hắn hút thuốc, tự mình rút ra vài điếu, nhưng nhóm lửa ở trong gió chỉ còn là một chấm nhỏ.

Trước mắt là bóng đêm mờ mịt, màn đêm phía sau mịt mờ. Ngụy Cửu thăng trầm mà cúi đầu thoáng nở nụ cười, đem tàn thuốc phả ra ban công.

Một đóm lửa nhỏ cứ như vậy tại giữa một mảnh đen kịt biến mất, vị đạo làn khói vẫn còn tỏ khắp trong không khí, dần dần nhạt đi.

Hắn vừa xoay người, dưới lầu bỗng nhiên có tiếng gầm lên giận dữ.

“Con mẹ nó người nào gạt tàn thuốc bừa bãi!”

Qua hai ngày, Tạ Vãn Thiên đã quên đi Ngụy Cửu. Cậu có công tác rất bận, làm sao có thời giờ đi quan tâm người không liên quan gì.

Ở trong mắt cậu, Ngụy Cửu chỉ là một khách qua đường, một người không liên quan.

Thế nhưng Ngụy Cửu không có quên mất cậu.

Đại khái qua một tuần, Tạ Vãn Thiên ở phòng làm việc của mình gặp lại Ngụy Cửu, không giống như lần trước dẫn theo mấy người tùy tùng, Ngụy Cửu ngày hôm nay chỉ tới một người. Hắn mặc bộ áo sơ mi hơi nhàn cùng quần tây, xem ra nhìn thân thiết cùng thân mật hơn trước nhiều lắm.

“Sao lại là anh, Cửu ca.” Tạ Vãn Thiên theo thói quen mà đứng lên, vươn tay ra.

Ngụy Cửu cũng nhẹ nhàng nắm lấy, chỉnh tóc lại ngay ngắn, móc thuốc lá ra đưa qua.

Tạ Vãn Thiên không khách khí mà tiếp nhận ngậm ngoài miệng.

Lúc này Ngụy Cửu có một chút kinh nghiệm từng trải, hắn thay Tạ Vãn Thiên châm thuốc, chăm chú nhìn Tạ Vãn Thiên cười, “Lần trước nói là muốn chơi đùa phải không?”

Hắn cười có chút không được tự nhiên, giống như không hề có ý tứ.

Tạ Vãn Thiên vẫn cho rằng Ngụy Cửu đang nói giỡn, dù sao hắn không giống người tốt sẽ nghĩ đến tìm mình.

Thế nhưng ánh mắt của Ngụy Cửu nhìn mình không giống như là đang nói giỡn, Tạ Vãn Thiên từ trong đôi mắt kia đọc ra, đại khái là áp lực, đại khái là tịch mịch. Mà 2 loại màu sắc u ám lúc này đều rất giống sắc thái SM.

“Trước đây anh đã từng chơi qua?” Tạ Vãn Thiên mời hắn ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống.

Ngụy Cửu hút điếu thuốc, lắc đầu.

Tạ Vãn Thiên thần nhiên mà nhả ra một làn khói, đôi mắt hơi mị lên.

“Chưa chơi đùa a... Vậy anh thật bình tĩnh hạ quyết tâm?”

“Ngụy Cửu ta nói sao làm vậy.” Ngụy Cửu nhẹ nhàng cười, nhìn ánh mắt Tạ Vãn Thiên càng thâm sâu.

“Được rồi, thử xem. Trước tiên giao tiền, một giờ năm trăm, tạm thời không thu phí đặc biệt, dù sao cũng vừa mới bắt đầu cũng không thể chơi quá sức.” Tạ Vãn Thiên tắt tàn thuốc, đi về phía sau, bên trong gian phòng đó mới là địa phương công tác chân chính của cậu.

Cho dù mở đèn lên trong phòng vẫn còn có chút âm u, làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực vô hình. Ngụy Cửu nhìn quanh gian phòng, cũng không có đáng sợ như hắc tướng tượng.

“Hình cụ” được xếp ngay ngắn, dây thừng màu sắc khác nhau tính chất khác nhau, ghế nằm rộng lớn, ngồi trên hẳn là rất thoải mái.

“Cởi sạch y phục của người.” Tạ Văn Thiên khóa kỹ cửa, xoay người nhìn Ngụy Cửu đằng trước còn đang nhìn xung quanh.

“Bây giờ?” Dù sao mình cũng không quen tùy tiện trước mặt người xa lạ cởi quần áo, Ngụy Cửu ngẩn người, tay vẫn không nhúc nhích.

Tạ Văn Thiên dựa ở trên cửa có chút bất mãn, ngón tay cậu vụt qua đối Ngụy Cửu nói: “Anh phải biết rằng hiện tại là làm cái gì. Anh là muốn chơi SM, anh là muốn bị tôi điều giáo, như vậy tại trong gian phòng này, tôi nói chính là tất cả, anh chính là nghe. Nếu như anh không nghe, mời ly khai, tôi không lãng phí thời gian.”

Ngụy Cửu rất chán ghét dáng vẻ kiêu ngạo của Tạ Văn Thiên, nhưng trên mặt hẳn trái lại trình diễn rất đủ, cười một điểm cũng nhìn không ra thật giả, thậm chí dựa một chút bối rối trong mắt hẳn, cười như vậy dĩ nhiên khiến Tạ Văn Thiên thấy rất thoải mái.

“Được, tôi đều nghe lời cậu, Tạ tiên sinh.” Ngón tay thon dài của Ngụy Cửu mạnh mẽ mò lấy nút áo sơ mi, một cái một cái chậm rãi cởi ra, dần dần lộ ra da thịt màu lúa mạch dưới áo sơ mi.

Tạ Văn Thiên thần nhiên mà nhìn, cậu biết rất nhiều nam nhân có can đảm ra quỹ đồng chí đều rất có tiền, tên này không chỉ là có tiền, còn bao gồm khí chất bản thân của bọn họ. Đầu tiên nhìn thấy Ngụy Cửu, đối phương lại là một lão đại ngang ngược, lần thứ hai thấy hẳn, Ngụy Cửu lại thành một người phụ thân ôn hòa trầm ổn, lúc này đây, Ngụy Cửu trước mắt hơi cười chậm rãi cởi quần áo, càng giống một người tình nhân tràn ngập mê hoặc.

Đến chỗ này của Tạ Văn Thiên, có nam nhân, cũng có nữ nhân, nhưng nam nhân chiếm đa số.

Không biết bắt đầu khi nào, Tạ Văn Thiên phát hiện mình đối nam nhân này rất có cảm giác, đại khái như cái người nam nhân này ở trước mặt cậu trần truồng khiến cậu có điểm mê hoặc.

“Vóc người tốt, không giống như người cha có đứa con đã lớn.”

Tạ Văn Thiên đi qua, không cho tay Ngụy Cửu cởi quần.

Tay cậu đặt tại ngực Ngụy Cửu sờ soạng, cậu cảm thấy thân thể đối phương rất nóng bỏng, cơ thể rất rắn chắc.

Ngụy Cửu không phải chưa từng bị nam nhân sờ qua, rất nhiều đệ đệ trong giới đều thích đại ca này, cam tâm tình nguyện mà gọi hẳn lão công, cam tâm tình nguyện mà bị hẳn thượng.

Lúc này đây, Ngụy Cửu đến chỗ này của Tạ Văn Thiên, không chỉ là vì thử nghiệm Tạ Văn Thiên nói khoác về cái thứ thống khổ vui vẻ, đồng thời, hẳn nghĩ người nam nhân này rất có tiềm năng tố chất làm lão bà của mình.

Từ khi chia tay một người nam nhân, hẳn đã hơn nửa năm không cùng nam nhân khác thân thiết qua.

Hiện tại, hẳn coi trọng Tạ Văn Thiên, điểm này, là khi hẳn mang theo nhi tử lần thứ hai gặp phải điều giáo sư buồng bình này mới ý thức được.

Nam nhân này có cá tính, nam nhân này cũng rất có tình yêu, trọng yếu nhất là nam nhân này rất kiên định.

Một người không kiên định, người muốn cùng hẳn trải qua cả đời là rất khó, đặc biệt hẳn không chịu được kỳ thị, muốn có tình yêu, không kiên định là không được.

Ngụy Cửu biết mình đã già, một vài năm tiêu xài phung phí, hẳn cần một người, một người có khả năng bồi mình cả đời.

“Đến, nằm xuống.”

Tạ Văn Thiên đẩy Ngụy Cửu tới ghế nằm trước mặt, Ngụy Cửu mắt nhìn ghế nằm phía sau thả lỏng nằm xuống.

“Đừng khấn trương, để tay phía sau lưng đi.”

Này dù sao cũng là “Lần đầu tiên” của Ngụy Cửu, Tạ Văn Thiên không muốn dùng dây thừng.

Mà Ngụy Cửu cũng rất nghe lời, thắt lưng hần vừa nhắc, hai tay đều theo phân phó Tạ Văn Thiên áp dưới thân.

“Đến, há mồm.” Tạ Văn Thiên từ trong ngăn tủ chọn ra khẩu cầu rồng ruột*, quơ quơ trên đỉnh đầu Ngụy Cửu.

Ngụy Cửu tuy rằng chưa chơi đùa, nhưng cũng biết đây là làm gì, hần hơi nhúu mày lại, vẫn đem miệng mở ra.

Khi Tạ Văn Thiên mang khẩu cầu đẩy mạnh vào, Ngụy Cửu không thích ứng nên nhắm mắt, nhưng cái dây lưng tại sau đầu trời chặt, hần rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

“Đây là lần đầu tiên của Cửu ca, yên tâm, tôi sẽ cho anh rất sướng khoái.”

Tạ Văn Thiên ở bên tai Ngụy Cửu nhẹ nhàng mà thổi khí, cậu phát hiện vẻ mặt Ngụy Cửu bắt đầu có chút đỏ lên, giọng nói cũng phát ra vài tiếng rên rỉ không rõ hàm nghĩa.

Kế tiếp thân thể Ngụy Cửu nằm thẳng, không an tâm mà tùy ý Tạ Văn Thiên bắt đầu tiến hành đùa bỡn mình.

Tạ Văn Thiên không cho Ngụy Cửu cởi quần mình là bởi vì cậu muốn giúp Ngụy Cửu cởi.

Cậu rút dây lưng Ngụy Cửu, cẩn thận mà kéo khóa kéo, rồi mới đem quần lót đối phương cởi xuống, nhìn cón thịt mềm nhũn khả ái cứ như vậy xuất hiện mà bật lên.

(*):khẩu cầu:

4. Chương 4: Thống Khổ Cùng Vui Sướng (có H)

Tạ Văn Thiên cẩn thận mà cảm nam căn của Ngụy Cửu, lúc này thân thể của Ngụy Cửu rõ ràng rất run rẩy, ngay cả bụng dưới của cơ thể đều căng thẳng.

Hần khấn trương mà nhìn tay Tạ Văn Thiên đang cảm cái vận mệnh của mình, không biết đối phương sẽ làm thế nào dẫn dắt mình.

Ở trong ý thức của hần, SM không phải là dẫn dắt cùng ngược đãi sao, khẳng định không phải là chuyện tốt.

Thế nhưng Tạ Văn Thiên chỉ là nhẹ nhàng mà kéo bao đầu đỉnh, lấy ngón tay thay hần xoa bóp bộ phận mẫn cảm.

Cái cảm giác so với tự an ủi sướng khoái hơn không biết bao nhiêu lần, Ngụy Cửu không nhịn được mà bắt đầu cầu nhàu rên rỉ.

Thấy biến hóa của Ngụy Cửu, Tạ Văn Thiên một bên tiếp tục thay hần xoa bóp nam căn, tay kia lại trượt đến đáy chậu nhẹ nhàng đứng vững của Ngụy Cửu. Cậu dùng ngón tay tại khối mềm mại kia hơi chút dùng sức đè xuống, Ngụy Cửu nằm ở ghế trên lập tức phát sinh tiếng rên rỉ kịch liệt, đối phương cũng rất nhanh ý thức được thất thố của mình, chậm rãi làm dịu tâm trạng lại.

Nam căn trong tay đã càng ngày càng cứng, trạng thái đến hết sức căng thẳng, Tạ Văn Thiên biết thời gian tới rồi.

Ngụy Cửu không an phận mà xoay đùi cùng thất lưng, ngay cả tay đặt ở dưới thân cũng lộn xộn lên, hần một tiếng một tiếng mà thở gấp, ước gì ngay lập tức mà bắn đầy phòng.

Tạ Vấn Thiên ngay lúc này lại không cho, kích thích Ngụy Cửu càng nhiều, cậu lấy ra một đoạn miên thăng(*) đã chuẩn bị tốt bắt đầu quần ở trên nam căn của Ngụy Cửu.

Khoái cảm bỗng nhiên giảm đi làm cho Ngụy Cửu có chút thất vọng, hần ngừng đầu nhìn Tạ Vấn Thiên dùng sợi dây trói chặt vận mệnh của mình, sợi dây buộc chặt, Ngụy Cửu cảm thấy phía dưới trường đến khó chịu, tựa như khoái cảm bị ngăn lại ở trong thân thể, sống chết tìm không được một cái đường ra.

Ngụy Cửu có chút khó hiểu, cũng có chút sợ, lúc hần bị khẩu cầu bịt lại trong miệng chỉ có nuốt bọt bất lực mà chảy xuống cùng phát sinh vài tiếng nước nở ngay cả mình nghe cũng không hiểu.

“Đừng khẩn trương.” Tạ Vấn Thiên đầu cũng không ngừng lên mà tiếp tục làm chuyện ở trong tay, hần dùng ngón tay chọc vào nam căn của Ngụy Cửu bị mình cột giống như bánh chưng, lại nhéo nhéo hai khối tiểu cầu bị sợi dây buộc chặt kia.

Ngụy Cửu bị cậu làm như thế, thân thể nghiêng ngả thiếu chút nữa té xuống ghế, hoàn hảo Tạ Vấn Thiên vội vã đến đỡ thân thể của hần.

” Thế nào! Đụng một chút, người đã không chịu được?” Tạ Vấn Thiên trong giọng nói có chút khiêu khích, cậu nhìn thấy mặt Ngụy Cửu đỏ lên, cùng nuốt bọt từ khe miệng không ngừng chảy xuống, ánh mắt lại nở nụ cười.

“Cửu ca, coi anh chảy nước bọt nhiều như thế, thực sự là giống một con nít.”

Tạ Vấn Thiên lấy khăn tay ra cẩn thận mà chà lau nước bọt trong suốt, sau khi lau hết càng đẩy mạnh khẩu cầu vào trong miệng Ngụy Cửu.

Ngụy Cửu liếc Tạ Vấn Thiên, nước bọt không tình nguyện mà lại chảy ra nhiều hơn, hần không thể chịu đựng, cổ họng khẽ động lăm lăm rất đáng thương.

“Thoải mái không.” Tạ Vấn Thiên quăng đi khăn tay, đến gần ngồi ở bên cạnh, cậu nhìn Ngụy Cửu, tay lại đi xuống nắm nam căn của đối phương vừa sờ vừa vuốt, hiện tại cậu đem nơi ấy của Ngụy Cửu cột chắc, cũng không sợ có cái gì sẽ bỗng nhiên phun ra.

Khó chịu, thực sự khó chịu...

Ngụy Cửu phía dưới trường đến lợi hại, kích thích cũng lợi hại, hần dứt khoát đem mắt nhắm lại, đầu lắc qua lắc lại, tiếp tục phát sinh rên rỉ vô dụng.

Thế nhưng thoải mái, cũng thật là thoải mái.

Loại áp lực khoái cảm sắp bùng nổ bị sợi dây buộc lại cùng bàn tay của Tạ Vấn Thiên vuốt ve khiến hần trường to hơn, không dài không dứt, mang thỏa mãn truyền từ ba góc đến mỗi một lỗ chân lông của toàn thân.

Ngụy Cửu thoải mái đến độ bắt đầu run lên.

Tay hần đặt ở dưới thân liều mạng mà kéo, nhẫn nại, không đẩy ra cái tay chết tiệt của Tạ Vấn Thiên, không rời ra sợi dây này.

“Ô...” Lại một lần cao trào muốn cấp bách phun nhưng bị ức chế, Ngụy Cửu một trận xụi lơ, chính mình không có khả năng bắn ra. Thất lưng hần hoạt động rất lớn mà bị nhéo, bắp đùi sợ run cùng co rúm càng khiến người khác sợ hãi.

Tạ Vấn Thiên ngăn chặn vai của Ngụy Cửu, lần thứ hai để hần nằm tốt, cặp mắt sâu không thể dò được dần dần xuất hiện sắc thái ôn nhu.

“Nhìn một chút được không?”

Cậu nhẹ nhàng xoa chiếc cảm nhẫn nhụi của Ngụy Cửu, cái nam nhân này từng rất cương rắn mà giờ khác này lại biến thành mềm yếu cùng dụ ngoan(dụ dàng + ngoan ngoãn). Ngụy Cửu không có trả lời cậu,

nhưng vì khó chịu cùng thoải mái mà ngẩng đầu lên, ồ ồ thở dốc cùng rên rỉ đã khiến hắn không rảnh mà lo lắng nhiều thứ khác.

Tạ Vấn Thiên không nhận được trả lời, thì tiếp tục nhìn Ngụy Cửu, cặp mắt ôn nhu kia biến thành uy nghiêm.

Tay hắn buông ra cầm của Ngụy Cửu, dùng hai tay nắm lấy đầu của Ngụy Cửu, không cho phép Ngụy Cửu trốn tránh ánh mắt của cậu.

“Cái trò chơi này là như vậy, anh chịu sắp xếp của tôi. Tôi không muốn cho anh kêu, miệng của anh phải bị lấp kín, tôi không muốn cho anh động, tay anh phải thành thật mà bị dè. Tôi muốn anh thoải mái, anh phải thoải mái...”

Tiếng nói của Tạ Vấn Thiên dần dần nhỏ xuống, như nhẹ giọng ngâm ca hát cái gì đó, Ngụy Cửu chưa bao giờ biết âm thanh của nam nhân cũng có mị lực như vậy, trong lúc hoảng hốt, hắn thả lỏng, nhẹ nhàng mà gật đầu.

“Tốt.”

Dục vọng mỗi người vĩnh viễn là thứ trọng yếu nhất, Tạ Vấn Thiên lợi dụng khát cầu dục vọng của Ngụy Cửu, vũng vàng bắt được hắn.

Tạ Vấn Thiên đem hai chân bất động của Ngụy Cửu khép lại ở hai bên ghế nằm, cậu lại bắt đầu dùng tay của mình trên đầu biểu tượng nam tính yếu ớt lại cứng rắn giữa khó kia của Ngụy Cửu.

Không thể biểu đạt rõ ràng, chỉ có thể khuất nhục mà bất lực rên rỉ, thậm chí hai tay hai chân cũng bị dè không cách nào nhúc nhích.

Ngụy Cửu rên rỉ tiếng dài tiếng ngắn, nước nử, thân thể cường tráng mạnh mẽ mỗi một khối bắp thịt đều kéo căng đến cực hạn, mồ hôi bao phủ da tựa như bị cháy, biến thành màu đỏ.

Ngụy Cửu cảm thấy hai mắt của mình có chút không tự giác mà co lại, hắn hoang mang nhìn Tạ Vấn Thiên, rất muốn biết đối phương khi nào mới bằng lòng cho mình được thống khoái.

“Đem mắt nhắm lại.” Tạ Vấn Thiên ôn nhu mà ấn đáy chày của Ngụy Cửu, cậu ngẩng đầu nhìn Ngụy Cửu, ánh mắt thâm sâu tựa biển.

Ngụy Cửu nhắm hai mắt lại, hắn cảm thấy như đặt mình vào trong hỏa lò, lại bị tầng tầng nước biển ôn nhu bao vây.

Tay của Tạ Vấn Thiên không có phương hướng mà xoa, hắn vĩnh viễn không biết thời điểm tiếp theo, từng bộ phận của thân thể phải nhận được an ủi.

Thời gian cuối cùng, động tác trên tay của Tạ Vấn Thiên càng lúc càng nhanh, cảm thụ của Ngụy Cửu cũng càng ngày càng mãnh liệt, hắn cuối cùng nhịn không được xoay người nước nử, nhưng hai mắt vẫn đóng chặt, chờ đợi.

Tạ Vấn Thiên nhìn thời gian một chút, vừa vặn 1 tiếng.

Hắn thả tay, nhìn nam căn của Ngụy Cửu bắt đầu co rút run rẩy khẩn cấp như muốn thoát khỏi dây thừng, cuối cùng một cổ dịch thể màu trắng trực tiếp phun ra, rơi trên mặt đất, rơi vào trên người Ngụy Cửu.

Ngụy Cửu thỏa mãn thở dốc cùng rên rỉ, Tạ Vấn Thiên phiền não mà vỗ phía dưới, cậu lại quên cho Ngụy Cửu mang bao.

Người vệ sinh là mình phải tự làm sạch.

“Năm trăm khối, thỏa mãn không?”

Tạ Vấn Thiên đỡ Ngụy Cửu xuống ghế nằm, cặp tay kia bị ép quá lâu, lộ ra chút màu tím. Tạ Vấn Thiên không thể không thay Ngụy Cửu mát xa.

Đeo khẩu cầu 1 tiếng, khi tháo xuống thì Ngụy Cửu hầu như ngay cả nói cũng không có thể nói. Miệng hắn nửa mở, trong ánh mắt vẫn còn một chút dư vị sương mù, một lát mới gật đầu.

Gần 1 tiếng giờ ở trong vui vẻ, chuyện như vậy, Ngụy Cửu không chút suy nghĩ, mình lâu nhất cũng chỉ hơn 40 phút, vẫn còn thời gian kia hai mươi thoát khỏi, hiện tại sớm không được.

“Cảm... Cảm.” Ngụy Cửu miệng tê dại hướng về phía Tạ Vãn Thiên nói cảm ơn, Tạ Vãn Thiên ha ha cười chìa tay chạm vào hai gò má của hắn nhẹ nhàng xoa.”Cảm ơn cái gì, anh đều không phải trả tiền sao. Được rồi, không có việc gì nói, tôi phải đi, buổi tối bằng hữu hẹn đi tiệm ăn lẩu.”

Ngụy Cửu ở dưới lầu cùng Tạ Vãn Thiên ly khai nhau, hắn xoa cái hàm mỗi nhừ, nhìn cái bóng lưng tự nhiên kia, hơn vài phần hảo cảm.

(*):miên thang:

5. Chương 5: Cầu, Không Đổi Được Thói Ăn Thi(phân)

Đã rất lâu rồi Ngụy Cửu không theo đuổi người khác, thông thường đều là người khác tới theo đuổi hắn, kia hắn chỉ cần ngồi ở một chỗ, giả vờ làm dáng mà nháy mắt mấy cái, hoặc là cười một cái, sẽ có rất nhiều người bắt đầu bồ nhào về phía trước mà hi vọng hắn ôm.

Tạ Vãn Thiên từ chỗ kia sáng khoái đi ra, Ngụy Cửu đi nhẹ nhàng không vững giống như hút ma túy.

Hắn nhớ tới khoái cảm ban nãy có cái gì đó khó có thể nói nên lời thì nhin không được muốn cười, hắn nghĩ Tạ Vãn Thiên nhất định cũng có cảm giác với mình.

Trộm nhìn ánh mắt của Tạ Vãn Thiên, rất thâm thúy, dường như muốn đem mình nhìn thấu mới bỏ qua.

Tiểu Tạ, cậu có đúng nghĩ đến Cửu ca không? Nhi tử, xem ra chuyện giúp người tìm mẹ có hi vọng.

Nghĩ vậy, Ngụy Cửu ngoảnh lại mà nở nụ cười, kết quả bị mọi ngụm nước bọt làm sặc.

Tạ Vãn Thiên đi lên xe buýt thì lấy MP4 ra.

Phục vụ Ngụy Cửu một giờ, cậu cũng có chút mệt mỏi.

Nhìn Ngụy Cửu sáng khoái đến như vậy, tâm lý Tạ Vãn Thiên càng thêm giữ vững một cái đạo lý hơn: trên giường không quân tử.

Thời điểm Ngụy Cửu lần đầu tiên tìm đến mình trong mắt hung ác, giống như muốn ăn thịt người, thô bạo ngang ngược.

Nhưng hôm nay dưới tay mình đã biến thành một con mèo biết nghe lời, tùy ý mình nặn dẹp vụn tròn. Nói thật, cảm giác này cũng không tồi.

Nếu không nhớ đây là lần đầu tiên của Ngụy Cửu, Tạ Vãn Thiên thật muốn biểu diễn nhiều chút đem nam nhân này chơi đến hư.

Bắt quá chơi một giờ nhanh như vậy mà có thể khôi phục thể lực, tổ chất thân thể của Ngụy Cửu nhưng thật ra không giống như Tạ Vãn Thiên vừa nghĩ đến bộ dáng phong tao kia của hắn, đối lập với kiêu ngạo lần trước gặp mặt, mừng rỡ cười không ngừng.

Nam nhân này có chút thú vị. Khi thì lưu manh, khi thì là người cha hiền, còn là một *** nam.

Tạ Vãn Thiên nâng cằm, nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, rất muốn thấy rõ Ngụy Cửu rốt cuộc là dạng người gì.

Bắt quá cái ý niệm này trong đầu khi cậu xuống xe thì đã bị quăng sau đầu, cái lẩu ở xa thành phố so với Ngụy Cửu có lực hấp dẫn hơn.

” Đói chết ta rồi, đói chết ta rồi!”

Tiểu Ngụy ồn ào quăng mắt túi sách thì chạy ào vào nhà bếp, Ngụy Cửu mang tạp dề ở đằng kia vừa ngâm vừa hát mà xào rau, nhìn lại là nhi tử, hần mang một nồi, tranh thủ mang một cái đường thố cà* cuối cùng lên bàn.

“Buổi trưa chưa ăn no a, có việc bận.” Ngụy Cửu ngang cánh tay lau mồ hôi, đưa mắt ra hiệu để Tiểu Ngụy đem món ăn đi ra ngoài trước.

Tiểu Ngụy ừ một tiếng, vội vã mang món ăn bưng đi ra ngoài, rất hiểu chuyện.

Ngụy Cửu một bên bỏ đi tạp dề, còn lộ ra vẻ mặt đắc ý.

“Nho nhỏ, con có khả năng sẽ có một người mẹ.”

Ngụy Cửu bới cơm, nói mơ hồ, cũng không liếc mắt nhìn Tiểu Ngụy.

“Thực sự?!” con mắt Tiểu Ngụy vừa mở, nhất thời cười đến nhe răng trợn mắt, nước bọt bay tứ tung.

Ngụy Cửu không nhin được mà nhìn mắt y, dùng chiếc đũa gấp khối cà nhét vào trong bát Tiểu Ngụy, “Coi đạo đức con thì không đuổi kịp cha ngươi ta một chút? Mau ăn a, ăn xong rồi cầm chén rửa sạch, ta một hồi còn có việc phải đi ra ngoài.”

“Cha ta hình dáng này...”

Tiểu Ngụy đem cơm ăn hết, trề môi đối Ngụy Cửu khanh khách mà cười, lúc đầu Ngụy Cửu trừng mắt, lúc sau cũng vui vẻ, bắt đắc dĩ mà lắc đầu.

Trời mới đen không lâu sau, trên đường náo nhiệt mà nói có điểm không giống, dã thú ban ngày trốn ở trong rừng rậm đều chạy ra, dương nanh múa vuốt mà hú, kêu gào, cười.

Ngụy Cửu chỉ dẫn theo hai tiểu đệ theo bên người, hần đi bàn công tác.

Có chuyện thích hợp nói vào ban đêm, bởi vì ban đêm không có mặt trời, đủ tối, thiếu sáng.

Hần cẩn thận mà vỗ về chơi đùa mái tóc đã được chải chỉnh tề của mình, ngồi ở trong phòng KTV (Karaoke TV) chờ người.

Hai người tiểu đệ đã bắt đầu hát oa oa, Ngụy Cửu chỉ ngồi như vậy, nét mặt thản nhiên nghiêm túc có chút lãnh khốc. Đầu óc hần nhanh chóng chuyển động, giống như một cuộn phim chiếu lại cái cảnh buổi chiều, mỗi một màn đều tràn ngập hơi thở *** mỹ. Ngụy Cửu nhắm mắt, như còn có thể ngửi thấy được đến mùi vị hormone nam tính trong phòng kia toả ra.

Hần biết chính mình đã bắt đầu nhớ “đôi tay Thượng đế” của Tạ Văn Thiên.

“Sao đoán trước, hết lần này tới lần khác ngẫu nhiên gặp, yêu sâu đậm...”

Một tiểu đệ khàn cả giọng mà hát bài “phong tỏa tôi suốt đời”, thất lưng đều khom xuống phía dưới.

Ngụy Cửu bị tiếng ca tê tâm liệt phế kinh khủng này làm cho đầu trường đau, trong mắt bắn ra hai hàng ánh sáng lạnh.

“Đừng ồn ào nữa! Có phiền hay không!”

Hần vừa la xong, cửa phòng bị đẩy ra, một người đầu bóng lưỡng rực rỡ cười hì hì bước đến, hần dựa ở cửa cột, tay trái cầm điều thuốc.”Cửu ca, anh tới thật sớm.”

“Người yêu nhất của ngươi là ta, ngươi sao cam lòng cho ta khổ sở, úc úc úc...”

Bàn của Tạ Văn Thiên tốt lắm, bắt đầu ca giống như ca sĩ, tuổi cậu gần ba mươi, thể nhưng thoát nhìn chỉ có ngoài hai mươi, mỗi thời mỗi khắc tinh thần tràn đầy cùng lòng dạ cởi mở cho cậu cuộc sống tuổi còn trẻ mà tự tại.

“Úc úc úc cái đầu mẹ cậu úc, úc có tin hay không tôi K ngươi!”

Tiểu Thường là một trong những người bạn thân của Tạ Văn Thiên, y rất mất mặt mỗi lần ăn xong cái lẩu lại hát K đều là Tạ Văn Thiên này xuất sắc chiếm lấy microphone. Quả thật y muốn xông lên cho Tạ Văn Thiên một cái đấm.

Tạ Vấn Thiên nhếch mép, dăm chiêu ủ dột mà hướng những người khác oán giận, “Tiểu Thường nhà này đổ kị tôi hát hay, các người làm chứng, nếu ngày nào đó mà tôi treo (chết), chắc chắn là tiểu tử này ở phía sau giở trò.”

Ngay thời điểm cậu oán giận, tiểu Thường đem microphone đoạt đi, ê a mà bắt đầu hát bài ” bách chiến bách thắng ” của mình.

Ngụy Cửu uống rượu, dường như là không có nghe rõ ràng tiếng ồn ào quái lạ bên cạnh.

“Cửu ca, Cửu ca, em nói, quán bar của khu mới bên kia không ngờ có nhiều nữ nhân tới giúp đỡ, anh xem đi, quán kia anh là cổ đông lớn, sở dĩ các huynh đệ đều nhường em đến hỏi ý tứ của anh.” Uống say, cầm lấy tay áo của Ngụy Cửu không tha, trong mắt mông lung say lơ đãng để lộ ra tham lam.

Hiện tại không nhiều quán bar sạch sẽ, mình mới đây đầu tư mấy cái quán bar, ngay từ đầu sẽ không tham nghĩ bán rượu.

“Dứt khoát đem thuốc đi bán.” Ngụy Cửu buông chén rượu, ngoài cười nhưng trong không cười đối với tên đầu thịt heo sờ soạn kia.

Đầu thịt heo rút cuộc hiểu ý tứ của Ngụy Cửu, cười ha ha, bỗng nhiên ôm lấy Ngụy Cửu.

“Có tiền cùng nhau kiếm, Cửu ca, em yêu anh, lại, hôn một cái.”

Đang nói, cái đầu thịt heo miệng đầy nước bọt dựa sát hôn mặt Ngụy Cửu.

Ngụy Cửu sững sốt, hấn quay đầu nhìn đầu thịt heo mắt vẫn còn mừng rỡ phân không rõ phương hướng, trong mắt như muốn phun ra hỏa.

Hắn đứng lên, lau mặt, đột nhiên một tay xách áo mềm yếu, một tay ra quyền.

“Con mẹ nó, hôn cái gì, cút ngay cho lão tử!”

Ngụy Cửu một quyền đánh tới thủ lĩnh thịt heo kia còn không biết xảy ra chuyện gì, nhẹ buông tay, đối phương cả người va đến cửa thì ngã ra ngoài, chốc lát gào khóc thảm thiết.

“Còn chưa cút, tin hay không lão tử đánh chết người!” Ngụy Cửu hận nhất người hấn nhìn không vừa mắt xúc phạm thân hắn, hấn sờ sờ thái dương, bảo đảm kiểu tóc của mình còn chỉnh tề.

Âm thanh xảy ra sự cố như vậy lớn, trong phòng Tạ Vấn Thiên đều nghe được. Cậu theo bạn bè vừa ló đầu ra muốn nhìn một chút náo nhiệt, chợt nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của một người quen thuộc.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ai dám nhìn, lão tử móc mắt người đó!”

Chính là thấy được cái gì?

Tạ Vấn Thiên dụi mắt, cậu thấy Ngụy Cửu nổi giận đùng đùng mà đứng ở trong đám người, quần áo chỉnh tề, vẻ mặt hung ác.

Ngụy Cửu nặng nề mà hừ một tiếng, một đôi mắt lạnh lùng mà quét qua đám người can đảm che ở trước mặt Cửu ca hắn, bỗng nhiên hắn thấy mặt sau có một nam nhân cao cao suất suất còn mang điểm mê man mà nhìn mình.

6. Chương 6: Gần Đây Tương Đối Phiền

Đạo Đức Nghề Nghiệp Của Điều Giáo Sư

“Là cậu?”

“Là tôi.”

Tiếng âm ỉ xung quanh bỗng nhiên biến mất, ngay cả ngọn đèn cũng trở nên tối sầm. Ngụy Cửu cố tình thoải mái mà xoa xoa thái dương, một cước đá văng chướng ngại vật bên cạnh, từng bước một, thẳng tắp mà hướng Tạ Văn Thiên đi qua.

Lúc này, không biết là âm nhạc của cái phòng nào vang lên, giọng hát rất đúng lúc.

“Trong biển người tìm được em rồi, tất cả thay đổi có tình nghĩa, theo trong lòng bây giờ đã tìm được cái đẹp, tìm được rồi yêu thâm sớ y...”

Trong ánh mắt của Tạ Văn Thiên mê man đã trộn lẫn màu sắc khác, cái loại này sâu không dò được, giống như muốn đem sắc thái người nhìn rõ ràng.

Thực sự là đẹp đến khiến người ta nín thở. Ngụy Cửu cảm thấy có cái gì đó đang cháy, trong phổi như nổi tràn đầy tình yêu

Cái gì mềm yếu kì quái, cái đoàn người vây xem, tất cả gì đó chướng mắt trong nháy mắt hết thấy biến mất cũng không tồn tại.

Trong mắt Ngụy Cửu chỉ còn lại Tạ Văn Thiên giống cỗ lau bị gió thổi nghiêng méo mó dựa ở trên tường.

“Anh đẹp trai, theo tôi đi...” Hắc cười đến chân thành sâu sắc, hướng Tạ Văn Thiên vươn tay ra.

Tạ Văn Thiên yên lặng mà nhìn, con mắt nhẹ nhàng nhắm lại, “đôi tay Thượng đế” kia cũng duỗi ra hướng đến mình.

“Cửu ca, Cửu ca!”

Xung quanh nhiều người vây quanh như thế, có người thấy tình hình này vội vã muốn đi báo nguy, tiểu đệ đi theo bên người Ngụy Cửu bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng nhìn phản ứng của Ngụy Cửu. Nhưng Ngụy Cửu giống như đang đình chỉ hoạt động, chỉ ngây ngốc không nhúc nhích mà đứng ở đằng kia, nhưng biểu tình lại thay đổi, vẻ mặt hung ác ban nãy đã biến thành thâm tình ý thiết, không biết là động dục với ai nữa.

Tạ Văn Thiên liếc mắt nhìn đại đầu bóng lưng kia nằm thẳng trên mặt đất đầu máu chảy nói lầm bầm, mới vừa ngẩng đầu thì phát hiện Ngụy Cửu ánh mắt bất thường nhìn mình, cười cợt nhả như vậy, giống như bệnh tâm thần.

Người bên cạnh Ngụy Cửu như thế nhoáng lên, thần trí liền rõ ràng, lúc này mới từ chính mình trong đoạn phim điện ảnh cầu huyết phục hồi tinh thần lại.

Người vây ở bên cạnh xem náo nhiệt đối với hắn đều là sợ cùng ghét, hơn nữa nhìn Tạ Văn Thiên vẫn đang đứng ở trong đám người, bất quá khi hắn phát hiện chính mình đang nhìn cậu thì cậu chỉ lạnh lùng mà liếc một cái, xoay người trở về.

Cái liếc mắt băng lãnh của Tạ Văn Thiên làm cho tim Ngụy Cửu như bị đâm một lỗ, lần này đổi lại là hắn mê man mà nhìn bóng lưng của Tạ Văn Thiên, không biết mình đắc tội với đối phương chỗ nào.

Tạ Văn Thiên cùng bạn bè trở về phòng, ngồi xuống thì hút thuốc.

Cậu rút hai điếu mà hút sâu, chau mày, Tiểu Thường bên cạnh nhìn ra cậu có tâm sự, ngồi sát kế bên khuyến khích hỏi.

Tạ Văn Thiên chỉ lắc đầu, cái gì cũng không nói, cậu thường thường liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, lông mày nhíu lại hơn.

Sao lại có người hỗn hư vậy chứ? Câu châm ngôn kia vẫn đúng, cầu, không sửa được ăn thì (phân).

Cậu nhíu mày, bỗng nhiên có chút hối hận ngày hôm nay quá mức ôn nhu với Ngụy Cửu.

Nếu như còn dám tới tìm mình, kia mình có khả năng phải vi phạm chức nghiệp đạo đức hảo hảo lần qua lần lại hắn.

Không có biện pháp, thiên lý là lớn nhất, Ngụy Cửu ý thế hiếp người thật sự là nhìn không quen.

Tạ Văn Thiên vừa nghĩ như thế, vừa cảm thấy Ngụy Cửu kỳ thực không giống người xấu như vậy a?

Bất quá đầu năm nay, sức sinh hay mặc quần áo giả làm người, người đó rốt cuộc là dạng gì, vẫn còn phải tiếp cận để nhìn.

Mà mình có hứng thú đi quần Ngụy Cửu người này rốt cuộc là cái dạng gì?

Tiểu Thường nói chuyện cười mà kéo Tạ Văn Thiên muốn buộc cậu cùng nhau hát, Tạ Văn Thiên tắt thuốc, không suy nghĩ nhiều nữa.

“Quên đi, đi.” Ngụy Cửu mắt nhìn đồng hồ đeo tay, mười một giờ, hẳn phải về nhà đi, nhi tử vẫn một mình ở nhà.

Đẩy ra người vây ở một bên, Ngụy Cửu xoay người đối với tên mềm yếu còn nằm trên mặt đất nói lầm bầm lấy tay hung hăng mà khoa tay múa chân, nghiêng răng nghiêng lợi mà chửi “Biến”.

Hắn ra KTV, nhin không được quay đầu lại nhìn cảnh xa hoa truy lạc phía sau, rồi mới giận dữ lên xe ngồi.

Ngụy gia vốn có một quy định chính là trước mười giờ con nít phải lên giường ngủ. Thế nhưng đêm nay Ngụy Cửu phải đi ra ngoài xã giao, Tiểu Ngụy có cơ hội này nên không bỏ qua. Y lấy hảo đồ ăn vặt cùng đồ uống, bày ra tại trước mặt máy vi tính, ” Trang bị ra trận”.

Bàn phím lạch tạch mà vang, Tiểu Ngụy ở trong trò chơi đánh chiếm thành trì cùng các bạn cùng đội của mình giết sạch yêu quái gặp được, chơi đến vui vẻ, không có nghe đến tiếng mở cửa rất nhỏ kia.

Ngụy Cửu bị Tạ Văn Thiên liếc mắt lạnh như băng một cái, ngang nhiên coi thường giống như binh lính mang cung tên, quần vào trong lòng hắn, một chút cũng lấy không ra được.

Ngụy Cửu tâm phiền ý loạn mà về nhà, thấy phòng ngủ của nhi tử vẫn còn mở đèn.

Hắn bực không chỗ để phát, có lẽ này là chỗ cuối cùng tìm được để trút giận rồi.

“Tiểu tử thôi! Muộn như thế còn chơi trò chơi! Ta nói trước 10 giờ phải ngủ, ngươi còn không nghe!”

Ngụy Cửu chạy vào, nhìn chằm chằm Tiểu Ngụy vẫn còn đang mê mẩn trò chơi, đoạt lấy con chuột ném xuống mặt đất.

Tiểu Ngụy đầu tiên là sợ đến sững sốt, sau đó hít mũi, che miệng, nước mắt lộp bộp lộp bộp chảy ra.

“Ngươi không trưởng thành gì cả! Lão tử một ngày không để ý ngươi, ngươi sẽ không biết họ mình là gì! Còn dám khóc, đi rửa mặt rồi ngủ cho ta, còn dám có lần sau, Tiểu Ngụy ...” Ngụy Cửu thấy hài tử sợ đến lợi hại, sắc mặt cứng đờ, muốn nói lại bị nghẹn. Hắn nặng nề mà xoa xoa đầu của Tiểu Ngụy, sắt không thành thép xoay người đi ra ngoài.

Nhi tử khóc sụt sùi ở phòng vệ sinh vừa rửa mặt vừa khóc, Ngụy Cửu ở trong phòng của mình sinh hờn dỗi, cửa phòng hơi khép lại.

Tiểu Ngụy rửa mặt xong, đem khăn mặt treo trở lại, xoa xoa nước mắt không tự giác chảy ra, trong lòng run sợ mà trở về phòng mình.

Nhìn nhi tử khóc đến thật thương tâm, Ngụy Cửu cũng biết mình quá nổi giận ... Hắn mở cửa, muốn đi an ủi nhi tử, nhưng mới vừa đi đến cửa phòng của nhi tử, hắn chợt nghe được vài âm thanh tiếng khóc bị kiềm nén cùng với hài tử không ngừng gọi mẹ nó.

Trong lúc đó bỗng nhiên Ngụy Cửu nghĩ mình biến thành một kẻ xấu, một người ba không trách nhiệm.

Hắn đứng ở cửa phòng của hài tử, một bước cũng không tiến vào.

Có lẽ mình thật đúng là thiếu dạy dỗ. Ngụy Cửu ôm tay, đầu đập nhẹ lên trên tường, như vậy chậm rãi theo tiết tấu mà đập vào. Hắn không phải muốn tự sát, hắn chỉ là mượn ngoại lực tự hỏi một cái, đó chính là: vì cái gì mình sống mệt như vậy?

Gió đêm lạnh lẽ lạnh.

Ngụy Cửu đứng ở trên sân thượng hút thuốc, nhi tử trong phòng đã không tiếng động, đại khái là khóc mệt rồi rồi ngủ.

Hắn xoa xoa mi tâm, cảm thấy mình giống như ban đêm trước mắt, hỗn độn mờ mịt.

Không biết ngày mai trời có thể mưa hay không.

Ngụy Cửu tự nhiên mà đem tàn thuốc gạt ra ngoài, dưới lầu như cũ gay gắt mà chửi, sau đó tất cả đều an tĩnh xuống.

Ngày mới sáng không bao lâu, Ngụy Cửu đã thức dậy, hắn rón rén mà đi xuống lầu mua bánh màn thầu(*), sau đó lại đi tới phòng bếp chiên trứng.

Hắn mang tới trên bàn phòng khách, sợ Tiểu Ngụy không thấy được, còn cố ý mang đến bàn nơi gần cửa.

Bình thường hắn đều đưa tiền cho Tiểu Ngụy đi trên đường ăn, nhưng tối hôm qua sau khi một trận mắng to Ngụy Cửu mới có chút hối hận, nhưng hắn lại thực sự nói không nên lời an ủi, mặt mũi cũng áy náy.

Ngụy Cửu vừa chón vào phòng ngủ của mình. Hắn nằm xuống, mở to mắt không ngủ mà chuyên tâm nghe động tĩnh.

Không quá lâu Tiểu Ngụy đã rời giường, mang dép đến phòng vệ sinh phòng khách tới tới lui lui.

Cửa chính cọt kẹt một tiếng bị kéo ra, sau đó đóng lại. Ngụy Cửu giống như gặp ác mộng mạnh mẽ ngồi dậy, hắn trong lòng đối với nhi tử áy náy mà cúi thấp đầu, đi vào phòng khách.

Món ăn trên bàn đã bị lấy đi, chỉ chừa một cái bánh màn thầu lẻ loi.

Ngụy Cửu cười mà cầm lên cái bánh màn thầu kia, hung hăng mở miệng mà cắn.

Mỗi người mỗi một ngày đều có chuyện của mình.

Tạ Vãn Thiên ngày hôm nay nhiều việc bề bộn, buổi chiều có hai màn điều giáo, buổi tối còn có một màn, mà ngày mai cũng là tràn đầy cuộc hẹn.

Điện thoại trên bàn vang lên, Tạ Vãn Thiên nhận điện thoại, vừa nghe là Ngụy Cửu.

Cậu không vui mà nhớ tới một màn hai người cuối tuần trước trong KTV kia, nói cũng không thân thiết.

“Xin lỗi, thời gian buổi chiều tôi có hẹn hết, không rảnh hầu hạ anh, Cửu ca, không bằng tôi giới thiệu cho anh người khác a.”

“Thôi... Quên đi.” Ngụy Cửu yên lặng, còn nói, “Thời gian buổi tối của cậu cũng hẹn đầy hết?”

Hắn chính chưa từ bỏ ý định. Tạ Vãn Thiên chuyển động con người cười cười, cũng tốt, tìm một cơ hội hảo hảo giáo huấn hắn cái này làm việc càn rỡ cũng không sai.” Sau chín giờ khi còn không có người đặt, sao, anh thật sự muốn chơi.”

“Tôi đặt chín giờ đến mười giờ, tôi nguyện ý bỏ ra nhiều tiền.” Ngụy Cửu trong điện thoại hình như có điểm gấp.

Tên này đúng là trào phúng. Tạ Vãn Thiên hạ kết luận như thế. Cậu không chút hoang mang mà trả lời với âm thanh đó, phân phó nói, “Cửu ca, theo lý thuyết, anh đã chơi đùa một lần rồi, tôi đây đưa ra một yêu cầu, anh có khả năng chấp nhận, chúng ta đêm nay tiếp tục, anh nếu không khả năng chấp nhận, quên đi.”

” Yêu cầu gì? Tôi đều đáp ứng.”

Ngụy Cửu khẩn cấp, liền không chút suy nghĩ mà nhanh chóng đáp ứng.

Tạ Vãn Thiên che miệng len lén mà nở nụ cười, tiếng nói rõ ràng, đang giả ngôn từ mà đối microphone nói: “Anh còn nhớ rõ ngày đó tôi buộc anh chỗ đó làm sao a, vậy anh trước khi đến nhớ kỹ đem chính mình cột chắc. Được rồi, đừng mặc quần lót.”

(*):Bánh màn thầu:

7. Chương 7: Ai Kêu Người Kiêu Ngạo Nha

Sau khi đặt điện thoại xuống, Ngụy Cửu ngồi ở bên giường buồn bực sững sốt một hồi rất nhanh cởi quần, hắt đem quần lót kéo xuống tới gót chân, lười loát mà đạp rớt, rồi tìm đôi giày sạch sẽ mang, bắt đầu làm theo phân phó của Tạ Vãn Thiên, mang nam cần của mình trôi lại.

Đây là lần đầu tiên Ngụy Cửu ngược đãi mình như thế, tất cả đều nhẹ tay nhẹ chân, chờ hắt sau khi buộc xong, phía dưới đã không tự giác mà có chút phát cứng.

“Mẹ nó.”

Hắt nhẹ giọng chửi, kéo khóa kéo, đi tới trước cái gương đem tóc mình hảo hảo chải vuốt một chút.

Kiểu tóc rất chỉnh tề, người thoát nhìn cũng rất tinh thần, ánh mắt Ngụy Cửu vô ý mà chuyển xuống dưới, mắt nhìn dừng quần của mình có chút nổi lên, vẻ mặt hắt đỏ hồng, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh. Dù sao hắt lái xe đi, trực tiếp tìm Tạ Vãn Thiên, người chú ý mình hắt là không nhiều lắm.

Tạ Vãn Thiên ở bên này suốt đêm mới đem một vị nhân vật đại ca tìm mình điều giáo tiến đi, cậu bắt đầu ở trong tủ đồ cụ của mình tìm kiếm gì đó thích hợp dùng trên người Ngụy Cửu.

Cậu chọn cây roi mây, ở lòng bàn tay thử hai cái, thật đúng là rất đau nhức, nhưng cũng sẽ không tạo thành thương tổn gì.

Không biết dùng cái này đánh Ngụy Cửu, đối phương sẽ có biểu tình gì?

Anh nha điều không phải ném sao? Điều không phải hung sao, điều không phải hoành hành ngang ngược sao? Tạ Vãn Thiên mang roi tại không trung đánh ra tiếng vù vù, trong lòng có cổ xúc động đem Ngụy Cửu hung hăng dẫm nát dưới chân.

Tiếp theo Tạ Vãn Thiên lại chọn vài cái trò chơi nhỏ, bao gồm: khiêu dẫn chạy bằng điện(*), cá sấu giáp(*), mắt tráo(*) cùng khẩu tắc(xem ở

Cái này thì đủ Ngụy Cửu chơi, Tạ Vãn Thiên hôn ngón trỏ, tưởng tượng đến hình dạng Ngụy Cửu đợi bị mình khiến cho vừa tao vừa lãng đã muốn cười.

Hơn chín giờ, Ngụy Cửu liền vất vả mệt mỏi mà tới.

Tạ Vãn Thiên đã quét dọn sơ chút cái chiến trường, dọn dẹp sạch sẽ vết tích vị khách trước không cần thận lưu lại.

“Tới?”

Không biết có đúng hay không đến rất vội, Tạ Vãn Thiên thấy Ngụy Cửu trên trán tất cả đều là mồ hôi trong suốt, ánh mắt kia có chút trốn tránh mình, chung quy không tự giác mà nhìn xuống mặt đất.

Tạ Vãn Thiên liếc Ngụy Cửu, hai tay của hắt vừa vịn che ở đằng quần trước mặt, hình như che giấu cái gì.

Thiếu chút nữa, Tạ Vãn Thiên đã cười ra tiếng.

Cậu phát ra tiếng ho khan, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Ngụy Cửu, thoát nhìn phi thường nghiêm túc.

“Hảo, vào thôi.” Tạ Vãn Thiên lại nhìn đồng hồ, “Hiện tại là chín giờ mười, bắt đầu tính tiền.”

Vào phòng, Tạ Vãn Thiên trở tay đóng cửa, mở đèn. Mắt cậu vẫn nhìn y phục chỉnh tề của Ngụy Cửu, cho một ánh mắt, Ngụy Cửu lập tức hiểu ý mà bắt đầu cởi y phục, Tạ Vãn Thiên đứng ở bên cạnh nhìn không chuyển mắt.

Ngụy Cửu thân thể cường tráng thực sự là không kém, Tạ Vãn Thiên âm thầm khen ngợi. Mắt cậu nhìn xung quanh, thấy Ngụy Cửu lấy tay che hạ thể, cây gậy kia đang rũ xuống không biết bị cái sợi dây gì buộc lại nhưng rất lỏng lẻo, rất không thành ý.

” Lỏng như thế, anh buộc cho ai coi a?” Tạ Vãn Thiên liếc mắt Ngụy Cửu, đi qua đẩy tay hắt, chính mình kéo sợi dây ra, lúc này mới phát hiện thì ra là dây giày.

Ngụy Cửu không lên tiếng, chỉ là vẻ mặt rất đỏ, hắn quay đầu nhìn nơi khác, phía dưới đầu xốt căng thẳng làm hắn tốt xấu rên rỉ ra tiếng.

“Đến, nằm trên đó.” Tạ Văn Thiên vừa đi tới ghế nằm, hướng Ngụy Cửu vẫy vẫy tay, kia động tác giống kêu mèo con hoặc chó con.

Nhưng Ngụy Cửu không phải mèo con, cũng không phải chó con, hắn là người có thân phận có địa vị. Bị Tạ Văn Thiên gọi như thế, trong lòng hắn có chút ghen lại, nhưng mà nhìn nam nhân cao to đẹp trai trước mắt này tức giận, hắn vẫn ngoan ngoãn đi qua, nằm trên ghế.

Lần này Tạ Văn Thiên không khách khí mà đem tay hắn kéo đều dùng dây cổ định ở lưng.

“Mặt sau bị người làm qua chưa?” Cậu biết có GAY luôn là 1, mặt sau chưa bao giờ nở hoa, cho nên thời điểm mình xuống tay có chút đúng mực. Bất quá nhìn Ngụy Cửu dạng bá đạo này, phỏng chừng làm thời gian 1 cố gắng rất nhiều, quả nhiên Ngụy Cửu xấu hổ mà gật đầu, khi nói giọng đều khàn, không biết có đúng hay không biết trước đến cái gì mà cảm thấy sợ.

“Không có, anh đều là làm 1 ...”

“Được rồi, tôi đã biết.” Tạ Văn Thiên gật đầu mang khẩu tắc thay Ngụy Cửu đeo, hắn rõ ràng thấy Ngụy Cửu trong mắt xẹt qua một tia sợ hãi, nhịn không được nở nụ cười: nguyên lai anh cũng có ngày hôm nay.

Tạ Văn Thiên cầm lấy khiêu dẫn mình chuẩn bị tốt tại trước mắt Ngụy Cửu lắc qua lắc lại, cậu đem khiêu dẫn bình thần đặt ở trong lòng bàn tay, ấn mở công tắc.

“Anh xem, thứ này tự mình sẽ rung động, một hồi tôi sẽ thay anh đặt tới mặt sau, kia cảm giác sáng khoái không có như vậy giống nhau. ”

Cậu cố ý nói những cái này, chính là vì muốn làm Ngụy Cửu sợ hãi. Quả nhiên, Ngụy Cửu vừa nghe cậu nói, vội vàng ngẩng đầu lên, trong miệng cũng mơ hồ mang theo nước bọt. Nhưng lần này hắn bị trói rất chắc, không chút nào giãy dụa được.

Tạ Văn Thiên không chế ghế nằm đang rung, để Ngụy Cửu ngồi dậy, như vậy, một hồi anh ta mới có thể thấy mình là làm sao bị chà đạp. Chủ ý này trong SM không tính là cái gì, thế nhưng đối với Ngụy Cửu mà nói, thật là có chút quá mức kích thích.

“Đừng sợ.” Tạ Văn Thiên trấn an mà vỗ vỗ vai hắn, xoay qua cầm dầu bôi trơn, cậu mang bao tay xài một lần, mang ngón trở của tay phải được bôi trơn mà đi xuống, sau đó đi tới trước nơi riêng tư của Ngụy Cửu, mờ ám mà vẽ một vòng ở cửa động.

“Ồ!”

Trong lúc ngón tay Tạ Văn Thiên luồn vào cái chỗ mình chưa từng đụng qua, ánh mắt Ngụy Cửu mở to, hắn tự cao bất an mang theo chút ngưỡng ngưỡng mà hanh ra một tiếng, đầu hơi xoay đi, tuyệt không muốn nhìn Tạ Văn Thiên rốt cuộc làm sao đùa giỡn mình.

Đúng, là đùa giỡn. trong đầu Ngụy Cửu liền nghĩ ra cái từ nhỏ nhả cùng *** đang này, tựa như pháo hoa bắn lên trong bầu trời đêm.

Ngón trở của Tạ Văn Thiên gian nan hướng bên trong kia, xem ra Ngụy Cửu thật đúng là một người không có kinh nghiệm, bất quá, cũng chặt quá đi.

“Thả lỏng chút, anh muốn bẻ gãy tay của tôi sao?” Tạ Văn Thiên dùng tay kia đặt ở mặt trên cái đồng tây kia, Ngụy Cửu nhắm mắt rên rỉ, vội vàng thay đổi khẩu khí.

Tạ Văn Thiên cười nhạt, cảm thấy Ngụy Cửu rất đáng đời.

Thật vất vả đem công tác bôi trơn làm xong, hiện tại Tạ Văn Thiên chính thức đem khiêu dẫn cho vào.

Ngụy Cửu khản trương mà ngẩng đầu, phía dưới một trận trướng to, đau đến hắn xoay trái loạn phải, khó khăn nhúc nhích.

“Coi anh sợ đến như vậy nga, ngày đó tại KTV đều không phải rất hung ác cường đại, rất xấu xa rất bạo lực sao?” Mang khiêu dẫn rung động đẩy vào chỗ sâu nhất, Tạ Văn Thiên bỏ đi cái bao tay sử dụng một

lần, vô cùng thân thiết mà vỗ vỗ mặt Ngụy Cửu, cậu lấy tay nắm đầu nhũ hơi nghiêng của Ngụy Cửu, nhẹ nhàng mà nheo.

Đây là bàn tay có đương sao? Ngụy Cửu hưởng thụ mà rên rỉ, áp lực ở mặt sau hình như cũng bớt đi nhiều.

Đột nhiên đau đớn kịch liệt đem tất cả đường ngọt của hắn xóa sạch, Ngụy Cửu vội vàng vàng mà mắt nhìn ngực, đỏ khóc đỏ cười.

Tạ Vãn Thiên không biết ở nơi nào tìm ra một cá sấu giáp kẹp chặt đầu nhũ của mình, kia tư vị khó phải nói thật sự rất khó chịu.

SM, quả nhiên ngược đãi là chính. Ngụy Cửu cam chịu mà nhú nhú mày, chỉ là trong mắt có chút bi phần.

“Sao vậy, chịu không nổi?” Tạ Vãn Thiên trêu tức mà chạm vào cái cá sấu giáp kia, Ngụy Cửu toàn thân lập tức căng thẳng run lên, cổ họng ngô ngô ừ liên tục.”Bên này vẫn còn một cái.” Tạ Vãn Thiên nhú mày cười, nhanh chóng đem cá sấu giáp còn lại đeo cho Ngụy Cửu.

“Thoải mái không?” Tạ Vãn Thiên vừa nhẹ nhàng chạm vào cá sấu giáp, Ngụy Cửu cảm thấy ngực một trận đau đớn, thế nhưng cái đau đớn tiến vào thân thể lại tựa hồ không phải đau nhức như vậy, chỉ là làm cho mình có chút đứng ngồi không yên, vị trí nào của thân thể cũng giống như bị kích thích, kết quả làm cho sợi dây siết chặt hơn.

Trong ánh mắt Ngụy Cửu tràn đầy hoang mang, hắn có chút không rõ ràng lắm vì cái gì mình lại có phản ứng như vậy, rõ ràng là đau nhức a, thế nhưng lại vừa có kích thích cùng thoải mái nói không nên lời.

“Còn có thoải mái ở mặt sau nữa chứ.”

Tạ Vãn Thiên lấy tay nhẹ nhàng che hai mắt Ngụy Cửu lại, lông mi đối phương khấn trương mà lướt ở lòng bàn tay của cậu, có cảm giác một loại yếu đuối.

“Ồ...” Ngụy Cửu cảm lại bắt đầu mệt mỏi, nuốt bọt chưa kịp nuốt cũng không kiên nhẫn gì mà chảy xuống, hắn cảm thấy rung động ở mặt sau của mình vẫn liên tục cùng với đau đớn ở lòng ngực mãi mãi, hưởng thụ mà lại không tính là phục vụ hưởng thụ.

Tạ Vãn Thiên cảm mắt tráo* chuẩn bị đeo cho Ngụy Cửu, hắn buông lỏng tay ra, con mắt Ngụy Cửu vẫn theo thói quen mà nhắm, hơi hơi chớp chớp. Cặp mắt kia vừa mở ra, ánh mắt có chút ủy khuất lập tức rơi vào trên người mình, hình như là dò hỏi cái gì đó.

“Không nên sợ, thời điểm lát nữa tôi đánh anh anh phải biết chuyển dời lực chú ý...” Tạ Vãn Thiên ôn nhu mà mang mắt tráo cho Ngụy Cửu, thời điểm mà khi cậu nói cái chữ “Đánh” này, đầu Ngụy Cửu đột nhiên cứng đờ, lập tức lo lắng mà lắc, Tạ Vãn Thiên biết hắn sợ, thế nhưng vô dụng, ở chỗ này, mình mới là chúa tể.

Roi mây cắt không khí chính là âm thanh điều không phải như vậy một chút dọa người, Ngụy Cửu xoay cái cổ, toàn thân căng thẳng, còn đang chống lại làm không sợ.

Tạ Vãn Thiên không nhúc nhích, cậu một bên dùng roi mây mà đánh không khí, nhìn Ngụy Cửu theo tiết tấu đánh của roi mây mà run rẩy, một bên lưu loát mà tìm điều thuốc.

Cậu nửa mắt nheo lại, thoải mái mà phun làn khói ra, kế tiếp danh vào không khí, mà Ngụy Cửu vẫn tiếp tục khấn trương mà run rẩy.

Hình như cũng ý thức được cái cây roi một chốc sẽ không rơi xuống trên người mình, thần kinh Ngụy Cửu buông lỏng xuống, thân thể thả lỏng. Kích thích của mặt sau cùng ngực đau đớn trở nên có chút hỗn loạn, bất quá nói tóm lại vẫn có thể chịu được.

Trong nháy mắt khi hắn vừa buông lỏng, cây roi của Tạ Vãn Thiên lặng yên không một tiếng động mà đánh lên.

Măng xào thịt. Thực sự là món ngon.

Ngụy Cửu điên cuồng giãy dụa, kịch liệt rên rỉ, hình như một nhọc, thật khiến Tạ Vãn Thiên mãn nguyện.

Cậu ngâm điều thuốc, gậy ở trong tay chỉ huy có tiết tấu có lực độ mà vung tay, thẳng đến trên người Ngụy Cửu lưu lại vết tích.

(*):Khiêu đang chạy bằng điện:

(*):Cá sấu giáp:

(*)Mắt tráo:

8. Chương 8: Vì Sao Gặp Phải Cậu Ta (16+)

” Mẹ nó thật quá khi dễ người!”

Đây là sau khi Ngụy Cửu được cởi trói đầu lưỡi nhảy dựng lên câu đầu tiên là mắng chửi, thân thể hắn đều là dấu roi đánh hỗn loạn, đủ để nói rõ ban nãy hắn có bao nhiêu thảm, nhưng điều làm cho hắn ảo não là hắn phát hiện hai điểm trên ngực của hắn bị cá sấu giáp(xem lại

Tạ Vãn Thiên không nhìn được mà nhìn hình dạng hắn xoa đầu nhũ cho hết đau nhức, cổ họng khụ ra một tiếng, nhàn nhạt lạnh lùng nói, ” Không phải là anh muốn tiếp thu phục vụ đặc biệt của tôi sao, anh vừa nãy cũng không phải rất sẵn khoái, tại sao phải oai oái so đo nhiều như vậy.”

Ngay khi Tạ Vãn Thiên đánh vài cái cuối cùng,cái đỉnh nam căn của Ngụy Cửu kia cuối cùng cũng nhìn không được mà bắn dịch ra.

Có thể chịu được đau đớn cùng với kích thích đến từ điểm mẫn cảm, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Tạ Vãn Thiên, chính xác không có sai lầm.

Cậu nhăn lại mà đối với Ngụy Cửu đang sưng sốt tiếp tục nói, “Nhưng mà nói khi dễ người, ai lại lợi hại hơn Cửu ca anh? Lần đầu tiên gặp mặt thì anh lấy súng chia vào đầu tôi, tôi đây còn chưa nói anh khi dễ tôi.”

“Cậu!”

Ngụy Cửu thật sự là không có khí lực phản bác lại miệng lưỡi biến hóa khôn khéo của Tạ Vãn Thiên này. Hắn hung hăng cắn răng, đem y phục quăng ở bên mặc trở lại trên người, hoàn toàn đã quên mình rốt cuộc tới đây là muốn làm cái gì.

“Lúc rảnh rồi tới chiều cố huynh đệ a, Cửu ca!” Tạ Vãn Thiên đi tới cửa, nhiệt tình mà tiễn khách.

Ngụy Cửu quay đầu lại, một đôi mắt tràn đầy đề phòng cùng không cam lòng, lúc này Tạ Vãn Thiên ở trong mắt hắn quả thực là giống một con quỷ, khiến người ta sợ hãi.

Dựa vào bóng đêm che chở, Ngụy Cửu xám xịt mà trở về nhà.

Hắn ngồi xuống giường, không tự giác mà nâng thất lưng lên, cái khối kia rung rung chơi đùa trong mộng cảm giác thật sự là quá kích thích, làm cho cái mộng hắn bây giờ vẫn còn dư vị.

Thời điểm khi tắm, xà phòng trúng đến dấu roi đánh đau đến Ngụy Cửu không ngừng run run, hắn nhìn không được hừ hai tiếng, Tiểu Ngụy tại WC nghe được, rất lo lắng.

“Ba, người không sao chứ?” Tiểu Ngụy đứng trước hỏi, dò xét.

“Không có việc gì, con còn không đi ngủ, đã mấy giờ rồi!” Ngụy Cửu cắn cắn môi dưới, lập tức làm ra bộ mặt uy nghiêm của người cha.

Tiểu Ngụy vô cùng không vui hừ một tiếng, mở miệng nói, “Ngày mai cuối tuần! Không cần đi học, ngủ sớm như vậy làm gì?!”

Cậu mặc quần không nghe theo đứng ở cửa phòng tắm không buông tha.

“Lần trước ba còn nói cuối tuần này mang con đi chơi trò chơi ở công viên!”

” Phải không?”

Trên người Ngụy Cửu từng đợt đau đớn mà nhấc nhở hẳn chuyện vừa xảy ra, không biết như vậy cùng tay hẳn có quan hệ gì nhưng tay hẳn lại tự giác mà mò lấy phía dưới, nhẹ nhàng mà vuốt lên. Giống như đang ở phòng điều giáo của Tạ Vấn Thiên, mình ở trong đó thống khổ giấy dựa, tiểu đệ đệ vẫn ở giữa dục vọng mà giấy dựa, nhưng hiện tại tốt là tay hẳn cuối cùng cũng có thể tự do mà động.

Vòi hoa sen ào ào mà phun nước, đem hẳn bao phủ trong một mảnh hơi nước, nước chảy ôn nhu mà vuốt ve vết thương, làm cho lòng Ngụy Cửu thêm ngứa. Bỗng nhiên, hẳn cảm thấy mình rất nhớ cái vật nhỏ chơi đùa trong cái móng của mình.

“Ba, câu nói của ba có tính không a?” Tiểu Ngụy ở ngoài cửa lại hỏi.

“Tính... Chắc chắn...” Lưng Ngụy Cửu tựa trên tường, cả người như nhũn ra, hẳn uể oải mà trả lời Tiểu Ngụy, hai tay không nhàn rỗi, càng ngày càng có cảm giác phạm tội mãnh liệt.

“Con đây sáng mai gọi ba a!” Thật ra căn bản là không có chuyện muốn đi chơi trò chơi công viên này, chẳng qua mình là thử mà thôi, không nghĩ tới lão ba ngốc kia quả nhiên mắc lừa! Cuối cùng, Tiểu Ngụy cảm thấy mỹ mãn mà nhảy đi, lưu lại một chuỗi tiếng cười ngây thơ đặc ý.

Hiện tại Ngụy Cửu chỉ là miệng động, nhưng nghe không được nửa điểm rên rỉ, nước đều chảy vào trong miệng hẳn, nhưng hẳn vẫn không cảm giác thấy hình dạng của mình, vì đã quá chú tâm đi vào trong tình cảm phạm tội mãnh liệt.

Phía dưới không tuân theo, hẳn rên rỉ lên tiếng thì bắn, nước rất nhanh cọ rửa hết vết tích tình tiết vụ án hiện trường, mang tất cả về hư không.

Ngụy Cửu lại dường như không đủ sức khoái, hẳn nhắm mắt lại, không tự giác mà liền thò tay sờ soạng, nắm đầu nhũ ngày hôm nay bị chà đạp của mình, tư vị kia hơi đau đớn, thực sự là trâu người.

Thế nhưng trên đỉnh đầu hẳn chính là dục phách(*), đều không phải ánh trăng, cho nên Ngụy Cửu rất nhanh thì từ trong ảo tưởng của mình phục hồi tinh thần lại, đem mình lau sạch sẽ, mặc áo ngủ xong hướng trở về phòng vui vào trong chăn.

Ý nghĩ hỗn loạn mà ngủ thẳng đến nửa đêm, Ngụy Cửu bật dậy, tiếp mở điện thoại.

Mấy ngày nay tâm hẳn không có ở trên việc làm ăn, hiện tại tiểu đệ nói cho hẳn, có người ngang nhiên ở địa bàn của hẳn đoạt lấy công việc thu tiền bảo hộ. Có người nói, phía sau là Đường Nhẫn.

Ngụy Cửu nhớ tới Đường Nhẫn kia bày ra vẻ mặt dối trá, ở trong bóng tối hung hăng gay gắt hạ lệnh, hễ là người của Đường Nhẫn liền đánh. Coi còn dám kiêu ngạo với mình không!

Lão hổ không phát uy, người cho ta là HELLO KITTY à! Ngụy Cửu hùng hùng hổ hổ mà tắt điện thoại, đang muốn nằm xuống tiếp tục ngủ, lại nghĩ tới cảnh ngộ hôm nay của mình.

Lại nói tiếp, mình bởi vì Đường Nhẫn hỗn đản mà kết bạn với nhân vật Tạ Vấn Thiên làm việc không đàng hoàng lại giả đứng đắn này.

Bất quá Tạ Vấn Thiên so với Đường Nhẫn lại càng không nể mặt mũi mình... Thế nhưng chính mình lại kiên quyết thu phục lòng của y

Đột nhiên Ngụy Cửu trong đầu xuất hiện cái cây roi mây.

Quên đi, ngủ đã.

Ngụy Cửu theo tính phản xạ mà co rúm lại, sờ soạng dấu roi trên đùi còn chưa hoàn toàn biến mất, nhanh chóng nhắm mắt ngủ.

Kết quả, nửa đêm đến sáng hẳn trong mắt đều là cây roi đang bay.

(*):Dục phách:

9. Chương 9: Bạch Tuộc Thúc Thúc

Ngụy Cửu thấp thỏm lo âu chịu đựng bóng dáng cây roi đến nửa đêm, Tạ Vãn Thiên trái lại ngủ rất an ổn. Cậu vừa nghĩ đến dem Ngụy Cửu bá đạo kia hảo hảo đánh thì bỗng nhiên thấy hết giận, tuy rằng Ngụy Cửu bá đạo cùng mình không có quan hệ gì, nhưng cậu vẫn không quen nhìn loại vô lại này ỷ thế hiếp người, xã hội này dù sao vẫn còn mọi người đây, thấy loại vô lại này, tất nhiên chính mình phải có trách nhiệm vì dân trừ hại, hảo hảo chỉnh đốn hắn một chút.

Sáng sớm ngồi dậy, Tạ Vãn Thiên tinh thần hăng hái mà chạy đi xuống lầu ăn bánh quẩy cùng sữa đậu nành, sau đó lại về nhà tắm thay y phục, chuẩn bị cùng bạn thân hẹn đi chơi trò chơi công viên.

Đừng nói cậu lớn như thế, thế nhưng tâm hồn chơi bởi luôn luôn khó sửa, một khi có người hẹn, cậu luôn luôn là người thứ nhất hưởng ứng, lần này đi chơi trò chơi công viên cũng vậy.

” Tuổi trẻ thanh xuân là mọi thứ đều hồng, đáng tiếc quá vội vã, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió...”

Tạ Vãn Thiên khê hát, tự nhiên mà từ tay vịn cầu thang trượt xuống dưới, không có gì, quần rách, lát mua lại.

Ngụy Cửu rất ghét đến công viên chơi trò chơi, hắn nghĩ mình đứng ở chỗ này giống như con nít mười tuổi.

Hắn chán nản mà hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như bị ai trộm ví, cũng giống như hắn chuẩn bị trộm ví của người nào đó.

Tiểu Ngụy chơi ngựa xoay tròn gỗ hết sức vui vẻ, hoàn toàn quên luôn mình còn có một ba ba.

“Tôi lạnh lòng do đó tôi...”

” Cậu thôi đi, phẩm chất đó của cậu mà còn hoàn hung ác, Tạ Vãn Thiên, cậu đó chỉ có cái mồm leo mép là hay!”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một loạt âm thanh vui cười, Ngụy Cửu mới đầu không chú ý, mà thời điểm khi hắn nghe được ba chữ Tạ Vãn Thiên, con mắt lập tức sáng lên. Hắn theo thói quen mà xoa tóc ở thái dương, xác định kiểu tóc của mình chỉnh tề, sau đó mới dè dặt mà xoay người.

Một nhóm người thanh niên ở nơi nào đó cãi nhau ầm ĩ, cười cười nói nói mà đi, Tạ Vãn Thiên thì lại rất bất mắt, không phải bởi vì hắn lớn hơn người khác, mà là vì hắn đứng đó làm cái tư thế suy nghĩ giống như tượng điêu khắc tức cười, đương nhiên rất đáng chú ý.

Ngụy Cửu định ê một tiếng gọi cậu, nhưng lại không gọi. Hắn nghĩ Tạ Vãn Thiên sao lại như vậy?

Tối hôm qua không phải hung tàn hung ác mà dùng roi đánh mình muốn chết, ngày hôm nay sao giống như một người khác, vui vẻ hài lòng như thế.

Hắn suy nghĩ, ánh mắt chăm chú không ngừng theo khuôn mặt chuyển động của Tạ Vãn Thiên, trên lưng hàn ý dày đặc.

Không nghĩ tới mình cũng có lúc nhìn lầm người, y quả thực so với nhi tử mình còn nghịch hơn! Thực sự là người hai mặt...

Ngụy Cửu đang nghĩ cả người giật mình một cái, hắn vừa muốn xoay người qua, bỗng nhiên thấy Tạ Vãn Thiên không biết bởi vì sự việc gì mà ngựa đầu cười ha hả, cười đến rạn rở, Thật giống như một cái đại hài tử.

Kỳ thực cười như vậy cũng rất mê người.

Ngụy Cửu ngây ngốc mà nhìn Tạ Vãn Thiên rạn rở từ đoàn người đi tới hướng mình, cuối cùng mỉm cười, lên tiếng.

“Tiểu Tạ, ngươi cũng đến chơi công viên a?”

“Ách...” Tạ Văn Thiên nửa nở nụ cười, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên giống như nuốt một cái bánh bao lại bị nghẹn.

Ngụy Cửu nhanh chóng di chuyển đến trước mắt cậu, cậu thầm nghĩ thực sự là ứng với lời nói của người xưa, tại thời điểm này lại “Không nói gì nghẹn ngừng lại”.

Âm thanh trong công viên trò chơi vui vẻ không biết thật giả mà trở thành tiếng động lớn nháo âm ỉ, thế giới Tạ Văn Thiên chậm rãi an tĩnh xuống.

Cậu xấu hổ mắt nhìn bạn bè bên người, đối với Ngụy Cửu mỉm cười gật đầu, rất bình thản mà một tiếng ân cần thăm hỏi, “Chào anh, Ngụy tiên sinh, lại trùng hợp như vậy a.”

Ngụy Cửu là một người hiểu chuyện, hắn nhìn Tạ Văn Thiên bỗng nhiên chuyển biến thái độ cùng giọng nói có chút lạ lạ liền nhìn ra đối phương hiện tại là không quá nguyên ý phản ứng với mình. Bất quá, hình như Tạ Văn Thiên cũng không quá thích trả lời mình, không phải là mình quấy rầy cậu ta chứ? Đã tiêu tiền, còn phải hẹn trước thời gian, còn phải chịu đựng bị đánh, Ngụy Cửu bỗng nhiên nghĩ mình rất dè tiện.

Hắn có chút khó chịu cảm giác cái gì đó từ lòng bàn chân vù vù mà hướng cột sống dâng lên, hắn nghĩ hình như có chút lạnh.

“Ân, thật đúng lúc a. Anh mang con ra ngoài chơi, không quấy rầy các cậu, chơi vui vẻ.”

Ngụy Cửu vẫn cười rất hiền hoà, cho Tạ Văn Thiên nụ cười bình tĩnh cùng lãnh đạm, cũng không có vẻ đối trả.

Hắn rất nhanh nghiêng người đi, tiếp tục lẳng lặng mà nhìn con ở trên ngựa gỗ xoay tròn chơi rất vui vẻ.

Thoạt nhìn bóng lưng rất cô đơn, lông mi của Tạ Văn Thiên không tự giác mà nhíu chặt lại.

Cậu không quá thích Ngụy Cửu, thế nhưng thấy một mình đối phương đứng ở trong đám người thì lại không tự chủ được mà nghĩ cái người này kỳ thực cũng rất cô đơn.

Bạn bè bên người Tạ Văn Thiên nhìn Ngụy Cửu cùng Tạ Văn Thiên đại khái là nhất thời biết nhau, cũng lười để ý nhiều, bọn họ chơi vui là chính, nhìn nhìn tàu lượn trước mặt gào thét trong ngực ngựa đến lợi hại, vội vàng khuyến khích Tạ Văn Thiên vẫn còn đứng gốc mau nhanh nhanh đi xếp hàng mua vé.

Tiểu Ngụy lưu luyến không rời mà bị người theo sau đến mua phiếu ngựa gỗ xoay tròn bế đi xuống, cậu nhìn Ngụy Cửu chờ ở bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nở một đóa hoa.

“Ba ba! Chúng ta lại đến phía trước chơi!”

Ngụy Cửu tâm tình không tốt lắm, hắn đem nhi tử đang chạy chậm về phía trước bắt lấy, nhìn đoàn người phía trước rộn ràng nhốn nháo, nghĩ mắt đều nhìn đến mệt mỏi, “Nên trở về nhà thôi, con ngày mai còn đến trường nữa.”

Bên này Tạ Văn Thiên đi vài bước, vô ý mà quay đầu lại nhìn Ngụy Cửu bên kia, cậu lại gặp được tiểu hài tử đáng yêu kia.

“Các người mua phiếu trước đi, mua hai cái.” Tạ Văn Thiên vỗ vỗ lưng người bạn, chạy tới vài bước.

Tiểu Ngụy la oai oái, thấy Tạ Văn Thiên, nháy mắt nhớ tới Tạ Văn Thiên đã từng cho mình ăn bạch tuộc, vui mừng một cái, bỗng nhiên ồn ào la lên.

“Ba ba, xem bạch tuộc thúc thúc ở đây, chúng ta có thể chơi nữa được không?”

Này không may hài tử, gọi ai đó bạch tuộc đến...

Vẻ mặt đẹp trai của Tạ Văn Thiên bị cái xưng hô cổ quái của Tiểu Ngụy mà đỏ lên, mà Ngụy Cửu lúc này lại có chút giật mình cậu sao lại chạy tới đây.

“Cửu ca, đều đã tới, không bằng cùng đi chơi đi, nhiều người náo nhiệt hơn.” Tạ Văn Thiên nở nụ cười, đối với Tiểu Ngụy chớp mắt vài cái.

Ngụy Cửu dặt tay Tiểu Ngụy, hình như có chút chần chừ, mắt hắn nhìn Tạ Văn Thiên, đối phương lại cho hắn một cái mỉm cười trong sáng.

“Không được, cũng sớm nên trở về nhà. Các cậu chơi vui vẻ là tốt rồi.” Ngự Cửu suy nghĩ một chút, cái loại cảm giác khó chịu trong ngực này cuối cùng vẫn quanh quẩn không đi. Hắn nghĩ mình đối với Tạ Vấn Thiên quá mức đường đột nhiệt tình, mà hiện tại hắn cũng luôn luôn không suy nghĩ cẩn thận, mình nhiệt tình đối với Tạ Vấn Thiên rốt cuộc từ lúc nào. Nhu cầu ***, hay tình yêu, có lẽ chỉ là cảm thấy hiếu kỳ?

Hắn một mực từ chối như thế, Tiểu Ngự cũng không chịu, y khó có được cùng Ngự Cửu đi ra chơi một chuyến, sao cũng phải chơi thỏa trí mới trở về.

Nhìn Ngự Cửu muốn đi, Tiểu Ngự bật người gào thét, sử dụng chiến thuật xấu xa của con nít, làm Tạ Vấn Thiên thấy mắc cười.

“Lại không nghe lời!” Ngự Cửu lộ ra vẻ mặt người cha uy nghiêm quát, nhưng Tiểu Ngự ôm chân hắn sống chết không buông tay, trong miệng gào khóc không ngừng ồn ào, “Cùng bạch tuộc thúc thúc đi chơi đi, chơi một chút đi, ba, người đáp ứng theo người ta chơi.”

Trên đùi Ngự Cửu treo hài tử khóc khóc nháo nháo, này đối với rất nhiều người mà nói đều có thể xem náo nhiệt, mà số người vây xem trò vui đang tăng dần. Mặt mũi Ngự Cửu dần dần có chút không nhịn được, hắn giơ tay lên muốn đánh tiểu tử này, Tạ Vấn Thiên sáng khoái mà đi qua, một bên kéo Tiểu Ngự, một bên kéo tay muốn đánh người của Ngự Cửu lại.

“Co nít mà, làm ba ba nên bồi y nhiều chút, cần gì mà, Cửu ca.”

Tạ Vấn Thiên không đợi Ngự Cửu đáp ứng đã bế Tiểu Ngự lên, cậu ngược lại không chán ghét con nít như vậy, chỉ là nghĩ có chút dễ thương.

“Đi, chúng ta đi ngồi tàu lượn.”

Ngự Cửu ở đằng sau, hầu như là không thể tránh được mà nhắm mắt, lập tức miễn cưỡng gật đầu.

Thế nhưng vừa đi, Ngự Cửu liền đi không trở lại. Cũng không phát sinh chuyện, ai biết trước được.

Ngự Cửu cùng Tiểu Ngự rành mạch mà theo lời mời Tạ Vấn Thiên, gia nhập chơi trò chơi đoàn đội của bọn họ, hạng mục kế tiếp là ngồi tàu lượn.

Hắn ngẩng đầu mắt nhìn thứ bị kéo giữa không trung, thét chói tai, mọi người cũng đều bị gió thổi tóc rối bời, khăn trương mà nghen nước bọt. Hắn vô ý thức mà giơ tay tới thái dương, cẩn thận mà vuốt lên.

“Đi, ngồi nhanh lên.” Bạn bè Tạ Vấn Thiên so với Tạ Vấn Thiên còn nhiệt tình hơn, thấy Ngự Cửu vẫn sững sờ tại chỗ, liền kéo ngồi vào trong chỗ tàu lượn thắt dây lại.

Tạ Vấn Thiên ôm Tiểu Ngự ngồi ở bên cạnh Ngự Cửu, Tiểu Ngự nắm tay hưng phấn mà chờ xe khởi động, mà vẻ mặt Ngự Cửu xanh xao vẫn không nói lời nào.

“Anh không sao chứ?” Tạ Vấn Thiên nhìn sắc mặt Ngự Cửu có chút khác thường, tàu lượn đã chậm rãi khởi động.

“Không có việc gì.”

Ngự Cửu tiếng nói nghe có chút khàn, hắn trả lời Tạ Vấn Thiên xong lập tức không nói gì, chỉ là khăn trương mà nắm chặt tay.

Tạ Vấn Thiên không biết nam nhân Ngự Cửu này nhìn qua rất đàn ông, rất to gan lớn mật cư nhiên lại sợ thành hình dáng này.

Tàu lượn lần một đường cậu chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của Ngự Cửu, so với Tiểu Ngự trong lòng mình còn la hét say hơn.

Cậu không nói gì mà theo tàu lượn xoay con người từ trên xuống dưới, trái phải mà quan sát cảnh sắc xung quanh bị đảo lộn vận vận.

Mà Ngự Cửu sau khi xuống xe tình huống càng không ổn.

Tạ Vấn Thiên liền cùng bạn bè với Tiểu Ngự đều thấy hắn nôn đến lợi hại, tựa như muốn đem gì đó trong dạ dày phun sạch sẽ mới thôi.

“Không nghĩ tới Cửu ca này chóng mặt a.” Tạ Vấn Thiên nghĩ ngày hôm nay mình chơi hăng hái rồi cuộc bị Ngụy Cửu làm cho hết vui, mà mình lúc đó cũng không biết, sao lại muốn kéo hắn cùng chơi nữa.

Ngụy Cửu khoát khoát tay, tiếp tục khom người phun, giống như một con tôm, kia khuôn mặt còn có cổ đều cần lớn đến đỏ bừng, trông giống như nhan sắc đỏ tôm bị nấu.

Nhưng thật ra Tiểu Ngụy có chút sợ, cậu kéo bạch tuộc thúc thúc, trong ánh mắt tràn đầy ủy khuất cùng lo lắng.

Bạn bè bên người Tạ Vấn Thiên có chút không nhịn được, giống Ngụy Cửu như thế ới đến thời gian gì, bọn họ thật vất vả mới có một cơ hội tập hợp cùng nhau đi chơi, này sẽ không dừng lại chứ?

“Như vậy, ngày hôm nay tôi đi ra cùng anh này, các bạn tiếp tục đi chơi, tôi tốt xấu phải chiếu cố cha con người ta.” Tạ Vấn Thiên cũng không muốn làm lỡ hăng hái của bạn bè, xin lỗi mà nở ra nụ cười, cũng chỉ để cho bọn họ đi trước.

“Na... Tiểu Tạ chúng ta hẹn tiếp lần sau.”

“Ok, nhanh đi chơi đi, nhanh đi chơi đi.” Tạ Vấn Thiên giống như đuổi ruồi mà xua tay.

Ngụy Cửu một bên phun đến lợi hại hình như nghe được cái gì, hai mắt hắn gần đây tơ máu mà xoay qua nhìn chăm chú vào mặt Tạ Vấn Thiên. Tạ Vấn Thiên mới vừa quay đầu lại thì nhìn thấy hai mắt hắn đỏ bừng nhìn mình, trong lòng đau khổ oán hận sâu sắc mà gào thét.

“Cửu ca, anh nôn xong, kia rửa sạch tôi chở hai người về.”

“Oa...”

Nhưng cậu vừa mới dứt lời, Ngụy Cửu bắt đầu lại cúi đầu. Tạ Vấn Thiên ngậm miệng lại, hận chết cái miệng bỉ ổi của mình, sao lại mời một người như vậy ngồi tàu lượn, giờ nôn đến... Lãng phí nhiều lương thực.

“Bạch tuộc thúc thúc... Ba ta sẽ không chết chứ?” Tiểu Ngụy bên cạnh nhìn Ngụy Cửu nôn không dứt mà càng lo lắng, đầu óc y vừa nghĩ, thì hỏi câu không nên hỏi.

Tạ Vấn Thiên nghiêm túc mà sờ sờ đầu Tiểu Ngụy, càng nghiêm túc mà nói, “Chắc là sẽ không.”

Qua vài giây, cậu nghĩ có chút gì đó không thích hợp, quở trách Tiểu Ngụy, “Người hải tử này sao gọi người ta là bạch tuộc thúc thúc hả?”

10. Chương 10: Phá Búp Bê Vải

“Anh bị cảm?”

Thời điểm Tạ Vấn Thiên nâng Ngụy Cửu dậy, thấy vẻ mặt đối phương tốt, cậu theo bản năng mà dùng tay chạm vào trán của Ngụy Cửu, quả nhiên người rất nóng.

Ngụy Cửu uể oải mà nở nụ cười, hắn lau đi uế vật ở khóe miệng mình, phi thường phiền não mà nhìn thẳng Tạ Vấn Thiên.

Hắn biết cho tới nay trong lòng Tạ Vấn Thiên đều là khinh thường mình, cho nên tại thời điểm điều giáo mình cậu sẽ như vậy châm chọc cùng giễu cợt mình, cho dù hồi này không cần thận trọng tới, bộ dáng cũng giống như không muốn mình xuất hiện.

Người như vậy, làm cho hắn cảm thấy rất không thích, hắn vẫn không có thiện cảm đối với người nam nhân mà mình yêu, dù người kia có chán ghét mình cũng đem điều đó trở thành niềm vui.

“Chuyện này liên quan gì đến cậu?” Ngụy Cửu đẩy Tạ Vấn Thiên đang đỡ lấy mình ra, đầu xoay qua tìm Tiểu Ngụy đi theo phía sau mình, đem kéo đến bên người.”Cậu đi cùng bạn bè của cậu chơi đi, Tạ tiên sinh, tôi đỡ rồi, không cần cậu chở.”

Trên mặt hần giả bộ mà xuất ra một nụ cười, hần đối Tạ Văn Thiên giờ giờ cảm lên, thật giống ngạo mạn vô lễ như lần đầu tiên nhìn thấy đối phương.

Tiểu Ngụy không biết vì cái gì cảm thấy giữa ba ba của mình cùng bạch tuộc thúc thúc có chuyện gì không tốt sắp sửa phát sinh.

Y khẩn trương đầu tiên phát hiện là vẻ mặt Ngụy Cửu thay đổi, tiếp theo sắc mặt của bạch tuộc thúc thúc cũng trở nên rất khó nhìn.

“Này thật đúng là... cái gì, không nhìn được lòng tốt của người ta.” Tạ Văn Thiên cười nhạt, trong giọng nói có chút không đúng.

Ngụy Cửu phát hỏa, hần cười xa lạ, mạnh mẽ xoay qua, trong hai mắt đờ đờ sát khí, nhưng khóe miệng rõ ràng đang cười.

“Cậu có lòng tốt? Nhờ có lòng tốt của cậu tôi mới có thể biến thành như vậy, nếu như cậu cho dù có lòng tốt, tôi còn không để cho cậu chính đến chết đi?”

Tạ Văn Thiên có chút không hiểu Ngụy Cửu này xảy ra chuyện gì? Tại sao đều hướng đến mình?

Cậu biết đối phương là người hỗn đản, tính tình có chút cổ quái gắt gỏng, nhưng cậu cũng không phải cà rốt, anh muốn cắn liền cắn.

Cậu vừa định cùng Ngụy Cửu âm ỉ, bỗng nhiên liếc mắt đến Tiểu Ngụy ở bên có chút co rúm lại, tiểu hài tử kia vừa này còn chơi vui vẻ, nhưng hiện tại giống như bị dọa sợ, dán tại bên người Ngụy Cửu, thỉnh thoảng lại quan sát bọn họ, đôi mắt to sợ đến lăn lông lốc mà nhìn thẳng.

Tạ Văn Thiên nhin lửa giận trong lòng, chỉ thở dài.

“Tôi xem Cửu ca anh là nóng đến hồ đồ? Có phải chuyện buôn bán có gì không thuận lợi hay không, tại sao là nhằm vào tôi chứ? Anh đã không muốn tôi chờ, tôi đây đương nhiên cũng sẽ không tự mình đa tình, anh đi tốt, chào.”

Cậu lắc lắc tay, xoay người mới đi vài bước, Tiểu Ngụy phía sau bỗng nhiên hoảng hốt mà kêu lên.

“Bạch tuộc thúc thúc, bạch tuộc thúc thúc...”

Tiểu hài tử kia kêu vài tiếng, người đi đường nghe xong đều cảm thấy buồn cười, trong đó sẽ nghĩ người nào đó là cái bạch tuộc thúc thúc gì đó.

Tạ Văn Thiên không nói gì mà nhăn miệng lại, tiếp tục hướng phía trước đi, thế nhưng hài tử kia tiếng la càng lúc càng lớn.

Người chung quanh thấy cái tiểu hài tử kia kêu bạch tuộc thúc thúc là hướng bên này gọi, đều nhìn về phía Tạ Văn Thiên đang mạnh mẽ tự trấn định đi về phía trước.

Một cặp mắt khác thường hướng đến, sẽ có cặp thứ hai, tiếp theo là cặp thứ ba, cuối cùng Tạ Văn Thiên bị nhiều ánh mắt vây sát không thể nhìn được nữa mà vòng trở về.

“Uy! Chú nói con không nên tùy tiện đặt biệt hiệu có được hay không!”

Cậu thở phì phì mà đứng ở tại chỗ, lông mi anh tuấn đã dựng thẳng. Bỗng nhiên cậu thấy Ngụy Cửu ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt đầu ói ra, Tiểu Ngụy thương xót mà canh giữ ở bên người Ngụy Cửu, giống như cầu xin mà nhìn mình, còn gọi cái xưng hô làm cho cậu không chịu nổi kia.

Tạ Văn Thiên vài bước đã đi tới, cậu hiện tại không rảnh đi tính toán cái tên quái dị bạch tuộc thúc thúc kia. Ngồi xổm xuống nhìn Ngụy Cửu, Ngụy Cửu giống như rất khó chịu, nhưng lại phun không ra cái gì.

“Này lại xảy ra chuyện gì?” Lần này Tạ Văn Thiên đỡ Ngụy Cửu, không bị đẩy ra.

Ngụy Cửu che miệng lại thở hổn hển, nghiêng mắt lại thấy Tạ Văn Thiên biểu tình trên mặt vừa giống chán ghét phiền phức rồi lại giống không yên lòng.

“Không có việc gì.” Hần hạo hạo mà nói lại, không giống hành động ban nãy, vội vàng mà nhìn trái phải một chút, cuối cùng ở bên người Tạ Văn Thiên tìm thấy Tiểu Ngụy bất cứ lúc nào cũng có thể dời vị trí.

“Đi, chúng ta về nhà.” Hấn hướng Tiểu Ngụy vươn tay, nhưng thấy hài tử kia vẻ mặt đều là đối với mình không vui.

“Vừa rồi bạch tuộc thúc thúc người ta có lòng tốt chở ba, ba không muốn, nếu như một hồi ba lại khó chịu, con làm sao đỡ ba!”

Ngụy Cửu nghĩ không ra con của mình cứ nhiên chuyển biến lập trường mau như thế, lại giống chỗ tùy thời lơ lửng bất định kia của hấn, lúc này cứ nhiên cùng Tạ Vãn Thiên đứng chung trên một mặt trận.

Tạ Vãn Thiên nghe Tiểu Ngụy nói xong, nhin không được nở nụ cười, cậu đắc ý mà nhìn Ngụy Cửu, cũng không lên tiếng, liền nhìn đối phương cái phản ứng gì. Cái này nhưng khiến Ngụy Cửu rất xấu hổ, ban nãy hấn vừa đối với lòng tốt của Tạ Vãn Thiên nói năng lỗ mãng mà cảm thấy có chút hối hận, hiện tại lại càng xấu hổ.

Nuôi con mười năm, mai mốt liền bị vứt bỏ.

Ngụy Cửu tính triết mà nhận thua, hấn lên tiếng nói, âm thanh ép tới rất thấp, “Hồi này không có ý tứ, tôi chắc là nóng đến hồ đồ, đầu óc không ổn, cậu đừng để ý, tiểu Tạ.”

Tạ Vãn Thiên hướng Tiểu Ngụy nháy mắt mà nở nụ cười, xoa đầu hài tử, đối Ngụy Cửu nói, “Không có việc gì, nam nhân mà, khoan dung tôi vẫn có. Đi thôi, tôi chở cha con hai người.”

Này một chỗ, Tạ Vãn Thiên lại mang Ngụy Cửu trở về nhà. cậu rất sớm thì lấy bằng lái xe nhưng không mua xe, hiện tại lên xe Ngụy Cửu liền làm cậu hảo hảo bị nghiền. Nhờ Tiểu Ngụy cùng Ngụy Cửu hai người chỉ qua, Tạ Vãn Thiên xoay đông xoay tây cuối cùng cũng mang hai cha con này trở về nhà.

Ngụy Cửu hình như nóng lợi hại hơn, thời gian về cửa nhà, đã hôn mê bất tỉnh.

“Ba con ngày hôm qua không khỏe hả?” Tạ Vãn Thiên cố sức mà đỡ Ngụy Cửu vào thang máy, thầm nghĩ tối hôm qua điều giáo xong cũng không thấy Ngụy Cửu không bình thường, chỗ mình thế nhưng có mở điều hòa, nên sẽ không khiến hấn cảm mạo a?

Tiểu Ngụy ở một bên cũng hỗ trợ kéo tay Ngụy Cửu, y rất nghiêm túc mà suy nghĩ một chút, bỗng nhiên đối Tạ Vãn Thiên nói, “Ba con ngày hôm qua tắm rất lâu, khẳng định là tắm không mặc quần áo bị cảm!”

Ngụy Cửu mơ màng mà bị một người lôi, một người thì kéo, nghe con vạch trần mình ngọn nguồn, nghĩ đến tối hôm qua mình tại trong phòng tắm tự xử, lập tức đổ ra càng nhiều mồ hôi lạnh, “Tiểu tử thôi, con nói bậy cái gì...”

Tạ Vãn Thiên không tiếp lời, cậu chỉ hoài nghi mà nhìn Ngụy Cửu một chút, trong lòng sớm có nhiều giả thiết. Phòng vệ sinh, người cha độc thân 2 người đông tây liền cùng một chỗ, không phải chuyện tốt gì.

Cuối cùng âm thanh hét to bên Tạ Vãn Thiên, Ngụy Cửu bị cậu cùng Tiểu Ngụy ném tới trên giường.

Tạ Vãn Thiên dùng một câu thường nhìn thấy trong tiểu thuyết trên internet đặc biệt thường dùng lại đặc biệt ngu ngốc: hấn càng giống một người phá búp bê vải.

Ngụy Cửu tựa như phá búp bê vải hấp hối nhìn Tạ Vãn Thiên cởi giày của hấn, hấn không rõ vì cái gì Tạ Vãn Thiên lại nhân cơ hội quấy nhiễu một chút lòng bàn chân của mình, khi hấn nghe được thanh âm Tiểu Ngụy cùng Tạ Vãn Thiên cười trộm thì hấn hoàn toàn phát hiện mình người như vậy là không thể bệnh, một khi bệnh kết quả là hồ lạc Bình Dương(mất hết quyền lực), nhìn một cái, thật thảm.

Không phải Tạ Vãn Thiên muốn lưu lại nhà Ngụy Cửu ăn, thực sự là không phải.

Thế nhưng khi Tiểu Ngụy vô cùng thân thiết mà gọi cậu bạch tuộc thúc thúc, cũng nhiệt tình mà mời cậu đêm nay ở chỗ này ăn, cậu nhìn cái lấp đặt thiết bị này tuy rằng thật xa hoa, nhưng lộn xộn, nhà bếp một mảnh hỗn loạn, chính là không có khả năng tàn nhẫn rời đi.

“Đói bụng không?” Tạ Vãn Thiên đang chiên jambon cùng trứng thì quay đầu lại nhìn Tiểu Ngụy mắt vẫn đang theo dõi tại mình.

Tiểu Ngụy cười hi hi gật đầu, đôi mắt trông mong mà nhìn món ăn trong nồi thơm ngào ngạt.

Thực là một hài tử tâm kế, từ nhỏ đã tính kế với người khác, không hổ là con cái người Ngụy hốn đàn này.

Trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn, Tạ Văn Thiên mở hai tay ra, cậu kêu Tiểu Ngụy mang món ăn đi ra ngoài, mình đi vào phòng ngủ gọi Ngụy Cửu.

Ngụy Cửu tựa như "phá búp bê vải" hấp hối nằm đó, hần uống chút nước, còn không có uống thuốc, bởi vì thời gian tìm được thuốc đã hết hạn từ lâu.

"Ăn đi, Cửu ca." Tạ Văn Thiên đứng ở cạnh cửa, thân thể thon dài để lộ ra kiểu đứng thẳng như gió thổi cỏ lau, hơi thở lãng mạn.

Đã nóng tới mơ mơ màng màng,Ngụy Cửu hoảng hốt,trong lúc đó hình như thấy được một người quen thuộc.

"Lão bà..."

Ngụy Cửu biết mình nhìn lầm người, thế nhưng xuất phát từ một cái ý nghĩ nào đó, hần không hề do dự mà hô lên một cái xưng hô làm Tạ Văn Thiên như cỏ lau mất trật tự trong gió.

11. Chương 11: Tìm "vui" Trong Bệnh

Tạ Văn Thiên chắc là không biết bởi vì một câu của người khác mà mất đi địa thế, đương nhiên, cậu cũng nhận ra thâm ý trong câu "Lão bà" của Ngụy Cửu. Làm điều giáo sư có một điều phi thường trọng yếu, chính là phải bình tĩnh.

Cho nên cỏ lau Tạ Văn Thiên này chỉ hơi lao đao một chút, rất nhanh liền yên tĩnh trở lại.

Cậu ra khỏi Ngụy gia, đứng thẳng, sử dụng mị lực thoát nhìn có chút hấp dẫn, có chút kiên định của nam nhân.

"Tôi nói Cửu ca, cơm ngon lắm, mau ăn đi."

Không ngoài sở liệu của Tạ Văn Thiên, biểu tình của Ngụy Cửu có chút mất mát, tựa như một tiểu hài tử nói dối bị người khác vạch trần vậy, thần tình không được tự nhiên.

"Tôi không đói bụng..." Ngụy Cửu lại ngã xuống, khôi phục tới rồi "Phá búp bê vải" bàn đích trạng thái.

Hần nghĩ mình đại khái thực sự là bị bệnh, nhưng hần không biết Tạ Văn Thiên có phải là căn bệnh của mình hay không.

Tiểu Ngụy cùng Tạ Văn Thiên ngồi trước bàn trà, một người một tô mì to, mặt trên còn có chân gà hun khói cùng trứng chiên.

"Bạch tuộc thúc thúc, cái này ăn ngon thật!" Tiểu Ngụy lau miệng, đối với trù nghệ của Tạ Văn Thiên khen không dứt miệng.

Tạ Văn Thiên miệng đầy thức ăn, đối với biệt hiệu mà Tiểu Ngụy đặt cho mình vẫn phi thường chú ý. Cậu than thở vài câu, nhưng Tiểu Ngụy một câu cũng không nghe rõ, còn hỏi ngược lại cậu, "Bạch tuộc thúc thúc, chú đang nói gì vậy a, con nghe không rõ!"

Sau khi buồn vài giây, Tạ Văn Thiên rút cuộc buông tha, yên lặng tiếp nhận cách xưng hô cổ quái này.

Cậu liếc mắt nhìn phòng Ngụy Cửu một cái, Cửu ca hung hãn như vậy lại đáng thương lui ở trên giường, ngồi bất động trên giường.

"Ba của con..." Tạ Văn Thiên trộn mì trong bát, liếc mắt người bất động ở một góc sô pha sáng sủa, lắc lắc đầu, "Bình thường đều sống như vậy cùng con a..."

Không đợi Tiểu Ngụy mở miệng trả lời, âm thanh như sấm của Ngụy Cửu truyền ra.

"Không được nói bậy!"

“Ba của con bảo con không được nói bậy, đây là bí mật của nhà con đó.” Tiểu Ngụy sợ tới mức run lên, vội vàng khép miệng lại, hắc hắc cười với Tạ Văn Thiên.

Tạ Văn Thiên kinh ngạc nhìn Ngụy Cửu còn nằm ở trên giường, sững sờ hướng miệng mình làm hình chữ X.

Tiểu Ngụy thật ra rất ngoan, ăn cơm xong liền đem chén bát đi rửa.

Tạ Văn Thiên cũng vui vẻ thanh nhàn, lau miệng xong liền đi vào trong phòng của Ngụy Cửu. Ngụy Cửu đã ngồi dậy, tựa vào đầu giường ánh mắt đăm đăm.

“Thật không ăn gì sao?” Tạ Văn Thiên quan tâm hỏi.

Ngụy Cửu thở dài, tinh thần tốt lên một chút, “Không ăn, không thấy tôi hôm nay ới tới... Giúp tôi rót một chén nước được không? Thêm chút mật, trong tủ lạnh có.”

“Thực xin lỗi, tôi thật không nghĩ tới, anh lại ngất xỉu trên xe.”

Tạ Văn Thiên vừa đem nước mật đưa cho Ngụy Cửu, vừa cười, nói thật, cậu thật sự rất muốn cười.

Ngụy Cửu cầu nhàu mà nốc hết một ly nước lớn, lấy mắt tà liếc Tạ Văn Thiên, thiếu chút nữa là bị sặc.

“Tôi từ nhỏ đã say xe, say tàu, say hết những gì có thể say!” Ngụy Cửu nói thẳng, đem cái chén bỏ lên đầu giường.

“Vậy anh có say tôi không?” Tạ Văn Thiên đột nhiên hỏi.

Ngụy Cửu mị mắt thấy người trước mặt dường như không giống đang nói giỡn, vừa muốn trả lời, Tạ Văn Thiên đã ha ha nở nụ cười.

“Tôi nói đùa thôi.”

Ngụy Cửu khẽ cười một chút, ngực tựa như có thứ gì đó đang bốc cháy, bởi vì choáng váng mà đầu có chút ướt, trong não đột nhiên nảy ra một ý tưởng cũng khiến hấn giật mình.

Hấn nắm tay Tạ Văn Thiên, thở gấp hỏi, “Đêm nay có làm không?”

Tạ Văn Thiên liếc mắt nhìn Tiểu Ngụy ở phòng khách đang di chuyển bức tranh, đứng dậy đóng cửa lại. Ánh mắt của cậu lạnh lùng, nhìn chằm chằm Ngụy Cửu, chậm rãi mở miệng, “Anh bị bệnh, tốt nhất là nghỉ ngơi trước đi.”

“Tôi cảm thấy được cậu có thể khiến bệnh của tôi tốt hơn đó, Tiểu Thiên.”

Ngụy Cửu cởi áo khoác, ánh mắt thâm thúy vẫn dừng trên người Tạ Văn Thiên, tựa hồ không muốn buông tha một biểu tình nào của đối phương.

“Thêm tiền, tới cửa phục vụ thì thêm ba trăm.” Tạ Văn Thiên như đinh đóng cột, ánh mắt kiên định.

“Tiền ở trong ngăn kéo bên trái bàn học, cái ví màu đen phía dưới kia. Tự mình lấy.”

Đây là trả lời của Ngụy Cửu, bình tĩnh.

Tiểu Ngụy tuyệt không để ý Tạ Văn Thiên ngủ lại, y thậm chí nhiệt tình mà đi lấy đồ ăn vặt đến chiều đãi đối phương.

Ngụy Cửu cuối cùng vẫn quyết định đi ra ăn canh, đầu bếp vẫn là Tạ Văn Thiên.

Thế là, hấn ở trong phòng khách lén lút hỏi Tiểu Ngụy thích người nam nhân này không? Tiểu Ngụy còn thật sự hỏi mình, trịnh trọng gật gật đầu, cũng nói một câu rất có lực sát thương, “Ba ba, con ăn cơm bạch tuộc thúc thúc làm sẽ không bao giờ ... muốn ăn cơm ba làm nữa!”

Ngụy Cửu thấp giọng mắng một câu, liền xoay đầu chỗ khác.

Chờ Ngụy Cửu ăn cơm xong, Tiểu Ngụy đã bị đuổi trở về phòng của mình làm bài tập. Sai cha con chơi một ngày, nhớ tới ngày mai là thứ hai phải đi học, Ngụy Cửu vội vàng đem đứa con đuổi về, hấn không muốn bị giáo huấn cùng tiểu tử này lần nữa.

Tạ Văn Thiên mượn áo ngủ của Ngụy Cửu đi tắm, cậu ở trong phòng vệ sinh tính toán rốt cuộc nên làm sao để phục vụ đặc biệt cho Ngụy Cửu một lần đây? Vừa có thể làm cho đối phương vừa lòng, vừa chiếu cố đến cái thân cảm mạo của hắn.

Thử thách của mình tới rồi. Đối mặt với một nam nhân mang bệnh cũng nguyên ý vì SM công hiến, Tạ Văn Thiên cảm thấy cho dù chỉ vì tiền nhưng mình cũng phải thanh toán cho hắn.

Tạ Văn Thiên tắm xong đi ra, thỉnh thoảng lại ngửi ngửi áo ngủ Ngụy Cửu cho mình mượn mặc.

“Là mới đó.” Ngụy Cửu nhìn cậu như vậy, vội vàng xấu hổ mà bổ sung một câu, Tạ Văn Thiên bán tín bán nghi mà ngẩng đầu, nở nụ cười với Ngụy Cửu, “Anh nhanh đi tắm đi, tôi đi chuẩn bị trước đây.”

Ngụy Cửu sờ sờ cái trán còn đang nóng, đi đến bên cạnh Tạ Văn Thiên, thay đổi phương dạt cái áo rộng thùng thình ra.

“Chuẩn bị ngoạn Cửu ca thế nào phải không?” Cổ họng của hắn giống như bị cảm mạo phá hủy, âm thanh nghe vừa trầm vừa ách, đương nhiên, cũng còn có một chút khàn khàn gợi cảm.

Tạ Văn Thiên nghiêng ngẫm nhìn Ngụy Cửu, ánh mắt nhu hòa đánh giá Ngụy Cửu chỉ mặc một kiện áo trong, cậu vươn tay, lấy tay cởi cúc áo trên y phục, ánh mắt lại dừng ở nơi khác.

“Muốn biết? Không nói cho anh nghe. Ngượn SM phải là mới mẻ cùng kích thích, một hồi anh sẽ biết thôi.”

Ngụy Cửu nhắm mắt cười, vỗ vai Tạ Văn Thiên, một tay kéo nút thắt trên áo, vung văng đi tới buồng vệ sinh.

Chờ khi Ngụy Cửu tắm xong trở lại gian phòng của mình, phát hiện trên giường có vài thứ, cẩn thận nhìn lên giường thì thấy có hai cái chăn phủ giường.

Hắn có chút bồn chồn, nhưng Tạ Văn Thiên lại vẫn ở kia còn đang đùa mấy cái gì đó, Ngụy Cửu vừa cẩn thận nhìn xuống, sợi dây thừng duy nhất trong ngăn kéo còn chưa sử dụng cùng với băng keo bình thường dùng để dán đồ vật đều ở đây kia.

Tạ Văn Thiên cùng hắn y như cầu, cái gì cũng đào ra được.

Ngụy Cửu cẩn mồi dưới nhìn mấy thứ này, bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, hắn nhớ tới những điều đã trải qua dưới tay Tạ Văn Thiên, thống khổ, nhưng lại không thiếu khoái cảm. Hắn thấy sợi dây thừng đó tựa hồ cũng có thể thấy mình đã bị buộc lên, không thể động, chỉ có thể mặc cho người định đoạt.

Cảm giác này nói sao đây?

Ngụy Cửu ngồi xuống bên giường, Tạ Văn Thiên lấy một cái gì đó hình cầu giơ lên.

“Không ngại tôi dùng tất của anh làm khẩu tắc đi...” Vừa rồi cậu từ đầu giường của Ngụy Cửu tìm thấy đôi tất này, đem gộp thành một đoàn rồi lấy khăn tay bọc lên.

Ngụy Cửu nuốt một ngụm nước bọt, bỗng nhiên ngơ ra, một hồi sau mới hỏi, “Có sạch không?”

Hóa ra anh cũng biết chân anh thối a? Vậy còn gộp một đồng tất thôi để đó không giặt.

Tạ Văn Thiên nhướn mi nở nụ cười, nghiêng đầu nói với Ngụy Cửu, “Yên tâm, là mới, bắt quá nói thật, nhà anh cũng nhiều tất quá, chẳng lẽ anh mang một đôi liền đổi một đôi, cũng không giặt?”

Ngụy Cửu đối với sự châm biếm của cậu coi như mất điếc tai ngơ, hắn khom lưng, đưa tay về phía sau, hiên ngang lăm lăm mà nói với Tạ Văn Thiên, “Ít nói nhảm, buộc đi.”

12. Chương 12: Tác Dụng Của Chăn Bông

Điều Giáo Sư Đích Chúc Nghiệp Đạo Đức.

“Thôi đi, không cởi quần áo thì ai mà buộc anh a. Tự mình cởi sạch sẽ, ngay cả quần lót cũng đừng chừa.”

Tạ Vãn Thiên cười nhạt, nhìn mặt Ngụy Cửu bởi vì cảm mạo mà có chút đỏ lên, cảm thấy nam nhân này có đôi khi thật đúng là rất đáng yêu, đáng yêu tới nỗi có điểm hơi ngốc.

Nhưng Ngụy Cửu là Tôiy giang hồ già đời có kinh nghiệm phong phú, đương nhiên không ngốc tới nỗi không biết phong tình là gì, kế tiếp, hắn bắt đầu phô trương như lăng lợ bắt đầu cởi quần áo.

Hắn kéo cổ áo, một viên rồi một viên cởi cúc áo ra, đem áo khoác để ở một bên, rồi mới cởi áo trong ra.

Nửa khuôn ngực lộ ra ngoài, Ngụy Cửu đối với dáng người cùng màu da của mình có chút tự hào, hắn thỉnh thoảng lại liếc mắt Tạ Vãn Thiên ngồi ở một bên, không tiếng động mà trao đổi ánh mắt với đối phương.

Cuối cùng, thời điểm khi hắn bắt đầu cởi quần, Tạ Vãn Thiên mới thức thời lên tiếng, “Cửu ca, dáng người của anh thật không tệ.”

Ngụy Cửu bởi vì cảm mạo có chút khó chịu nỡ nộ cười, đem quần dài cởi xuống, lộ ra quần lót đã muốn căng phồng, hắn xoay người, Tôiy chống ở trên giường, ánh mắt mờ ám nhìn Tạ Vãn Thiên, tiếng thở dốc đã rất nặng, “Tiểu Thiên... Cậu thích Cửu ca sao?”

Hắn ra tuyệt chiêu. Cái chiêu vừa mờ ám vừa ôn nhu này đã làm cho khá nhiều mỹ nam tử ngã lên giường của hắn, nếu Ngụy Cửu hắn và Tạ Vãn Thiên hữu duyên, cũng không tất yếu phải kéo dài thời gian, hắn hiện tại đã xem trúng Tạ Vãn Thiên này, rất thích hợp với mình, hơn nữa theo kinh nghiệm mấy năm của hắn, Tạ Vãn Thiên không có khả năng là không có chút cảm giác nào đối với nam nhân mặc cậu ấy chơi vài lần một đời anh minh như mình, tuyệt đối không thể. Huống chi mình bộ dáng anh tuấn, vóc người đẹp, thân phận tuy rằng có chút bẩn, nhưng ít ra có tiền có thế, tuyệt đối là một tình nhân lý tưởng.

“Tôi có một thói quen, chính là trong công việc không nói tới chuyện tình cảm. Cửu ca anh cởi xong thì nằm xuống đi.”

Tạ Vãn Thiên bình tĩnh cùng lạnh lùng làm cho Ngụy Cửu có chút thất vọng, hắn ngạc nhiên xoa nhẹ thái dương của mình, nghĩ thầm chẳng lẽ mình đã mất đi mị lực hấp dẫn người khác rồi.

Ngụy Cửu ảo não trần truồng nằm trên giường, cảm mạo làm cho đầu hắn có chút choáng váng, cho nên thời điểm nhìn Tạ Vãn Thiên cũng có chút say.

Trên mặt Tạ Vãn Thiên vẫn giữ nụ cười nghề nghiệp, cũng không làm cho người ta sợ hãi, cậu cầm lấy chăn phủ giường đã chuẩn bị tốt để Ngụy Cửu nằm lên.

Ngụy Cửu theo lời nằm lên trên đó, Tạ Vãn Thiên lập tức đem hắn bao kín lại từ đầu tới chân.

“Gì chứ?” Ngụy Cửu khó hiểu hỏi.

Tạ Vãn Thiên không nói gì, đem cái chăn phủ giường khác phủ lên người Ngụy Cửu, cẩn thận mà vuốt mỗi chỗ, lại dùng cường lập* đem cổ, ngực, thắt lưng, đầu gối, mắt cá chân của Ngụy Cửu quấn lại, rồi mới đem tay đặt lên cái chỗ nổi lên trên chăn phủ giường.

Ngụy Cửu miễn cưỡng xoay một chút, thân thể bị khóa quá chặt tựa như một cái kén lớn.

“Ngô...” Hắn bị tay của Tạ Vãn Thiên khiến cho lăm bằm, trên trán rất nhanh liền nổi lên một tầng mồ hôi.

Động tác trên tay của Tạ Vãn Thiên rất chậm, bởi vì cậu còn chưa nghĩ ra phải làm sao khiến cho Ngụy Cửu mau HIGH, này chính là việc thứ nhất, rất nhanh, tay cậu cũng liền ngừng.

Ngụy Cửu vẫn tiếp tục rên rỉ như cũ, hoàn toàn không chú ý tới Tạ Vãn Thiên đã đem chăn đưa xuống dưới.

Tạ Vãn Thiên phi thường nghiêm túc mà đem góc chăn dịch hảo, thuận tay cầm dây thừng trói chăn cùng Ngụy Cửu lại.

Tuy rằng thời tiết không phải rất nóng, nhưng bị trói như thế, hơn nữa lại dục vọng bị Tạ Vãn Thiên khiêu khích tăng vọt, Ngụy Cửu cảm thấy đặc biệt nóng, hắn khổ sở giãy dụa vài cái, nhưng chỉ trở mình, chăn phủ giường cùng chăn vẫn còn gài khóa lại trên người hắn.

“Tiểu Thiên, cậu làm gì a?”

Gần đây Ngụy Cửu đối với SM cũng có một chút hiểu biết, trong đó hình như không có nội dung dạy dỗ bằng chăn, món đồ chơi chạy bằng điện này hẳn cũng không ngại thử một lần.

Thấy Ngụy Cửu đang giãy dụa thân mình, Tạ Văn Thiên cố sức mà đem hắn đẩy trở về, bàn tay cầm khẩu tắc trước đó đã chuẩn bị tốt.

“Đừng ồn ào nữa a, anh hảo hảo nghỉ ngơi, chuyện của tôi sắp xong rồi, hiện tại anh nên phối hợp đi.”

Không đợi Ngụy Cửu hiểu đang xảy ra chuyện gì, Tạ Văn Thiên đã bịt cái miệng của hắn lại, tiếp theo thì di chuyển xuống phía dưới, liên tục đụng đến cái nơi dưới chăn bông dường đã có phản ứng.

Nhưng mà, Tạ Văn Thiên vẫn có thể cảm giác được Ngụy Cửu đã cứng tới lợi hại, cậu cách một lớp chăn bông cứ xoa nhẹ vài cái, nghe Ngụy Cửu đáng thương mà nức nở vài tiếng.

“Thích a?” Tạ Văn Thiên cười cảm thụ tâm lý của Ngụy Cửu, thay hắn từ tinh thần tiến thêm một bước tăng mạnh kích thích.

“Tôi đây ra ngoài trước, tự anh thoải mái đi a.”

Trước khi ra khỏi cửa, Tạ Văn Thiên tiện tay tịch thu luôn quần áo của hắn.

Cậu cũng không có lập tức đi ra ngoài, mà là đứng ở bên giường chăm chú nhìn cái kén lớn Ngụy Cửu.

Không thể không nói, tỉ số bị ngược bên trong Ngụy Cửu rất cao, chỉ cần cho hắn một ít kích thích liền khiến hắn thoải mái, đương nhiên, thích hay không thích cũng chẳng liên quan tới cậu.

Tuy rằng cũng có không ít người tìm cậu mong cậu phục vụ, nhưng người có động cơ chịu ngược như Ngụy Cửu lại là người thứ nhất.

Tạ Văn Thiên đương nhiên biết Ngụy Cửu muốn gì, thấy tên này ám chỉ tới mình, cậu dùng ngón chân cũng rõ ràng suy nghĩ trong bụng của đối phương.

Bất quá đêm nay khi Ngụy Cửu hỏi mình có thích hắn hay không vẫn làm cho Tạ Văn Thiên ngoài ý muốn.

Cánh cửa két một tiếng đóng lại.

Ngụy Cửu cảm thấy mình tựa như Tôn Hầu Tử bị bỏ vào lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân đốt cháy.

Chăn bông nặng nề cũng đủ lược chín hắn.

Hắn ngô ngô rên rỉ, thân mình vừa động một chút chăn phủ giường bó chặt trên người liền lập tức ma xát nam cái nóng như lửa của hắn.

Ngụy Cửu cảm thụ một mảnh hắc ám trước mắt cùng với kích thích của cơ thể không ngừng dừng lại, bỗng nhiên đã hiểu dụng ý của Tạ Văn Thiên.

Tạ Văn Thiên ở trong phòng khách xem TV, cảm thấy có chút nhàm chán, liền nhẹ nhàng đi vào phòng Tiểu Ngụy.

Đứa bé kia đang làm bài tập, vội tới một đầu đều là mồ hôi.

“Làm gì thế?” Tạ Văn Thiên ôn nhu ngồi xuống, liếc qua ... Nhìn nhìn, Tiểu Ngụy đang chiến đấu cùng một vài bài toán.

Tiểu Ngụy đầu cũng không nâng, vội vàng làm nháp trong sách bài tập, thỉnh thoảng dùng gôm tẩy đi đáp án sai, rồi mới viết vào một đáp án sai khác.

“Bạch tuộc thúc thúc, chú còn chưa nghỉ ngơi a?” Tiểu Ngụy ảo não mà dùng bút gãi gãi đầu, dùng sức tự làm bài.

Tạ Văn Thiên hiện tại đối với cái tên bạch tuộc thúc thúc này đã hoàn toàn không nói được gì nữa, cậu thần nhiên khoan tay lại, bỗng nhiên cảm thấy hai phụ tử Ngụy gia này thật đúng là đều làm cho người ta đau đầu.

“Bạch tuộc không ngủ được.” Cậu nghiêm trang nói.

Tiểu Ngụy vừa nghe liền vui vẻ, y xoay qua nhìn Tạ Văn Thiên, có chút ngượng ngùng.

“Bạch tuộc thúc thúc chơi với chú thật vui.”

“Ba của con cũng chơi rất vui.” Tạ Văn Thiên sờ sờ đầu Tiểu Ngụy, vẫn cảm thấy đứa nhỏ này so với ba ba nó đáng yêu hơn.

Tiểu Ngụy lại quăng một bản nháp, thanh âm lại có chút không ảo não không hợp tuổi, “Chơi vui gì chứ. Ba không chơi với con, cũng không nói chuyện với con, lại thường xuyên mắng con, làm cơm cũng khó ăn, cũng không cho con chơi trò chơi...”

Tạ Văn Thiên yên lặng mà gật đầu, sâu sắc cảm nhận làm một người cha độc thân quả thật là một chuyện không dễ dàng, đặc biệt là gia hỏa Ngụy Cửu bề ngoài *** đáng, bên trong lưu manh, liền càng đừng hy vọng.

Tiểu Ngụy cuối cùng chiếm được một đáp án vừa lòng, y một bên đem đáp án viết vào sách bài tập, một bên nhỏ giọng nói.

“Con nghĩ có mẹ là tốt rồi, hoặc là một người giống như bạch tuộc thúc thúc chiếu cố con là được rồi.”

Đứa nhỏ này bỗng nhiên mị mắt ngẩng đầu lên nháp miệng nở nụ cười với Tạ Văn Thiên, liền khiến cho sự xấu hổ của Tạ Văn Thiên biến mất

“Con thích ăn cơm chú làm, ăn rất ngon, hắc hắc.” Tiểu Ngụy cười xoay đầu, lại tiếp tục chiến đấu với bài tập khó khăn.

Tạ Văn Thiên chọn lông mi một chút liền sưng sốt, cậu ngồi ở bên cạnh Tiểu Ngụy không nói nữa.

Sau đó cậu liền lén lút đi ra ngoài, rồi trở về tư thế u nhả của mình tựa vào cửa phòng ngủ của Ngụy Cửu, đáng tiếc cái kén lớn kia chỉ lo rên rỉ cùng lăn qua lăn lại, hoàn toàn thoát ly khỏi thế giới thật mà nhập vào nơi thiên đường cùng địa ngục.

13. Chương 13: Cường Hôn Và Thông Báo

Tiếng nói của Ngụy Cửu thấp xuống, tiếng rên rỉ phát sinh cũng tỏ ra ảm đạm mà kiềm nén.

Dưới tay Tạ Văn Thiên điều giáo qua không ít người, có người rên rỉ lên cực kỳ *** đáng, còn lại thì giống như lợn chết mà gào loạn, còn có người thì giống như lạnh lùng nhảm chán, căn bản là không có tiếng, mà rên rỉ của Ngụy Cửu là chậm chậm mà hạ thấp, giống như lại có hết sức nhiều áp lực.

Mà tiếng rên rỉ có chút mang theo kiềm nén như vậy, mới có thể khơi mào ham muốn nhất của bạn đời.

Chỉ tiếc Tạ Văn Thiên không phải bạn đời của Ngụy Cửu, mà đạo đức nghề nghiệp của cậu cũng nhắc nhở cậu, hiện tại là thời gian phục vụ khách hàng.

Cậu phải xem trọng tình trạng của Ngụy Cửu, tại thời điểm thích hợp giữa dục hỏa quần lấy thân mình Cửu ca phóng ra.

“Đừng lộn xộn.”

Tạ Văn Thiên thuận tay mang đến cửa, đem cái hình ảnh kín đáo không thích hợp với con nít này ra mà chặn lại ở giữa tại phòng ngủ.

Cậu thấp giọng mà ra mệnh lệnh, ngồi ở bên giường ngăn cái kén lớn lại một lần giãy dụa quần quai.

Ngụy Cửu mơ hồ nghe được âm thanh của Tạ Văn Thiên, hần cảm thấy oi bức, cũng cảm thấy thân thể cỗi hết, đặc biệt là có chút kỳ quái ở cái mền bó chặt xuống cũng nhanh mà sát châm lửa.

Chỉ tiếc trong miệng của hắn bị nhét đôi vớ, làm cho hắn phát không ra tiếng cầu xin tha thứ, xem như chỉ có thể tràn ra vài tiếng không ít tuyệt vời, cũng rên rỉ rất động lòng người.

Tạ Vãn Thiên nhìn tất cả tình hình đều ở dưới không chế của mình, khuôn mặt trong lúc đó đương nhiên vậy mà có chút đắc ý.

Cậu vươn tay, xoa một chút mồ hôi chảy đầy mặt của Ngụy Cửu, đem áo sơ mi trên con mắt hấn kéo xuống.

Ngụy Cửu chịu đủ dần cùng cùng hưởng thụ, ánh mắt trở nên rất suy yếu cùng tiêu tụy, một chút điểm hung hăng cùng ác độc cũng không có.

Cặp mắt kia ẩm ướt co lại, mà giống như đã khóc, nước mắt lưng tròng, hết sức đẹp.

“Coi Cửu ca đáng thương của chúng ta kìa ...” Tạ Vãn Thiên nắm cằm của Ngụy Cửu, đem cái khẩu tắc bằng vỏ tự chế kia lấy ra.

Khẩu tắc vừa lấy ra, Ngụy Cửu đầu tiên là vội vàng mà thở hổn hển mấy hơi, sau đó thân thể lảo đảo, thiếu chút nữa rơi xuống dưới giường, hoàn hảo bị Tạ Vãn Thiên tiếp được.

“Anh làm cái gì?”

Tạ Vãn Thiên nhìn hấn kia quần quai *** đang đến hạn không thể phá hình dạng kén ra liền cảm thấy buồn cười.

“Nóng...” Ngụy Cửu không biết làm sao mà nhìn Tạ Vãn Thiên bày ra cái vẻ mặt mang theo chút cười xấu xa, thống khổ mà lắc đầu.

“Oh? Phải không?”

Tạ Vãn Thiên đem hấn đặt thẳng quay về trên giường, một đôi tay bắt đầu cách nệm nặng nề mà xoa.

Cậu theo từ cái cổ của Ngụy Cửu bắt đầu đi xuống, mãi cho đến khi tay chạm đến vùng tam giác mới dừng lại.

Sau đó tỉ mỉ một phen mà lục lọi, Tạ Vãn Thiên cố dùng sức, Ngụy Cửu lập tức bị ấn mà “Nha” một tiếng.

“Hừ... Dừng lộn xộn, con của anh còn đang làm bài tập đó.”

Ngụy Cửu vừa nghe lập tức cắn răng, cơ hai bên má đều căng lên, một bộ hình dạng “Đánh chết ta cũng không rên rỉ”.

Tạ Vãn Thiên thoả mãn phần biểu hiện của hấn nghe lời, gạt đầu, trên tay càng thêm dùng sức, Ngụy Cửu giống như con cá chết ở dưới đôi tay thượng đế của Tạ Vãn Thiên trở mình giãy dụa, chính là không dám rên rỉ ra, cả khuôn mặt rất nhanh thì đến mức đỏ lên.

“Muốn bắn ra một chút không?”

Tạ Vãn Thiên một tay đặt ở chỗ này tiếp tục an ủi khí quan của Ngụy Cửu, cái người không vợ rất cô đơn, một tay giúp hấn xoa xoa mồ hôi trên trán.

Ngụy Cửu khó nhịn cắn răng mà gạt đầu, cũng không thực hiện cái gì lễ nghi liên sỉ, càng quên đi ước nguyện ban đầu của mình là giữ lại Tạ Vãn Thiên.

Hấn cho rằng bằng mị lực của mình nhất định có thể phao đến điều giáo sư này nhìn như cao ngạo này, không nghĩ tới lần lượt đối đầu xuống tới, người thắng hoặc nói là người nắm trong tay thế cục luôn luôn là nam nhân kia.

Nhưng mà, cảm giác thất bại cũng không tệ.

Ngụy Cửu ở Tạ Vãn Thiên khoe miệng nhất mặt cười tà vung tay lên, tại thời điểm đầu ngón tay của đối phương nhẹ nhàng xoa tại lông mi của mình, cả người một trận co quắp, ở trong nệm dày tầng tầng bởi vì ma sát cùng vuốt ve hai tầng tác dụng xuống đạt tới một lần cao trào.

Cảm giác theo sau mà đến đã không còn nóng là chủ yếu, chính hôn mê.

Hấn bị cảm, nệm dày vẫn khóa lại trên người hấn, giúp hấn đỡ mồ hôi.

Trò chơi kết thúc, Tạ Vãn Thiên gọn gàng mà đem Ngụy Cửu theo trong nệm phóng ra, khi cậu thấy trên thân thể đối phương chảy ròng ròng mồ hôi thì nghĩ cái cảnh sắc này thực sự là đẹp.

Da thịt màu đồng, mồ hôi trong suốt, một người đàn ông vừa sau khi tận cùng ham muốn tay chân xụi lơ, đặc biệt ở giữa khổ đối phương có một ít vết tích như ẩn như hiện, càng kẻ khác cảm thấy ngưỡng mộ.

“Tôi muốn uống nước...”

Ngụy Cửu chóng mặt não căng cứng mà nằm úp trên nệm rên rỉ, ngay cả khí lực quay đầu liếc mắt người kia cũng không có.

Hắn biết hình dạng cái mông lõa lồ hiện tại không quá lịch sự, nhưng hắn hiện tại đã không khí lực đi tính toán những cái này, càng không nói đi lo lắng kiểu tóc của hắn sớm bị ướt đầm mồ hôi mà mất trật tự.

“Yên tâm, tôi sau khi làm xong phục vụ từ trước đến nay rất chu đáo.”

Tạ Vãn Thiên đem mền thay Ngụy Cửu đắp lên, miễn cho cảm mạo của hắn nặng thêm, đi tới máy nước uống nóng lạnh giúp hắn đổ một ly nước lớn.

Đối phương xụi lơ tại trên giường, hình dạng không chút không muốn ngồi xuống, chắc là ở đang chờ mình dứt.

Tạ Vãn Thiên thật là không muốn như vậy giẫm vào trong bầy khỏ nhục kế của Ngụy Cửu.

Ai kêu mình thu tiền chi? Tạ Vãn Thiên cầm lấy cái ly đi qua, một đem Ngụy Cửu nâng dậy, sau đó đem nước đưa đến mép miệng hắn.

Quả nhiên, đối phương vừa bị nâng dậy đến, cặp mắt kia căn bản đang nhắm liền mở ra, tuy rằng nhìn sơ còn có chút suy yếu, nhưng mà cũng càng nhiều xảo quyết.

“Cảm ơn cậu chiều cố tôi.”

Ngụy Cửu uống một ngụm nước trong li, đối với Tạ Vãn Thiên gật đầu nói cảm ơn.

Tay hắn đặt ở trong chăn cũng không mất cơ hội mà duỗi ra, giống như dây cuốn lấy cánh tay của Tạ Vãn Thiên.

Tạ Vãn Thiên tránh né, cảm thấy đối phương hình như đang dùng sức.

Gì chứ đây là?

Tạ Vãn Thiên dè dặt mà cẩn thận cùng Ngụy Cửu liếc mắt nhìn nhau, đã thấy được trong mắt đối phương ẩn dấu không được tình cảm mãnh liệt nào đó.

Thật giỏi a, mới vừa phát tiết qua, kia cũng là tại cảm mạo, cư nhiên đều còn đang muốn giở trò.

Tạ Vãn Thiên cười lạnh lùng, môi nhẹ nhàng giật giật, “Tôi khuyên anh đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi, không phải...”

Khi câu lời nói còn chưa nói xong, Ngụy Cửu đã lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai (Nhanh như chớp) đề qua, lúc Tạ Vãn Thiên dự định bỏ qua hắn, liều lĩnh mà cường hôn cậu.

Sau vài giây, trên bụng Ngụy Cửu đã trúng một quyền, môi không tránh khỏi cùng môi Tạ Vãn Thiên tách ra.

Hắn che bụng nằm ở trên giường khó chịu, đầu nhưng đã giây dựa đến xoay vòng, chăm chú mà nhìn Tạ Vãn Thiên.

Về mặt Tạ Vãn Thiên không hoà nhã mà ngồi ở bên giường, tay phải nắm gặt lại.

Cậu không phải một người tùy tiện, nhưng hắn tùy tiện đến, vậy không phải người.

Gia khóa Ngụy Cửu này phá hủy quy củ của cậu, đây là thứ mà một điều giáo sư như cậu không thể chấp nhận được. Không cùng khách nói chuyện yêu đương, không chỉ là cậu không cùng khách nói, mà khách cũng không cho tùy tiện cùng cậu nói. Huống chi Ngụy Cửu hắn căn bản là không phải nói, mà là trực tiếp hành động.

“Tôi cảnh cáo anh, đừng đến đây phách lối. Tôi quen nhiều người, thể lực của anh Ngụy Cửu vẫn đề không được tôi.”

Tạ Vãn Thiên nghiêng rằng nghiêng lợi mà mỗi chữ mỗi câu đối với Ngụy Cửu phát ra cảnh cáo.

Ngụy Cửu ha ha nở nụ cười một tiếng, chỗ bị đánh bỗng nhiên co rút đau đớn lên, làm cho hắn lập tức thở dốc mà vẻ mặt xanh xao.

Chờ thời điểm hắn có hơi để nói, Tạ Vãn Thiên chạy tới trước cửa, tay đặt ở trên nắm cửa, đang muốn phải rời đi.

“Tiểu Tạ, tôi thích cậu.”

Tạ Vãn Thiên không quay đầu lại, chỉ là cười nhạt một tiếng, Ngụy Cửu lưu manh như vậy hắn thấy nhiều rồi, nói cái gì thích? Chẳng qua là tìm một bạn giường mà thôi, ai mà đi tin tưởng?

“Thật xin lỗi, tôi không thích anh. Tôi chỉ đem anh là khách của tôi mà thôi.”

Cậu vặn mở rộng cửa, một chân đã bước đi ra ngoài, cũng không biết vì cái gì chân khác vẫn ở lại trong phòng.

Tạ Vãn Thiên đang đợi Ngụy Cửu nói thêm câu nữa, dù là uy hiếp, hay chửi rủa, hoặc là mặt dày mày dạn, khi nghe xong cậu liền lập tức đi ra ngoài.

Thế nhưng người phía sau rất an tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở tương đối gấp ra, Tạ Vãn Thiên vẫn không đợi đến trả lời của Ngụy Cửu.

Đợi là một loại dày vò, Tạ Vãn Thiên ở trong loại dày vò này khó nhịn đột nhiên mà quay đầu lại, ngạc nhiên mà Ngụy Cửu đang nhìn mình, trên mặt đối phương rất bình tĩnh, không có giống hung ác nhìn thấy như lần đầu tiên, cũng không có sau khi tiếp xúc thì lấy lòng, mà là mang theo chút ôn nhu bình tĩnh mà nhìn mình.

14. Chương 14: Chấp Nhận

Khi một người nam nhân sau khi tỏ tình với người thì bị người đánh, còn có thể rất thản nhiên mà đối với người mỉm cười.

Này có thể là bởi vì có ba nguyên nhân:

Thứ nhất, kiểm chế của cái nam nhân này phi thường tốt.

Tạ Vãn Thiên đến nay còn nhớ rõ thời gian lần đầu tiên cùng Ngụy Cửu gặp mặt là dạng gì, đối phương không chỉ có đại bạo thô khẩu*, còn ngang nhiên móc súng ra uy hiếp mình, muốn ép mình trái với đạo đức nghề nghiệp.

_đại bạo thô khẩu: chỉ những người thô lỗ.

Cho nên, kiểm chế của Ngụy Cửu điều tốt này là tuyệt đối không có khả năng làm được. Tạ Vãn Thiên yên lặng mà ở trong lòng vẽ dấu chéo

Thứ hai, cái nam nhân này là thích người thật.

Theo lần đầu tiên gặp mặt, đến bây giờ, số lần hai người gặp mặt đếm được trên đầu ngón tay của Tạ Vãn Thiên, và trong lúc đó đối thoại của hai người, phần lớn số thời gian đối thoại của bọn họ hình như đều là về những chuyện nhỏ, mà ngoại trừ đêm nay Ngụy Cửu như động kinh một câu “Lão bà” cùng một câu “Tôi thích anh” ra, Tạ Vãn Thiên càng không cảm giác đối phương chữ yêu kia có “Sâu sắc”.

Đương nhiên đa số những lúc đó thì ánh mắt của Ngụy Cửu tràn ngập tính ám chỉ, cùng với tiếng rên rỉ vì bị mình khiêu khích đến độ không biết trốn vào đâu kia, nhưng mà kia chỉ là ***, cùng yêu không quan hệ.

Tuy rằng hiện tại là thời đại của thức ăn nhanh, nhưng Tạ Vãn Thiên nghĩ tình yêu nên cần phải được chuyên tâm nấu nướng sau đó mới có thể bày lên bàn.

Cho nên, cậu đoán rằng Ngụy Cửu thật sự chỉ là đem mình trở thành một phần thức ăn nhanh của McDonald's hoặc KFC.

Thế nhưng hẳn không phải người ưa thích thức ăn nhanh, Tạ Vấn Thiên lại yên lặng ở trong lòng vẽ dấu chéo.

Thứ ba, mượn dùng một câu lời nói tiểu thuyết trên internet thường thấy: cái nam nhân này rất... Gian xảo.

Loại nam nhân xấu xa lòng dạ âm hiểm giảo hoạt này Tạ Vấn Thiên thật ra gặp qua không ít.

Mà Ngụy Cửu chắc chắn là người nổi bật trong đó, nếu như nói lần đầu tiên phẩm chất của Cửu ca là bừa bãi, như vậy một loạt biểu hiện như thường thường lộ ra dịu dàng và cô đơn cùng với kích thích ngấm ngấm hay công khai dụ dỗ sau đó của đối phương, chỉ là thể nói là do Cửu ca diễn trò.

Cái thời đại này, thức ăn nhanh cũng là phải trả tiền.

Tạ Vấn Thiên cười nhạt một chút, bằng cảm giác của mình ở trong lòng rất lớn vẽ một người câu.

“Sao vậy, bị tôi nói trúng, cho nên không có thể nói nói?”

Nhưng mà Tạ Vấn Thiên vẫn xuất phát từ thói quen mà chờ lời kích của Ngụy Cửu, kích đã diễn đến nước này, cậu rất khó tin tưởng đối phương không có lời kích tương ứng. Rất kỳ quái, cậu cũng không rõ ràng lắm vì cái gì muốn biết cố chấp phản ánh của Ngụy Cửu.

Tạ Vấn Thiên quay đầu lại, thân thể như cỏ lau trong gió cao gầy dựa vào cửa mà đứng, trong môi trường lặng im, có cái gì ở bầu không khí dần dần trầm ngưng.

Cảm mạo của Ngụy Cửu còn chưa khỏi hẳn, lại còn trúng một cái đám của Tạ Vấn Thiên, sắc mặt nhìn không tốt.

Hắn cúi đầu nở nụ cười, nhìn một chút bụng của mình bị đánh đỏ, cùng với từ bụng đi xuống bộ phận nào đó của thân thể đã mềm nhũn.

Sau khi cao trào kết thúc, luôn khó tránh khỏi hiện thực mở ra mềm nhũn.

Thật giống như yêu cùng không yêu, thời điểm yêu mạnh mẽ vạn phần, nếu là không có yêu vậy thực sự làm cho có chút chưa gượng dậy nổi.

Nhưng là có một số việc hẳn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là tăng đủ dũng khí ngẩng đầu cùng Tạ Vấn Thiên hai mắt nhìn nhau.

“Tôi biết, cậu có chút khinh thường tôi... Đối với cậu nói những lời này là thật là...”

Ngay khi Ngụy Cửu tình cảm sâu sắc thêm chân thành mà thông báo giải thích, một cái âm thanh đáng sợ bỗng nhiên vang lên.

“Bạch tuộc thúc thúc! Đề này làm sao vậy a?!”

Tiểu Ngụy nhanh như điện chớp mà cầm sách bài tập nhảy qua mà từ phòng khách hướng đến phòng ngủ của Ngụy Cửu bắn đến.

Ngụy Cửu nhớ tới mình còn chưa có mặc quần áo, cực nhanh mà kéo chăn bao lấy chính mình, ngã vào trên giường giả hôn mê.

Tạ Vấn Thiên cũng sợ Tiểu Ngụy nhìn đến những cái không nên nhìn, nhanh đứng thẳng thân thể che ở cửa.

“Y... Lão ba ngủ nga?”

Tiểu Ngụy chen đầu nhìn một chút Ngụy Cửu nằm ở trên giường tiếng ngáy lớn ngạc nhiên, thì chớp hai mắt to nhìn Tạ Vấn Thiên.

Tạ Vấn Thiên bị ánh mắt hồn nhiên của tiểu hài tử này thấy bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống lấy sách bài tập của nó.

“Kia đề này phải không?”

“Chính là đề này.”

Tiểu Ngụy nho nhỏ thấy cậu đồng ý chỉ điểm mình một chút, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cười đến rất là đắc ý.

“Cái đề này là như vậy... .. % ? ? # %* % ”

Cái đầu Tạ Vãn Thiên kiên trì mà thay Tiểu Ngụy giảng giải đề, cái đầu của Ngụy Cửu lặng lẽ đã muốn mở mắt.

Hắn len lén mà nhìn bóng lưng Tạ Vãn Thiên bán ngồi chồm hổm kiên trì thay con mình giảng giải, trong lòng tích tụ đã chậm rãi cõi ra.

Vô luận theo góc độ gì nhìn, Tạ Vãn Thiên đều là cái vô cùng thích hợp người của mình, có thể cũng là một cái người có thể cho mình cam nguyện vì hắn thay đổi.

“Chính là như vậy, đã hiểu chưa?” Tạ Vãn Thiên vỗ vỗ đầu Tiểu Ngụy, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Con nít bây giờ thật đúng là đủ hoạt bát, một ngày quần lấy người lớn liền có xu thế không đánh chết người không bỏ qua.

Nhưng mà, thật đúng là rất đáng yêu, so với ba ba của nó đáng yêu hơn.

Tạ Vãn Thiên nhú nhú mày, không biết mình vì cái gì vô tình cố ý mà luôn lấy Ngụy Cửu so cùng Tiểu Ngụy.

Làm cho cậu giống như rất quan tâm chăm sóc cái đồ lưu manh kia.

“Úc úc, con đã biết... Là như thế này a.”

Tiểu Ngụy chăm chú mà nhìn chút con số trên sách bài tập, bắt đầu hướng đi trong phòng của mình.

Tạ Vãn Thiên mới quay người lại, lại thấy Ngụy Cửu vẫn hướng mình cười, trước khi cậu đóng cửa lại, Tiểu Ngụy vừa xoay người, một đôi mắt cười đến giống như Nguyệt Nha (trăng hình lưỡi liềm).

“Cảm ơn bạch tuộc thúc thúc!”

Tạ Vãn Thiên bị nó gọi đến cả người co rút, chậm rãi quay đầu lại xấu hổ mà nở nụ cười hai tiếng, nhìn hài tử kia hoàn toàn mà chạy không thấy nữa an tâm mà đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng lại, cậu liền sững sốt, chính mình điều không phải chuẩn bị đi sao? Sao liền đi vào vậy!

” Trễ như thế. Ở nhà của tôi ngủ một đêm đi.”

Ngụy Cửu xóc chăn lên, bắt đầu mặc quần áo, hắn có chút chán nản mà ôm một đồng hồ đó đến một bên trên giường, lại đem giường phủ phủ.

Nhìn đồng hồ, Tạ Vãn Thiên khơi hạ lông mi, thấm thoát đã mười một giờ, nghĩ cậu bình thường nhưng đều là mười giờ rưỡi đúng giờ ngủ của bé ngoan.

Chính mình ở lại chỗ này? Không biết đối phương có đúng hay không lại có dự định gì.

Tạ Vãn Thiên bình tĩnh mà nhìn Ngụy Cửu ở một bên bận rộn, ôm quyết định rồi tiếp tục nhìn tâm tính diễn kịch.

Ngụy Cửu phủ xong sàng đan, lại theo trong ngăn tủ lấy cái giường mềm sạch sẽ, hắn vừa nhắc mắt lại thấy Tạ Vãn Thiên lạnh lùng cao ngạo mà đứng ở một bên, trong mắt tràn đầy khinh thường đối với mình.

Phỏng chừng hắn lại hiểu lầm cái gì rồi.

Ngụy Cửu rất bất đắc dĩ mà nở nụ cười một tiếng, đem chăn giường vừa quần lấy mình kẹp ở dưới cánh tay, đối với Tạ Vãn Thiên nói: “Yên tâm, tôi đi ra ngoài sơ pha ngủ. Sáng mai tôi lái xe chở cậu về.”

Yên tâm... Cái từ nghe vào trong tai Tạ Vãn Thiên có chút đâm vào tim, giống như cậu làm cái chuyện gì ấy vậy.

Cậu một đêm kéo cánh tay của Ngụy Cửu, nghiêm túc chăm chú mà nghiêng cái bên mặt, “Anh có đúng hay không thật muốn đuổi theo tôi?”

Ngụy Cửu hơi cúi đầu, nhìn ngón chân của mình lộ ở bên ngoài dép, nở nụ cười, “Theo là muốn theo, nhưng cậu không phải không thích tôi sao?”

“Không có ai trời sinh liền thích ai. Muốn theo đuổi trai đẹp, phải có chút thành ý.”

Tạ Vãn Thiên trở tay đem vỗ cái mông của Ngụy Cửu, đi qua, tùy tiện mà cởi giày liền hướng trên giường nằm.

Ngụy Cửu ngạc nhiên mừng rỡ mà quay người lại, đang muốn xông lên, nhưng thấy Tạ Vãn Thiên giơ tay lên làm ra một cái tín hiệu “STOP”.

“Anh đã nói tôi ngủ giường anh ngủ sofa, hiện tại tôi muốn ngủ, mời Cửu ca anh tự giác chút.”

Giống như là một con mèo nhỏ bất cứ lúc nào sẽ vung vẩy móng vuốt làm ra tư thái cự tuyệt tình người đâu?

Ngụy Cửu rộng rãi mà cười, lui về phía sau, sau đó ở “Ngủ ngon” một tiếng ôn nhu, rời khỏi phòng ngủ vốn thuộc về hắn.

Tạ Vãn Thiên nằm ở trên giường, ở trong phòng đây tràn ngập hơi thở của Ngụy Cửu nhất thời khó có thể đi vào giấc ngủ.

Cậu có chút hối hận khi quyết định quá gấp gáp, thế nhưng đối phương nhìn qua lại quả thật có chút đáng thương, thậm chí có chút đáng yêu.

Nghĩ muốn ngâm mình rất khó. Tất cả tùy duyên phận đi.

Tạ Vãn Thiên đặc ý nhếch khóe miệng, cuối cùng chui vào trong chăn an tâm mà ngủ.

15. Chương 15: Cc Vương Tử

Trời vẫn là tờ mờ sáng, Ngụy Cửu trên giường ở sofa đã muốn tỉnh.

Hắn một mình nuôi đứa con đã mười năm, đã có thói quen sáng sớm thay đứa nhỏ làm điểm tâm, hướng chỉ tới hôm qua Tạ Vãn Thiên kia đối với tình cảm của mình ngầm đồng ý, càng làm cho hắn cảm thấy được đời người thật sự là tốt đẹp, kết quả hưng phấn quá độ cũng là sáng sớm.

Tình yêu thứ hai của hắn đã muốn đến, đây là lúc tạm biệt hai tay với phòng vệ sinh.

Ngụy Cửu đứng ở trên sân thượng miệng hít thật sâu không khí mới mẻ của sáng sớm, cảm thấy thân thể không còn một chút không khỏe, tình yêu làm cho trong ***g ngực của hắn bùng lên ngọn lửa hùng hực, có lẽ cũng chưa khỏi cảm mạo chết tiệt.

Hắn nhanh tay nhanh chân mà đi đến cửa phòng ngủ, xoay mở cửa lén liếc liếc mắt một cái con mèo nhỏ của hắn.

Móng vuốt sắc bén, tiếng nói gay gắt khi ngủ sâu tạm thời bị thu lên, trên mặt Tạ Vãn Thiên xưa nay chính là bày ra khắc nghiệt hiem khi một loại dụ ngôn bình thản. Ngụy Cửu xúc động mà nhìn cậu, sờ sờ cổ của mình, nhìn xuống xúc động đi đùa giỡn đối phương.

Bọn họ dù sao không phải người cùng một cái thế giới, từ hôm nay trở đi, vì tình yêu muộn màng, vì đứa con khát vọng muốn một người mẹ, Ngụy Cửu quyết định: thay đổi chính mình.

Hắn phải làm một nam nhân tốt.

Ba phần trứng opla thơm ngào ngạt chính tề mà đặt ra trên bàn, trong nồi thì hấp bánh bao lớn như tuyết trắng.

Ngụy Cửu vừa lòng mà nhìn kiệt tác của mình, đi tới phòng của Tiểu Ngụy.

Tiểu phá hài* ngủ cái tư thế nghiêng trái nghiêng phải, khoe miệng còn lưu lại nước miếng, đang ngủ say.

_tiểu phá hài: một cách gọi con nít nghịch ngợm.

Tuy rằng không đành lòng, nhưng vừa nghĩ đến không thể cho cái ác quỷ chủ nhiệm lớp kia của Tiểu Ngụy tìm được cơ hội kêu mình đi học khẩu hiệu của trường, hẳn đành phải tàn nhẫn, một chút liên xốc chần của Tiểu Ngụy lên.

” Con trai, đứng lên, hôm nay phải đi học!”

Tiểu Ngụy nói lầm bầm cái thân trở mình, cái miệng nhỏ nhắn một đô vẫn yên ổn nằm ở trên giường.

Mỗi khi đến kêu tiểu tổ tông này rời giường đều phải gọi nửa ngày, Ngụy Cửu không có cách, đành phải xuất ra chiêu sát thủ!.

Ngụy Cửu ôm cổ Tiểu Ngụy, bắt đầu quấy nhiễu nách của nó, trong một thời gian ngắn xem Tiểu Ngụy vừa cười lại ồn ào mà ở trên giường trở mình đến lặn đi, cuối cùng nó sao chịu được ép buộc của danh hiệu ác ma phụ thân theo trong mộng đẹp kéo đi ra.

“Thật không muốn đi đến trường.....”

Tiểu Ngụy dụi con mắt, vẻ mặt u buồn mà ngồi dậy, đang nhìn đến vẻ mặt sau cổ ý nghiêm túc của Ngụy Cửu đành phải phủ quần áo đi xuống giường.

Đánh thức người nhỏ này, Ngụy Cửu tự nhiên nghĩ đến nên đi kêu cái đứa lớn kia.

Hình tượng trong mắt tình nhân rất trọng yếu, Ngụy Cửu cũng không muốn cho Tạ Vãn Thiên vừa tỉnh đến liền mơ hồ nhìn đến cái nam nhân lồi thối.

Hắn bay nhanh mà phóng đi WC đem tóc dài trên đầu chải vuốt lại một chút, sau đó đem cổ áo và tay áo của đồ ngủ vuốt đến bằng phẳng, mới nhỏ giọng mà đi tới cửa phòng ngủ.

Đẩy cửa ra phía trước, Ngụy Cửu còn đang suy nghĩ có nên không có thể cho Tạ Vãn Thiên một cái hôn chào buổi sáng.

Nhưng hắn còn chưa bắt đầu chuyển động tay nắm, cửa cót két một tiếng liền mở.

Tạ Vãn Thiên không biết thời điểm gì đã mặc quần áo rồi đứng ở trước cửa, đang lấy một loại ánh mắt có chút khinh thường này nhìn hắn.

“Anh cũng dậy rồi a?”

Ngụy Cửu có chút thất vọng, nhưng trên mặt vẫn là cười đến khiêm tốn.

Tạ Vãn Thiên không kiên nhẫn mà sờ sờ cái trán, nói lầm bầm trong mũi tùy tiện lên tiếng, xem ra là tối hôm qua ngủ được không tốt lắm.

Cậu nhìn nhìn bữa sáng trên bàn, nhướng mày, lập tức hướng tới phòng vệ sinh đi qua.

Ngụy Cửu buồn bực mà nhìn bóng dáng của cậu, nghĩ không hiểu tiểu tử này lại xảy ra chuyện gì.

Sau khi ba người ăn xong điểm tâm, Tiểu Ngụy vẻ mặt liền không được tự nhiên mà đi học trước một bước.

Đi phía trước, nó còn không quên cười cùng bạch tuộc thúc thúc của nó nói tiếng bye bye.

Ngụy Cửu mặc đồ vest, vừa ra tới liền thấy Tạ Vãn Thiên ngồi ở trên sofa uể oải không phấn chấn.

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn kéo cà- vạt thân thiết mà thấp đầu đến hỏi.

Tạ Vãn Thiên thở dài, ngón tay che mặt chậm rãi buông ra, cậu ngẩng đầu nhìn Ngụy Cửu, tự giấu mà cười một tiếng.

“Tôi giống như phát sốt, đầu có chút choáng.”

Trách không được sắc mặt của cậu có chút đỏ lên, mình còn tưởng rằng cậu là bởi vì chuyện tối hôm qua mà thẹn thùng.

Ngụy Cửu tính sai mà xấu hổ, biết đều là nụ hôn kia mang đến họa, khó trách mình khỏe mau như vậy, nguyên lai là đem bệnh lây cho Tạ Vấn Thiên.

Hắn trong lòng quan tâm mà lấy tay sờ sờ cái trán của Tạ Vấn Thiên, quả nhiên nóng đến dọa người.

“Tôi chở cậu đi bệnh viện nhìn một cái đi.”

“Không được, tôi hôm nay có khách. Buổi sáng chín giờ có một màn.”

Tạ Vấn Thiên đứng lên, xoay cổ, dáng người thon dài kéo căng đến thẳng tắp.

“Đi, Cửu ca.” Nhắc đến công tác, trong tiếng nói của Tạ Vấn Thiên tự nhiên mà vậy lại tràn ngập tình cảm mãnh liệt.

Cậu quay đầu lại đối với Ngụy Cửu cười, vẫy tay, không đợi giữ lại của đối phương liền sải bước đi ra ngoài.

“Kia giữa trưa tôi cùng cậu ăn cơm.”

Sau khi sưng sốt trong chốc lát, Ngụy Cửu chạy nhanh vọt tới cửa đối với Tạ Vấn Thiên ồn ào, đối phương vẫn là cười vài tiếng, cũng không có đáp lại.

Thật đúng là cái tình nhân chính đốn không tốt, Ngụy Cửu sờ cột cửa hơi hơi nhú mày.

Nhưng đảo mắt hắn liền nở nụ cười, có thách thức mới có tình cảm mãnh liệt, hắn thích Tạ Vấn Thiên chính là như vậy, thẳng thẳng phóng khoáng, tính tình còn mang chút hành vi riêng biệt của hiệp khách.

Tục ngữ nói, tà không thắng chính, xem ra chính mình khôn nạn này, cuối cùng là muốn thua ở này trong tay của hiệp khách.

Xuống lầu kêu xe taxi, Tạ Vấn Thiên mới vừa ngồi xuống trong lòng bắt đầu oán giận.

Ngụy Cửu chết tiệt này, nếu tối hôm qua hắn không liều lĩnh mà hôn mình, đem virus thông qua nước bọt lây bệnh lại đây, tứ chi của mình sao lại như nhũn ra đầu choáng váng hoa mắt. Sớm biết rằng có tình trạng như vậy, tối hôm qua sẽ không nên nhất thời lạnh mồm lạnh miệng cho hỗn đản này để lại cái hy vọng, hiện tại vừa khéo, hắn hình như là hạ quyết tâm phải quần lấy mình.

Còn “Giữa trưa cùng cậu ăn cơm”, thật là, hắn thật đúng là nghĩ mình cùng hắn liền rửa cùng đậu xanh *?

__Câu gốc là: vương bát đởm lục đậu nhân đởm nhân, vì mắt rửa rất nhỏ, bằng hạt đậu xanh nên nếu đặt hạt đậu trước mắt nó, nó cũng chỉ chọn đậu xanh. Còn có nghĩa chỉ một hành động nhìn ngây người, chăm chú, ý nghĩa là coi trọng. (baidu)

Nhưng mà buổi sáng hắn chiên cái trứng opla kia hương vị vẫn là rất không tệ.

Có bao nhiêu lâu chưa hảo hảo thử qua mà ăn bữa điểm tâm như vậy, cảm giác còn rất ấm áp, hai lớn một nhỏ, thật giống như cái ba miệng một nhà.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, Tạ Vấn Thiên vội vàng lắc lắc đầu, ba miệng một nhà?

Ba, mẹ, còn có đứa con. Kia cậu cùng Ngụy Cửu rốt cuộc ai là ba, ai là mẹ chứ?

“Phi, ai muốn làm mẹ, ta chính là ba.”

Cậu vừa chạm đến cửa kính xe, mỉm cười mắt nhìn cảnh sáng sớm trong sạch ở bên ngoài, trong ý nghĩ có chút khó hiểu chìm sâu vào đen tối mà bốc lên một tia ấm áp.

Tài xế taxi xuyên qua kính chiếu hậu thấy được trên mặt của Tạ Vấn Thiên tươi cười quỷ dị, cũng nghe tới câu khó hiểu kia trong lời nói của cậu.

Đầu năm nay, đầu óc không tốt làm cho mà cũng biết kêu Text. Lái xe đại thúc lắc lắc đầu, một tiếng thở dài.

Trở lại văn phòng, Tạ Văn Thiên còn không có tới kịp uống miếng nước, người khách cùng cậu hẹn trước đã tới trước một bước rồi.

Vị kia khách một đầu mào gà đỏ, mang kính mát, tai trái đeo một chuỗi vòng tai thật lớn, mặc áo da bó sát người, chân mang giày bó, giống như hần mới là điều giáo sư.

Tạ Văn Thiên có chút khó chịu mà nhìn cái nam nhân trước mắt này cách ăn mặc loè loẹt, có một loại cảm giác giống như đã từng quen, rồi lại nói không nên lời, đối phương rốt cuộc là ai.

“Ngài chính là ERIC tiên sinh cùng tôi hẹn trước?”

Đầu mào gà vừa nghe Tạ Văn Thiên như thế hỏi lập tức khoa trương mà nở nụ cười.

“Gọi người ta A Khốc là được rồi ~ Văn Thiên, thời điểm em công tác vẫn là nghiêm túc như vậy da ~”

Đầu mào gà gỡ xuống kính mát, một đôi mắt màu đen đậm dày vẽ loạn cậu chớp chớp, ám chỉ cái gì đó.

Tạ Văn Thiên giật mình mà nhìn đầu mào gà này, bỗng nhiên hiểu ra.

“Trịnh Khốc! Anh đã trở lại?”

So với đặc tính của Tạ Văn Thiên là BI, Trịnh Khốc có thể xem như là thuần GAY, nhưng lại là có chút C*.

_C: ẻo lả

Anh ta thích nhất chuyện chính là đem cách ăn mặc của mình đến nổi bật xinh đẹp, rồi mới đi nơi nơi câu dẫn nam nhân, điểm này, tựa hồ cùng Ngụy Cửu có chút giống. Tạ Văn Thiên cảm thấy được đầu càng đau.

Tạ Văn Thiên thay anh ta pha chén trà, cũng không dẫn anh ta đi phòng dạy dỗ, hai người ngay tại trong văn phòng bắt đầu tán gẫu việc nhà.

“Em nghĩ đến anh bên nước ngoài phao được nam nhân tốt, cho nên cũng không trở lại.”

“Nga ha hả ~”

Trịnh Khốc che miệng cười ha ha, ánh mắt như dụ dỗ cao thấp đánh giá vài năm không gặp Tạ Văn Thiên càng chín chắn càng vững vàng.

“Nếu lúc trước em tiếp nhận thông báo củangười ta đích, người ta mới không đi nước ngoài câu nam nhân đâu ~”

“Em cũng vì làm không rõ thuộc tính cụ thể của anh, thế nào nhận được?”

“Đáng ghét, nói chuyện vẫn là lời nói ác độc như vậy.” Trịnh Khốc đem kính râm mang trở về, một miệng trà thiếu chút nữa không phun đến trên người Tạ Văn Thiên.

Anh ta lau lau miệng, nghiêm chỉnh mà ngồi, tiếp tục nói, “Tốt lắm, không phải trở về cùng em cãi nhau. Anh lần này trở về chính là có công việc a.”

“Úc? Công việc gì?”

Tạ Văn Thiên biết sở trường trò hay của Trịnh Khốc là chụp ảnh, nhưng mà hình như mình cùng chụp ảnh xả không có quan hệ gì, mà lấy trong lời nói của anh ta xem ra, tìm mình khẳng định không phải vì ôn chuyện.

Trịnh Khốc cố tình thần bí mà đứng lên, nhìn nhìn không gian văn phòng này bề ngoài giản dị, rồi mới đem ánh mắt dừng lại ở cửa lớn đang đóng chặt của phòng dạy dỗ.

“Anh nhận được nhờ vả của tạp chí gay THE MAN nổi tiếng ở Mĩ, lần này đặc biệt đến Châu Á chụp một bộ ‘ phương đông SM luyện khúc ’, anh liền biết em là chuyên gia dạy dỗ, cho nên đương nhiên là tới tìm em hỗ trợ, nga ha hả ~”

Phương đông? SM? Luyện khúc (tình ca)?

Nghe ra rất đẹp, nhưng là..... Cũng không thể không nên phiền toái mình?

Tạ Văn Thiên ngẩng đầu nhìn mắt Trịnh Khốc cười đến tùy tiện, cảm giác sâu sắc mình lại tổn công phí mà bị CC vương tử đáng sợ này lợi dụng.

16. Chương 16: Hình Mẫu Nam Tốt Nhất

Ngụy Cửu mặc đồ vest đi dạo ở trong quán bar cùng người hùn vốn mở ở khu mới của mình, hiện tại còn là ban ngày, làm ăn không thể nào tốt, nhưng mà tối buổi tối hẳn liền khác.

Hắn cả người đồ vest đứng ở giữa sân nhảy, cà vạt thắt thẳng, kính râm uy nghiêm, rất có khí chất của một lão đại.

“Gần đây Đường Nhẫn còn có phái người đến quấy rối không?”

Ngụy Cửu sờ tóc được chải chỉnh tề giọng nói rõ ràng, nói chuyện thì có một chút khàn khàn, đại khái là đi chứng sau khi bị cảm.

Thằng mập phụ trách quản lý quán bar lần trước ở KTV bởi vì vấn đề hôm bữa sau khi bị Ngụy Cửu đánh, bây giờ còn có chút kiêng kị hắn, tránh ở một bên nói chuyện không dám lớn tiếng.

“Này trước mắt cũng còn bình yên, đại khái là nó biết ngại ra mặt, cho nên khá sợ đi.”

“Hừ, tép riu, muốn đấu cùng ta.”

Ngụy Cửu đắc ý vuốt mũi, quay lại nhìn cái đầu tròn tròn bên cạnh, tâm tình tốt lên một chút.

Ngay cả Tạ Văn Thiên người rất lợi hại như thế tối hôm qua cũng bị hắn giải quyết, khiến lòng tự tin của Ngụy Cửu bay lên tới một độ cao chưa từng có. Hắn nhìn nhìn mấy người nữ nhân bên cạnh quầy bar, nửa nheo mắt lại rồi đi qua.

Thằng mập theo sát ở bên người hắn giới thiệu, “Cửu ca, đó đều là tiểu thư trong tiệm tìm tới, anh xem sắc đẹp có được không?”

“Ân.” Ngụy Cửu đi lên không chút để ý mà đánh giá vài nữ nhân trang điểm xinh đẹp trước mắt này, gật gật đầu.

Các nữ nhân thấy Ngụy Cửu đến, ngưỡng mộ tiếng tăm của hắn, đều ào ào áp sát lại gần.

“Yo, này không phải Cửu ca sao? Hôm nay sao có thời gian đến đây thế?”

Một nữ nhân đi lên liền ôm thắt lưng của Ngụy Cửu, còn kém chút không ở trên cái mũi hắn cắn một cái.

Người nữ nhân thứ hai không chịu yếu thế ôm lấy cổ Ngụy Cửu, ghé vào lỗ tai hắn mờ ám thổi khí.

“Ha ha a..... Ông chủ lớn Cửu ca, bọn tỷ muội đã sớm nghe nói anh đẹp trai phóng khoáng, cứ chỉ phong độ, ly hôn vài năm, có nghĩ tới sẽ tìm một người vợ hay không?”

“Muốn tìm cũng nên tìm người thu hút như em vậy!”

Người nữ nhân thứ ba cuối cùng cũng chen lại đây, hung hăng ở trên cằm của Ngụy Cửu để lại một dấu môi đỏ chói.

Cái tên mập mập bên này còn đang xem náo nhiệt, nghĩ thầm rằng sức quyến rũ của lão đại hẳn thật phi phàm, vừa đến đã bị mỹ nữ vây quanh, thật ghen tỵ không thôi.

Nhưng hắn không biết, Ngụy Cửu bị vây quanh ở giữa từ chối vài lần, không phải bởi vì tay đụng tới ngực của các nàng không dám lộn xộn, chính là mong chạm đến thắt lưng của các nàng không dám xoay loạn, dần dần, bị vây giữa ba bộ ngực lớn thế hắn cũng sắp hỏng mất rồi.

Nếu ba anh đẹp trai như thế vây trước hắn, hắn còn cảm thấy không tệ, nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác là ba mỹ nữ?

Lão tử là GAY a! Ngụy Cửu chỉ có thể ở trong lòng thống khổ mà hỏi ông trời,

“Mập mập, còn không bảo các nàng thả ta ra!”

Đợi cho Ngụy Cửu không thể nhịn được nữa mà rống cổ bắt đầu hét lên, mập mập lúc này mới phát hiện không thích hợp, vội vàng đi qua đem nữ nhân đánh vào trên người Ngụy Cửu kéo ra.

“Sao vậy, Cửu ca không thích chúng ta sao?”

Ba nữ nhân mở lớn đôi môi màu đỏ tươi gần như là trăm miệng một lời hỏi.

Ngụy Cửu nhìn các nàng vẻ mặt đau đớn, bỗng nhiên cảm thấy bộ mặt lạnh lùng mà hà khắc của Tạ Vấn Thiên kia có bao nhiêu đáng yêu.

Tạ Vấn Thiên nghiêm túc nhìn Trịnh Khốc đưa cho cậu một phần kế hoạch chụp ảnh, dần dần trở nên có hứng thú.

Tuy rằng cậu ngẫu nhiên cũng sẽ cho khách chụp chút ảnh làm lưu niệm, nhưng mà hệ thống chụp chân dung SM vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Bên trong chủ yếu phân thành năm bộ phận, bộ phận thứ nhất: trói bằng dây thừng; bộ phận thứ hai: xiềng xích bằng kim loại; bộ phận thứ ba: giao y chân không giường(*); bộ phận thứ tư: đồng phục hấp dẫn; bộ phận cuối cùng: chân dung tự do bên ngoài.

Tạ Vấn Thiên khép sách lại, thả lại trên bàn, “Đa dạng còn rất nhiều.”

Trịnh Khốc đỉnh đầu mào gà, khóe mắt cười đến xuất hiện cả nếp nhăn, “Thiên, có hứng thú sao?”

Tạ Vấn Thiên từ chối cho ý kiến mà cười một tiếng, xoa xoa huyết Thái Dương, “Em không thành vấn đề, nhưng mà người mẫu chụp ảnh là quan trọng đi, bên các anh đã chuẩn bị người chưa?”

” Nói gì thế! Chuyện như vậy không phải là em nên làm sao?” Trịnh Khốc ngạc nhiên mà đứng đứng đầu mào gà, vẻ mặt khờ dại vô tội.

“Đây là sinh viên, năm nay mới hai mươi hai tuổi. Thành nhóc này người không tồi, em nhìn đi.”

Dựa theo yêu cầu của Trịnh Khốc, Tạ Vấn Thiên đành phải vi phạm một chút đạo đức nghề nghiệp, đem bản ghi chép của mình về tư liệu khách cho anh ta, để anh ta từ đó chọn người mẫu. Đương nhiên này chính là bước đầu tiên, cuối cùng đối phương đáp ứng hay không đáp ứng, cái này không phải chuyện Tạ Vấn Thiên có thể kiểm soát.

Trên ảnh chụp là một người không già cũng không trẻ, Trịnh Khốc cẩn thận mà nhìn nhìn, lại nhìn nhìn một ít tư liệu cá nhân phía dưới, thân cao không tồi, có chút ốm, đại khái xem như nghiêng về loại người yếu đuối.

“Bộ dạng thật ra không tệ, nhưng quá gầy đi, trói cái loại cơ thể này không có hiệu quả vượt trội.”

Trịnh Khốc lắc lắc đầu, tỏ vẻ tiếc nuối.

Tạ Vấn Thiên đảo mắt, đi xuống lật vài tờ, một nam nhân vẻ mặt dữ tợn lập tức xuất hiện ở trước mặt Trịnh Khốc.

“Kia cơ bắp nhiều, huấn luyện tập thể hình, cơ bụng bảy khối, lực chịu đựng cũng đặc biệt mạnh.”

Phía dưới có ảnh chụp bày ra cơ thể của hắn, quả nhiên rất có lực đánh mạnh vào thị lực người khác.

Trịnh Khốc không nói gì mà nhìn mắt Tạ Vấn Thiên, chỉ vào kẻ huấn luyện tập thể hình vẻ mặt đáng sợ kia, nói, “Đại ca, cuốn chân dung này dù sao cũng là đại biểu hình tượng người Châu Á của chúng ta phải không? Tuy rằng người em dạy dỗ thì không cần tướng mạo, nhưng mà anh là chụp chân dung, không phải chụp tình tình a.”

Tạ Vấn Thiên bị Trịnh Khốc nói xong nổi giận, dứt khoát buông tay mặc kệ, ngồi qua một bên.

“Quên đi quên đi, đừng hỏi ý kiến của em, tự anh xem! Thấy được sẽ cùng em nói!”

Trịnh Khốc nhìn cậu thật sự có chút tức giận, không dám lẩm miệng nữa, đành phải tiếp tục kiên nhẫn mà tìm kiếm người mẫu giữa cảm nhận của anh ta.

Anh ta một bên xem, một bên lắc đầu, không phải chê cái mũi này không đẹp, chính là chê cái cái lỗ tai kia lớn, thật vất vả tìm được một hai cái dáng người tương mạo đều còn có thể, nhìn kỹ chiều dài tính khí của đối phương liền lùi bước.

Cuối cùng, khi lật ngược đến trang thứ ba, Trịnh Khốc thấy được sứ mệnh của vua quyền chân dung này thật.

“Này, này rất không tệ a! Bộ dạng thực MAN, lại đủ cao, tính khí phía dưới nếu em không làm bộ viết bừa trong lời nói cũng là JP! Dạng này thì sao a?”

Trịnh Khốc hưng phấn mà ôm quyển sách di chuyển tới bên cạnh Tạ Vãn Thiên, hăng hái mà chỉ nam nhân trên ảnh chụp cho cậu xem.

Tạ Vãn Thiên vừa thấy liền choáng váng, cậu không biết làm thế nào mà hít một tiếng, nhẹ nhàng cười, nhắc nhở Trịnh Khốc nói, “Anh trước xem nghề nghiệp của hần là cái gì đi.”

Trịnh Khốc từ ánh mắt của cậu nhìn lại, nhìn đến nghề nghiệp chính là: cục trưởng cảnh sát!

“Không phải chứ.....”

“Đúng vậy.” Tạ Vãn Thiên buồn cười mà hạ vai, nghĩ thầm rằng anh ta thật sự chọn tốt, ngay cả nhân vật Tôn Thiết Thủy như vậy đều dám mơ tưởng, rõ ràng muốn chết.

Chuyện tuyển người mẫu liền bởi vì không vừa ý tạm thời gián đoạn, Trịnh Khốc vẫn là lưu luyến mà lật lại tờ Tôn Thiết Thủy kia, xem thế nào cũng cảm thấy nam nhân này cao lớn mạnh mẽ rất phù hợp với cảm nhận hình tượng thực nam quyền rũ Châu Á của mình.

Thời điểm anh ta thở dài một tiếng, bên ngoài cửa thủy tinh của văn phòng Tạ Vãn Thiên xuất hiện một bóng người.

“Tiểu Tạ, tôi tới đón cậu đi ăn cơm trưa.”

Ngụy Cửu ân cần chu đáo mà cầm một cái túi thuốc cảm mạo phát sốt cùng một túi trái cây đứng ở cửa, nhìn qua đã hoàn toàn bình phục.

Tạ Vãn Thiên thật đúng là không nghĩ tới hần sẽ đến cùng mình ăn cơm, nói mình cho dù cho hần có thể tìm tín hiệu của mình, cũng không nhất định khoa trương như thế chứ?

“Anh không vội chuyện của anh a? Cửu ca?”

Tạ Vãn Thiên vẻ mặt khó chịu mà nhìn đối phương xách đến một cái túi thuốc cùng một cái túi trái cây như thăm người bệnh nặng, khóe miệng không tự giác mà liên tục co rút.

Ngụy Cửu mới từ trong chỗ nữ nhân trốn tới, hần không thể lập tức ôm lấy Tạ Vãn Thiên tìm kiếm an ủi, hần vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy từ khi hần tiến vào có một đôi mắt như âm hồn không tiêu tán cứ cuốn lấy chính mình không tha.

Ngụy Cửu hơi hơi xoay đầu, bị cái đầu mào gà phía sau Tạ Vãn Thiên làm cho hoảng sợ.

Trịnh Khốc có ý xấu mà nghiêm túc đánh giá Ngụy Cửu kỹ càng, đi đến bên người Tạ Vãn Thiên hỏi câu, “Vị này chính là ai? Xem ra cùng em rất thân thiết nga ~”

“Bạn bè.” Tạ Vãn Thiên xấu hổ mà khụ một tiếng, đem hoa quả trên bàn cùng thuốc nhận được để qua một bên.

Không đợi cậu giải thích, âm thanh tà ác Trịnh Khốc đã vang lên.

“Úc. Vị tiên sinh này, có hứng thú làm người mẫu chụp chân dung cho tiểu Tạ hay không a?”

Vừa nghe đến ba chữ “Giúp tiểu Tạ”, Ngụy Cửu quả thực là không thể từ chối, tháo kính mát xuống, “Không thành vấn đề. Chuyện tiểu Tạ chính là chuyện của tôi.”

Cặp mắt kia cũng thật xinh đẹp, chính chắn kiên định, bên trong còn hiện ra dòng tà khí hấp dẫn người khác, thật sự là cực phẩm.

Trịnh Khốc lơ đãng bị điện giật một cái, quay đầu đối với vẻ mặt mây đen của Tạ Vấn Thiên làm cái mặt quỷ.

“Hình mẫu nam tốt nhất, cứ như thế đi nga ~”

(*) Giao y chân không giường:

17. Chương 17: Làm Lỏa Nam Của Người

Thời điểm ăn cơm trưa, ba người ở gần văn phòng của Tạ Vấn Thiên tìm quán KFC ngồi xuống.

Ngụy Cửu không thích đến chỗ người trẻ tuổi hay tới, nhưng nếu là chỗ Tạ Vấn Thiên chọn, hắn cũng chỉ có thể tới cùng.

Trịnh Khốc toàn thân ăn mặc hấp dẫn không ít ánh mắt, cũng may Ngụy Cửu ở bên cạnh giống như một tên côn đồ của xã hội đen, đem ánh mắt thăm dò của người khác bị dọa mà không dám nhìn.

“Yo, xưng hô vị đại ca này sao đây.” Trịnh Khốc uống coca, đã khẩn cấp mà cùng Ngụy Cửu bắt chuyện.

Tạ Vấn Thiên nhúc nhích đầu mà gặm chân gà, nhìn thoáng qua Ngụy Cửu còn không biết mình đã bước vào một cái bẫy đáng sợ, yên lặng mà lắc lắc đầu.

“Tôi họ Ngụy, người ta đều gọi tôi Ngụy Cửu, cậu cũng có thể gọi như thế.”

Ngụy Cửu khách khí mà gật đầu, trong lòng đang vì việc “Giúp tiểu Tạ ” chụp chân dung mà tràn ngập kích động.

“Chính là Cửu ca, em gọi là Trịnh Khốc. Nga ha ha, hiếm thấy tiểu Tạ có người bạn coi trọng nghĩa khí như anh, dễ dàng đáp ứng giúp tụi em chụp chân dung, thật sự là làm cho người ta khâm phục a.”

Không phải chỉ chụp một tấm hình thôi sao? Chắc cũng chính là quay tạo hình trang điểm.

Đối với việc tạo hình trang điểm này, Ngụy Cửu rất tự tin, hơn nữa chuyện một công đôi việc như vậy, hắn đúng là cầu còn không được, hắn chính là cái loại hận không để mị lực của mình có thể công bố thiên hạ, làm cho tất cả trai đẹp gái đẹp thấy hắn đều quay đầu lại.

Ngụy Cửu uống một ngụm nước trái cây, vẻ mặt tự hào, “Chút lòng thành, bạn của tiểu Tạ cũng chính là bạn của tôi, có chuyện gì cứ việc tìm tôi!”

“Đáp ứng nhanh thế, hừ, đến lúc đó cũng đừng hối hận.”

Tạ Vấn Thiên vẫn một mực yên lặng đang đem thức ăn nhanh trước mặt càn quét khi nghe thấy Ngụy Cửu ngốc nghếch trả lời như vậy, cuối cùng nhịn không được châm chọc một câu. Lấy kinh nghiệm điều giáo sư của cậu đến nhìn, Ngụy Cửu vẫn là trẻ non mới tiểu xúc với SM không lâu, trong cuốn chân dung kia có chút đồ vật chỉ sợ Ngụy Cửu sẽ chịu không được.

Nếu tên Ngụy Cửu này cứ cứng đầu như thế phỏng chừng mình cũng phải chuẩn bị tâm lí để nghe tiếng sói rú của hắn.

“Xảy ra chuyện gì?”

Ngụy Cửu đang ngậm nửa miếng chân gà, đang nhai thì bị một câu châm chọc thành linh này của Tạ Vấn Thiên khiến cho có chút khó hiểu.

“Anh có biết tụi tôi muốn chụp chính là chân dung gì không?”

“Chân dung gì? Không phải là chụp trai đẹp sao.....”

Ngụy Cửu thì thảo nói, bỗng nhiên thấy nụ cười trên mặt Trịnh Khốc ngồi đối diện, thật sự là khiến người không rét mà run.

Sau khi lật sơ bản kế hoạch chụp hình, Ngụy Cửu phát hiện tay của mình có chút run.

Theo lý thuyết, người trải qua không ít sóng to gió lớn như hắn không nên bởi vì nghe một ít gì đó rợn cả người mà liền sợ hãi đến phát run.

Nhưng chỉ có hắn mới rõ ràng, chính mình đã ăn khổ không ít dưới tay Tạ Vãn, cũng hưởng thụ qua kết quả chuyện khoái cảm là như thế nào.

Đó là thống khổ cực hạn, cũng là sung sướng cực hạn, chỉ tiếc giấy dựa thật sự quá mức khó có thể nói rõ ràng, làm cho hắn không dám tùy tiện mơ tưởng lại một lần nữa.

“Này.....”

“Khó xử” hai chữ rõ ràng đi tới trên ngũ quan góc cạnh rõ ràng của Ngụy Cửu, không được tự nhiên, cong cong méo méo.

Hắn nhìn Trịnh Khốc khiến mình bị lọt bẫy, lại hướng Tạ Vãn Thiên bên cạnh cầu cứu.

Tạ Vãn Thiên vốn không ngờ phản ứng Ngụy Cửu, lúc xằng bậy cũng là bởi vì mình hại hắn nghe hồ ly Trịnh Khốc này, cho nên việc này mình vẫn nên có trách nhiệm.

“Đây là chụp chân dung SM, anh cũng thấy đấy, rất nhiều đồ vật anh không thể tưởng tượng được, thậm chí tôi cũng không biết anh có thể chịu được hay không. Cho nên.....”

Mắt thấy Tạ Vãn Thiên đang muốn quấy nhiễu chuyện này, Trịnh Khốc gấp gáp ngồi trước mặt Ngụy Cửu, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Đừng nghe nó nói bừa! Chúng ta chụp ảnh là việc chính, không phải điều giáo là việc chính, chủ yếu là muốn bày ra một chút sự hấp dẫn của nam nhân phương Đông khi chúng ta bị ngược thôi. Cửu ca, anh nhìn tướng mạo anh hiền ngang, đẹp trai phóng khoáng, tướng mạo tốt như thế, đáng người tốt như thế không đến chụp chân dung thật sự rất đáng tiếc!”

“Nhưng có rất nhiều đồ vật thật rất dọa người, tôi sợ tôi làm không được, cản trở công việc của cậu sẽ không tốt lắm.....”

Ngụy Cửu nghe khen trong lòng thoải mái, nhưng nghĩ mình phải chịu tội, vẫn là rất nhanh bình tĩnh xuống dưới vội vàng từ chối.

Trong chú thích phía trên kia rõ ràng viết là lấy dây thừng trói chỉ để gia tăng hiệu quả thị giác, có thể áp dụng thủ đoạn linh tinh gì đó như roi đánh hay nhỏ sáp đèn cầy, lần trước Tạ Vãn Thiên bỗng nhiên mời hắn ăn măng tre xào người thì đủ rồi, nếu đến lúc đó thật cho mình bị đánh cùng nhỏ sáp, kia còn không phải muốn mạng già của hắn?

Hắn vừa nói mắt vừa nhìn Tạ Vãn Thiên nằm ở trên sofa bởi vì cảm mạo mà không rõ việc gì, muốn nhận được sự giúp đỡ từ trong ánh mắt của cậu.

Trịnh Khốc nhìn ra quan hệ của nam nhân này cùng Tạ Vãn Thiên có lẽ không bình thường, trong lòng bắt đầu buồn bực.

Tạ Vãn Thiên đúng là liên quan một nhóm, Ngụy Cửu này đã là một bộ dáng sắc lang thêm nhỏ dãi đối phương, chắc cũng là người có tiếng nói chung với Tạ Vãn Thiên, bằng không hai người này trên giường còn không phải bởi vì kiểu tình yêu không giống mà âm ỉ cái dữ dội?

Yêu một người, sẽ thương tất cả của hắn, yêu Tạ Vãn Thiên, đương nhiên phải thương roi trong tay của cậu.

Trịnh Khốc suy nghĩ vừa thay đổi, lại có tính toán mới.

Hắn thay khuôn mặt tươi cười ôn hòa, bắt đầu lại đối với Ngụy Cửu chiêu hàng, “Tả phải là có chút khoa trương, nhưng khi làm việc thực tế không khủng bố như vậy. Chụp album như vậy, tụi em đều là phải sắp xếp điều giáo sư chuyên nghiệp phù hợp đến làm việc. Lần này, tụi em chuẩn bị mời tiểu Tạ đến đảm nhiệm

chức điều giáo sư, trong kế hoạch chụp hình này hạng mục đầu là cậu ta sắp xếp, dù sao thì giác hiệu quả đạt tiêu chuẩn là được, phần còn lại chỉ qua loa mà thôi.”

Thấy Ngụy Cửu vẫn yên lặng không nói, Trịnh Khốc khụ một tiếng, xuất ra chiêu sát thủ!

“Nếu thật sự không được, tụi em đương nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng anh Cửu ca, đến lúc đó ta sẽ mời một người mẫu khác, ừ.....”

Hắn quay đầu lại mắt nhìn Tạ Vãn Thiên vẫn đang giả bộ ngủ như không quan tâm, cười nói, “Dù sao tiểu Tạ phụ trách đem người ta điều giáo tốt là được.”

Câu này vừa nói ra xong cực có lực sát thương, ánh mắt Ngụy Cửu liền thay đổi, từ nao núng cùng không tình nguyện ban đầu trở nên có chút không cam lòng cùng ghen tị.

Hắn tưởng tượng đến sẽ có người nam nhân thay thế mình được Tạ Vãn Thiên vuốt ve hoặc là trách đánh, hắn liền cảm thấy có loại cảm giác một thứ quý giá gì đó bị cướp đi.

Cuốn chân dung này xem ra có thể chụp không ít thời gian, mà trong quãng thời gian kia, Tạ Vãn Thiên nhất định phải cùng một nam nhân cả người trần trụi ở cùng nhau.

Tay thượng đế của người kia từng gây cho mình vô số sung sướng cùng thống khổ, buộc chặt mình như trói chặt một người tù vậy, còn có cặp mắt kia nghiêm khắc rồi lại không mất ôn nhu sẽ chuyên tâm mà nhìn nhất cử nhất động, quan sát từng sung sướng cùng thống khổ của hắn.

Thời điểm đó thì mình đang ở đâu? Ngụy Cửu đột nhiên cảm thấy một trận mất mát.

Tình yêu của hắn cùng Tạ Vãn Thiên mới bắt đầu, hắn cần thời gian cả ngày cùng đối phương ở một chỗ, mới có thể đạt tới trạng thái tình yêu cuồng nhiệt, kế tiếp đem đối phương lừa đến trên giường của mình.

Lại có thể, hắn không thể chịu được chính là Tạ Vãn Thiên bị người lỏa nam câu dẫn.

Lỏa nam câu dẫn Tạ Vãn Thiên chỉ có thể có một! Thì phải là mình.

“Thế này đi! Người mẫu tôi sẽ làm! Chỉ cần có tiểu Tạ ở bên cạnh, tôi bị cực khổ thế nào cũng được! Cái gì cũng không thành vấn đề!”

Đây là anh hùng hiên ngang lẫm liệt trong truyền thuyết?

Tạ Vãn Thiên mở mắt liền nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Ngụy Cửu, cậu mệt mỏi thở dài một hơi, trong lòng rất rõ ràng Ngụy Cửu đang suy nghĩ cái gì.

Xem ra mình thật sự bị người không vợ này quán lấy rồi.

Điều giáo sư cùng người mẫu nói tốt lắm, Trịnh Khốc cuối cùng cảm thấy mỹ mãn mà rời đi địa bàn của Tạ Vãn Thiên, bắt đầu chuẩn bị dụng cụ cùng đạo cụ chụp hình khi cần dùng.

Thời điểm trước khi đi, anh ta hung hăng ôm Tạ Vãn Thiên, quan sát Ngụy Cửu cười cái không ngừng.

“Trách không được năm đó hướng em thông báo em không đồng ý, thì ra em thích chính là loại hình như Cửu ca vậy, nga ha ha ~”

“Đừng cười vớ vẩn! Bát tự* vẫn chưa đưa đâu! Vì ngày đó tôi lạnh mồm lạnh miệng, khiến anh ta hiểu lầm.”

_chỉ tập tục trao đổi bát tự (giờ ngày tháng năm sinh) bên TQ để xem 2 người có hợp nhau không khi chuẩn bị cưới hỏi.

Tạ Vãn Thiên quay đầu lại liếc mắt Ngụy Cửu, thấy đối phương hướng ôn nhu cười với mình, thật sự cảm thấy có chút buồn nôn.

Ngụy Cửu đứng ở góc đường, yên lặng mà trông chừng Tạ Vãn Thiên đẹp trai cao ngất.

Hắn lại đeo kính râm vào, nhưng là độ cong ôn nhu nơi khóe miệng có chút quá phận.

Giống như trong phim truyền hình tình tiết cũ rích, hắn nhìn nam nhân nhất định phải thuộc về mình kia, tràn ngập yêu thương.

Anh chỉ phục tùng em, vợ điều giáo sư của anh.

“Y..... Giống như có chút lạnh.”

Ngụy Cửu rùng mình một cái, cuối cùng hung hăng bóp nát ảo ảnh như phim truyền hình trước mắt.

18. Chương 18: Cái Gọi Là Hạnh Phúc

Thời điểm Tiểu Ngụy hạnh phúc từ trường học vội vàng trở về nhà, nhất định nghĩ đến ba của nó đã làm tốt cơm chiều phong phú ngon miệng.

“Ba, con đã trở về.”

Thường vào thời gian này, Ngụy Cửu đều tự mình thay nó mở cửa ra, rồi mới sờ đầu nó hỏi nó có mệt hay không.

Tiểu Ngụy cặp đeo trên lưng cố chấp mà đợi một chút, không thấy người ra.

Kỳ quái, rõ ràng nhìn thấy đèn tầng trên sáng a.

Nó tiếng nói rõ ràng, nâng dài cổ, tiếp tục la, “Ba, con đã trở về!!!!”

Ngụy Cửu đang ở ngồi ngốc trước máy tính mà tra tư liệu lúc này cuối cùng mới nghe được Tiểu Ngụy thê lương mà kêu gọi, vội vã tắt trang web đi ra mở cửa.

“Cơm ở trên bàn, tự mình ăn a, ba ba còn có việc vội.”

Hôm nay không xoa đầu, sau cũng không có hỏi, Tiểu Ngụy nghi ngờ mà nhìn Ngụy Cửu mở cửa cho mình lại nhanh chóng trở về phòng của mình.

Bình thường lão ba không phải không chơi máy tính sao? Hôm nay là xảy ra chuyện gì.

Nó đi đến bên cạnh bàn nhìn thấy, thì ra là một hộp cơm hộp nguội một nửa.

Xem ra lão ba này thật là có máy tính, ngay cả đứa con cũng không quản, Tiểu Ngụy bắt đấm đi mà lắc lắc đầu.

Ngụy Cửu trở lại trước mặt máy tính, kinh ngạc mà nhìn một trang web viết về SM, bên trong trang web nói, kỳ thật mỗi người đều có tiền ẩn thì ngược cùng tâm lý chịu ngược, có nặng, có nhẹ, nặng là sẽ lựa chọn phương thức khá cụ thể để thực hiện sở thích của mình, mà nhẹ có lẽ căn bản là không ý thức được mình có sở thích như vậy, thậm chí còn có thể coi thường đối với người có sở thích như vậy.

Giống như trước kia hắn khinh bỉ loại trò chơi ngược đãi này vậy, bởi vì không biết, cho nên khinh thường.

Nhưng mà trên đó viết, ngược luyện, không giống trong ngược đãi.

Ngược đãi chỉ có một cách thống khổ, là phạm tội, mà ngược luyện đạt tới hiệu quả là hai bên đều cảm thấy thỏa mãn mà đạt được sung sướng.

Trách không được mình lần đầu tiên không đầu không đuôi mà chạy đi tìm Tạ Văn Thiên, muốn cậu giúp hắn dạy dỗ Đường Nhẫn, đối phương lại tức giận như vậy.

Nguyên lai là mình căn bản không biết rõ ràng cái gì là ngược đãi cái gì là SM?

Đường Nhẫn khẳng định là sẽ không đáp ứng việc này, nếu việc này thực sự thành, thì phải là nhốt thêm ngược đãi cá nhân, hoặc SM là cột lại rồi hành hạ đến chết, còn sỉ nhục phẩm chất cùng đạo đức nghề nghiệp người làm điều giáo sư như Tạ Văn Thiên.

Ngụy Cửu xấu hổ mà cúi đầu xuống, nhớ tới lần gặp mặt ban đầu của hắn cùng Tạ Văn Thiên liền cảm thấy không có ý tứ. Chính mình cũng thật sự là rất tùy hứng, rất không văn hóa, rất kích động.

Vậy thời điểm hần cùng Tạ Vấn Thiên cùng một chỗ? Cho dù là ngược luyến? Tạ Vấn Thiên cũng sẽ thỏa mãn cũng sẽ hưng phấn sao?

Ngụy Cửu lại ngưng thần mà nhớ lại cảnh tượng khi Tạ Vấn Thiên điều giáo mình.

Rõ ràng đau đớn cùng khuất nhục, kích thích hoàn hảo, quả thực làm cho hần người chưa thử qua này thiếu chút nữa thích chết đi.

Tứ chi bị buộc chặt, tiểu đệ đệ bị trói buộc, còn có miệng bị lấp kín, mắt bị kín, thậm chí là cảm nhận sâu sắc khi bị roi đánh.

Cùng với người kia đứng ở một bên, điều giáo sư đẹp trai ôn nhu mà trấn định.

Trò chơi như vậy, thật ra thỉnh thoảng thử một lần cũng rất không tồi.

Ngụy Cửu cố chấp đối với máy tính nở nụ cười, tắt máy tính, thuận tay đốt chút thuốc.

S cùng M luôn là một đôi, nếu chính mình cam tâm tình nguyện trở thành M của Tạ Vấn Thiên, không biết có thể hay không ở tình yêu cân bằng này sẽ thêm một khối trọng lượng, đến lúc đó..... Chỉ cần hần vừa lòng, như vậy hạnh phúc của mình cũng sẽ không xa đi.

Quả nhiên, trò chơi SM chính là một trận đau cũng sung sướng.

Bị cảm là một chuyện phiền toái.

Tạ Vấn Thiên bởi vì đầu mình liên tục choáng váng hoa mắt, nguyên nhân là tay chân như nhũn ra, buổi tối không thể không bỏ một lượt điều giáo.

Thời điểm khách nhận được thông báo cậu dời ngày, thất vọng đến độ muốn khóc, vừa nghe chỉ biết là người cấm dục đã lâu, lòng mong muốn chờ đêm nay thống khoái.

Nhưng cậu có biện pháp gì, đều phải trách Ngụy Cửu hốn đản kia, bị cảm còn dám khắp nơi hôn cậu, này không phải ác ý lây bệnh sao?!

Xách hai túi lớn trái cây cùng thuốc Ngụy Cửu đưa tới về đến nhà, Tạ Vấn Thiên ngồi ở trên sofa cẩn thận mà kiểm tra, nhìn xem đều có những cái gì. Trái cây thật phong phú, có táo, lê, long nhãn, còn có vài quả hồng bị dập, như thế tràn đầy một túi, quả là không phải ở hoàn cảnh tốt đẹp.

Tạ Vấn Thiên cười lộ trái long nhãn, nước nhiều ngọt, Ngụy Cửu thật đúng là biết chọn.

Lại nhìn xem đối phương mua thuốc gì: thuốc cảm, thuốc hạ sốt, thuốc giảm nhiệt, miếng giảm đau, siro giảm ho, còn có thuốc gì thanh nhiệt nhuận phổi pha nước uống.

Này có hơi quá chuện bé xé ra to.

Hay là nói Ngụy Cửu thật sự là rất quan tâm mình?

Tạ Vấn Thiên phi mà đem hạt nhãn phun ra, lấy hai viên thuốc cảm liền uống nước nuốt xuống.

Cậu tắm nước ấm, đem mền dày thêm một tầng, rồi mới thoải mái mà chui vào đệm chính mình bao lấy chặt chẽ.

Lúc này, di động đầu giường chưa kịp tắt chỉ một tiếng, là tin nhắn, Ngụy Cửu gửi tới.

Tiểu Tạ, uống thuốc chưa? Hảo hảo nghỉ ngơi, không cần chơi quá nga. Tôi yêu cậu.

“Hần.....”

Tạ Vấn Thiên tưởng tượng bộ dáng Ngụy Cửu vẻ mặt nghiêm túc gửi tin nhắn là đã muốn cười. Cậu cảm thấy nếu Ngụy Cửu đem câu “Tôi yêu cậu” đổi thành “Tôi lây bệnh cảm mạo cho cậu” còn có chút thành ý.

Sau khi uống thuốc cảm cơn buồn ngủ liền tới, cậu ngáp một cái, thuận tay xóa tin nhắn, rồi mới tắt điện thoại di động, an tâm mà nằm vào trong ổ chăn ấm áp.

Buổi tối ngày đó, tay Ngụy Cửu giữ di động đợi thật lâu, cũng không có đợi được tin nhắn lại của Tạ Văn Thiên.

Điều này làm cho hắn có loại xúc động muốn phá bỏ công ty truyền thông.

Đến sáng ngày hôm sau Tạ Văn Thiên không chút để ý mà trả lời hắn, buổi tối sau này đừng để lúc khi cậu ngủ “nhắn tin quấy rầy”, Ngụy Cửu mới biết thì ra đối phương nhận được.

“Nói chuyện yêu đương không phải là không thể được. Nhưng mà, Cửu ca anh cũng đừng quần lấy người quá.”

Tạ Văn Thiên thuận tay đóng lại cửa phòng điều giáo, bên trong có vị khách đang ở hoàn toàn hưởng thụ phục vụ giam cầm, cho nên mình tạm thời rời đi trong chốc lát cũng không phải vấn đề.

Lời này nói ra Ngụy Cửu thật xấu hổ.

Hắn Ngụy Cửu có đầu có mặt, từ trước đến nay đều là người khác quần lấy hắn, hắn rất ít khi đi quần lấy người khác.

Nhưng Tạ Văn Thiên thật sự rất khác, rất có sức quyến rũ, quả thực làm cho Ngụy Cửu tên là tiểu vũ trụ thanh xuân lại thiêu đốt, cũng không phải hắn muốn vô lại như thế, nhàm chán như thế, chính là cái loại này cấp bách cần yêu, khát vọng cấp bách cần vợ vẫn là làm cho hắn ấu trĩ một vòng, xúc động một hồi.

Hắn sợ không giám sát chặt chẽ, con mèo đực cao ngạo Tạ Văn Thiên này sẽ lên đến mái nhà của người khác, không bao giờ để ý tới mình nữa.

“Tôi xem trong TV đều diễn như thế..... Hắc hắc.”

Ngụy Cửu ngượng ngùng mà nở nụ cười, cố lấy dũng khí nói ra quyết định của mình.

“Ngày cuối tuần cậu có rảnh không?”

“Có a, chuyện gì.”

“Nếu có thời gian..... Chúng ta có thể đi xem phim, rồi ăn một bữa cơm, hát KTV?”

Ngụy Cửu thật cẩn thận mà nhìn Tạ Văn Thiên, ấp úng mà mời.

Này nói rõ chính là hẹn hò, thật không biết một nam nhân đã trần truồng cho mình xem hết vài lần, nói chuyện này còn có gì phải ngượng ngùng?

Tạ Văn Thiên nghĩ thầm rằng dù sao cuối tuần cũng rất nhàm chán, có người cùng theo cũng tốt, dù sao đến lúc đó Ngụy Cửu nhất định là bao ăn bao chơi bao sai bao.

“Tốt, đúng rồi, mang đứa con của anh đi, tiểu tử rất đáng yêu.”

“Lão tử không đáng yêu sao?”

Ngụy Cửu vừa nghe thấy Tạ Văn Thiên thích đứa con của mình như thế, trong lòng liền cảm thấy rất vui mừng, rõ ràng cũng cùng hắn chơi vui.

Tạ Văn Thiên nở nụ cười một tiếng, vặn mở cửa phòng điều giáo, chuẩn bị trở về hầu hạ khách của cậu. Cậu hơi hơi dừng quá mức, mặc kệ trai đẹp đang ở bên cạnh, “Anh nha? Còn không mau đi.”

Ngọn đèn trong phòng điều giáo trước sau như một mà tối.

Khách của Tạ Văn Thiên người trần truồng mà nằm ở trên một cái giường, cả người trói chặt, không thể nhúc nhích, thậm chí ngay cả mắt, miệng, lỗ tai đều bị che lại, ngăn cách hết thấy tiếng vang động tĩnh bên ngoài.

Đây là một con người thuộc về thế giới SM.

Tạ Văn Thiên nhẹ nhàng mà vuốt ve ngực đối phương phập phồng đến lợi hại, dùng độ ẩm ngón tay của mình cùng độ mạnh yếu trần an cõi lòng hoang mang kia.

Xã hội lộn xộn phức tạp, càng ngày càng nhiều người bị lạc ở trong đó, nhất là người bên cạnh thích ngược luyến.

Việc mình muốn làm, là giúp bọn họ tìm về chính mình, hưởng thụ lạc thú, gỡ bỏ gánh nặng.

Tay cậu chuyển qua phía dưới, nhẹ nhàng xoa bộ phận nam tính bị trói buộc lại của đối phương.

Tính là một chuyện sung sướng, ngược luyến cũng vậy, chỉ cần bạn biết hưởng thụ.

Tạ Vãn Thiên nắm lấy lòng bàn tay bị trói ở bên cạnh, để hắn cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của mình, cũng cho đối phương một phần ý lại.

Cậu mang vài phần thương xót mà nhìn nam nhân kia bởi vì sung sướng hoặc là hạnh phúc mà rên rỉ, thỏa mãn mà mỉm cười.

Có thể gây sung sướng cho người khác, bản thân mình chính là một chuyện hạnh phúc.

Cậu nhìn cánh cửa đóng chặt, giống như hiện tại, có người cũng muốn mang đến hạnh phúc cho mình.

19. Chương 19: Thời Gian Của Ba Người

Đây là một ngày cuối tuần rất đẹp, bầu trời trong xanh, cuối cùng không ảnh hưởng hứng thú của Ngụy Cửu.

Hắn sáng sớm liền lái xe mang tên thích bám người Tiểu Ngụy này tới dưới lầu nhà Tạ Vãn Thiên, an tâm mà chờ tình nhân của hắn.

Thứ bảy Tạ Vãn Thiên đi ra ngoài chơi đến quá nửa đêm sớm đem chuyện hẹn cuối tuần cùng Ngụy Cửu quảng đến sau đầu, cho đến khi nghe được tiếng nói đáng giận ngoài cửa sổ cùng tiếng gào thì mới không thể không từ trong ổ chăn ấm áp đi ra.

“Tiểu Tạ

”

“Bạch tuộc thúc thúc

”

Ngoài cửa sổ, cha con Ngụy gia một người thì hướng cửa sổ của mình vẫy vẫy tay, thật giống như fan hâm mộ đuổi tới cửa nhà ngôi sao, một mặt chết vẫn quần lấy.

Tạ Vãn Thiên cởi trần, chỉ có choàng khăn mặt rộng, bắt đắc dĩ mà hướng cha con quỷ như đòi mạng này vẫy vẫy tay, quay đầu lại thay đổi quần áo liền ra cửa.

Thoáng nhìn trước cửa sổ, bộ dáng Tạ Vãn Thiên nửa thân trần xuất hiện sâu sắc mà chấn động hốc mắt của Ngụy Cửu.

Hắn chưa từng gặp qua Tạ Vãn Thiên thân kia ăn mặc có thể nghiêm ngặt hoặc phóng khoáng dưới quần áo che dấu thân thể, theo ngoại hình xem, Tạ Vãn Thiên so với mình là gầy một chút, so với mình là cao một chút, màu da cũng là trắng một chút, mà thời điểm mỗi khi Ngụy Cửu bị bắt ở trước mặt Tạ Vãn Thiên phải cởi sạch sẽ, hắn cũng sẽ tưởng tượng, phong cảnh của nam nhân này dưới quần áo là thế nào.

Da thịt trắng nõn, ngực rắn chắc, rìa tóc đen bóng, khăn mặt màu trắng tùy ý phủ lên trên cổ, tóm lại chính là một từ: gợi cảm.

“Lão ba, xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Ngụy vung tay hô to một hồi quay đầu lại liền nhìn thấy Ngụy Cửu kỳ quái mà che miệng dựa vào trên thân xe, trong mắt còn lộ ra một mặt ý cười quỷ dị.

Ngụy Cửu lắc đầu, hít vào một hơi thật sâu, tay không tự giác mà đụng đến trên cổ.

Tạ Vãn Thiên Như vậy khêu gợi thật sự là rất dễ thương..... Quả thực làm cho hắn không thể nhịn được nữa.

Mang theo “Kẻ thứ ba” Tiểu Ngụy này, nhất định Ngụy Cửu cùng Tạ Vãn Thiên trong lúc hẹn hò không thể giống tình nhân bình thường ôm ấp như vậy, sát lại hôn nhau, đương nhiên, Ngụy Cửu cũng không cảm thấy Tạ Vãn Thiên cho phép mình tùy tiện động tay động chân với cậu.

Tiểu Ngụy giống ngọn đèn nhỏ lờ lờ tỏa sáng, vui mừng mà đi ở chính giữa của Tạ Vãn Thiên cùng Ngụy Cửu, tay nhỏ bé bị hai nam nhân mỗi bên nắm một cái.

Ba người đi ngang qua mặt cũng thế, đứa nhỏ ở bên trong, ba mẹ từng người ở một bên nắm lấy tay đứa nhỏ.

Ánh mắt Tiểu Ngụy nhìn theo ba người một nhà hạnh phúc kia rồi đi, quay đầu cười hì hì nhìn mắt Ngụy Cửu có chút cẩn thận.

“Lão ba, chúng ta như vậy cũng tốt giống người một nhà nga.”

Thật không hổ là đứa nhỏ của mình, coi lời này nói xong hợp với tình hình nhiều!

Ngụy Cửu có xúc động cuối tuần bỗng nhiên cho Tiểu Ngụy thêm tiền tiêu vặt. Hắn nhìn Tạ Vãn Thiên, ôn nhu mà hướng đối phương hiểu ý cười.

Tạ Vãn Thiên xấu hổ mà nhếch miệng với hắn, đưa tay hung hăng mà sờ sờ đầu Tiểu Ngụy.

Đứa nhỏ này là cố ý đi..... Thật sự là rất có tâm cơ.

Lần này ra ngoài, nếu nói là ngày Ngụy Cửu cùng Tạ Vãn Thiên hẹn hò, chỉ bằng nói là ngày tha hồ vui chơi của Tiểu Ngụy.

Nó dựa vào trên người của bạch tuộc thúc thúc ôn hòa ân cần, liên tiếp hướng Ngụy Cửu làm loạn, cuối cùng Ngụy Cửu cảm nó không có biện pháp, đành phải dẫn nó lại đi chơi trò chơi công viên.

“Con nít đều thích nơi này, giống như vậy cũng không có thể ngăn.”

Ngụy Cửu nhìn Tiểu Ngụy lấy tiền lẻ chạy phía trước đi mua kẹo đường, bắt đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

“Khờ dại.”

Tạ Vãn Thiên luôn tay đặt ở trong túi quần, mỉm cười nói.

Ngụy Cửu không có nghe rõ, quay đầu nhìn cậu một cái.

“Con nít khờ dại, mới sẽ không giống chúng ta người lớn dễ dàng thay đổi như vậy. Khi còn nhỏ, tôi cũng thực thích đến chơi trò chơi viên, chính là lớn, liền ghét, rất nhiều chuyện, rất nhiều người, cũng đều ghét.”

“Tôi cũng từng có ý nghĩ chán ghét như vậy. Nhưng mà, có yêu sẽ không giống, cũng không thể nào lại ghét.”

Ngụy Cửu thần nhiên mà cười, lời nói thâm thúy mà đưa tay chụp ở trên lưng Tạ Vãn Thiên vỗ nhẹ nhẹ.

“Yêu sao.....”

Tạ Vãn Thiên ha ha nở nụ cười, người phía sau cũng không nói gì thêm, cậu liếc nghiêng nhìn Ngụy Cửu, nhìn khỏe miệng cười, thực ôn nhu.

Rõ như ban ngày, Ngụy Cửu không tốt trêu chọc nam nữ đàn ông, hắn đến gần Tạ Vãn Thiên, ở bên tai đối phương nhẹ giọng nói, “Tôi càng ngày càng tin tưởng, chúng ta có duyên phận trở thành người một nhà.”

“Ba ba, bạch tuộc thúc thúc, kẹo bông gòn!”

Tiểu Ngụy hai tay cầm ba cây kẹo bông gòn hì hục mà chạy tới, đánh gãy khoảnh khắc Ngụy Cửu cùng Tạ Vãn Thiên kẻ tại nói nhỏ.

Hai người đều đã thật lâu không ăn vặt như vậy, cầm ở trong tay đều là một bộ dáng sững sờ.

“Ha, hơn mười năm không ăn đồ vặt này.”

Tạ Vãn Thiên liếm liếm sợi bông gòn, trở về kỷ niệm thời ấu thơ.

Nhớ lại mang theo ngọt ngào cùng u buồn, Tạ Vãn Thiên rất nhanh bị tiếng cười tà ác của Tiểu Ngụy kéo về hiện thật. Cậu thấy Tiểu Ngụy cười đến ôm bụng cười, theo chỗ ngón tay nó nhìn qua.

Ngụy Cửu không biết có bao nhiêu lâu không ăn kẹo bông gòn đang cố sức mà cùng một đoàn bông gòn kia làm đấu tranh kịch liệt.

Hắn đại khái muốn một ngụm nuốt sạch mấy sợi bông gòn đó, kết quả sợi bông gòn mới ra lò không lâu còn rất mềm mại lại thuận thể dính luôn trên mặt hắn.

Về mặt dính sợi bông gòn, về mặt chặt vật, Ngụy Cửu nóng nảy miệng liền mở lớn hơn, kết quả trên tóc cũng dính vào.

“Cây kẹo bông gòn này kiếp trước nhất định đắc tội anh, Ngụy Cửu.....”

Tạ Vãn Thiên không biết nên dùng loại vẽ mặt gì đi đối mặt với Ngụy Cửu đang ăn cây kẹo đường mặt liền trở nên hung ác vô cùng.

“Dám dính ta?!” Ngụy Cửu vẽ mặt tức giận mà hút toàn bộ kẹo bông gòn nuốt vào bụng, ngay cả hình tượng cũng không màng.

Tạ Vãn Thiên bị con hắn đùa bộ dáng tức giận muốn cười, nhưng nếu mình cười, chỉ sợ Tiểu Ngụy còn làm tiếp, ba da đứa nhỏ còn đang ở đây, ít nhất cũng phải giữ hình tượng kẻ làm người lớn.

Cậu nhện cười lấy ra khăn tay mang theo bên mình, đưa cho Ngụy Cửu, “Đến, hảo hảo lau mặt.”

“Ách..... Cảm ơn.”

Ngụy Cửu lúc này mới ý thức được thất thố của mình, nhìn thấy xung quanh đã hơn không ít ánh mắt xem náo nhiệt, vội vàng nhận lấy khăn tay lau mặt.

Tiểu Ngụy còn ở một bên cười không ngừng, Tạ Vãn Thiên là đem tiểu tử xấu xa này không có biện pháp, đành phải chụp lấy sau đầu của nó bảo nó còn phải chừa mặt mũi cho ba ba nó.

Đứa nhỏ không lo lắng không quan tâm là rất có thể đùa.

Từ buổi sáng chơi đến giữa trưa, mãi cho đến buổi chiều, Tiểu Ngụy làm không biết mệt mà xuyên qua ở các loại hạng mục trò chơi trong đó.

Trừ bỏ vài cái hạng mục ra rất có thể sẽ làm cho mình say xe, Ngụy Cửu vẫn là hết khả năng mà theo Tiểu Ngụy hảo hảo chơi một trận.

Sau đó đến hắn thật sự không còn tinh lực cùng thể lực, đành phải ngồi trên ghế dài ở một bên xem Tạ Vãn Thiên cùng Tiểu Ngụy nho nhỏ tiếp tục chơi.

Hai người một lớn một nhỏ ở trên đu quay ha ha cười, âm thanh vui vẻ làm cho Ngụy Cửu nghe rất rõ ràng.

Kỳ thật đứa con cũng thật lâu không có vui vẻ qua như thế, đã biết tính cách luôn không quá lấy lòng con nít.

Ngụy Cửu cảm thấy không thể cho đứa nhỏ một cái gia đình đầy đủ, là lỗi của hắn.

Thời điểm hắn còn rất trẻ đã biết mình thích chính đàn ông, nhưng sau đó không ngờ ma xui quỷ khiến mà cùng mẹ của Tiểu Ngụy quan hệ.

Thời điểm khi hắn biết sai lầm không thể lại tiếp tục, Tiểu Ngụy đã sinh ra.

Khi đó, giống như một giấc mộng, cái gì đều mơ mơ màng màng, ngay cả tiếng đứa nhỏ khóc âm ỉ cũng trở nên như không đúng sự thật.

Ngụy Cửu thở dài một tiếng, vừa ngẩng đầu liền thấy Tạ Văn Thiên ôm đứa con của mình hướng mình khoa trương mà vỗ tay cười to.

Tiếng người náo nhiệt xung quanh trở nên rõ ràng, Ngụy Cửu đứng lên, nhìn tình nhân cùng đứa con ở trên đỉnh đu quay, vui vẻ mà mỉm cười.

Ngày hôm đó, Ngụy Cửu không có theo kế hoạch đến tay của Tạ Văn Thiên, cũng không có hôn miệng đối phương, nhưng hắn lại cảm thấy phi thường vui vẻ hạnh phúc. Cái loại cảm giác hạnh phúc này đã thật lâu không có cảm nhận được, làm cho hắn chìm sâu trong đó.

“Bạch tuộc thúc thúc..... chú nhớ rõ chú đã đáp ứng con, lần sau phải đi chơi với con!”

Thời điểm chia tay, Tiểu Ngụy kéo tay của Tạ Văn Thiên không tha.

Tạ Văn Thiên bởi vì nhớ tới buổi tối cuối tuần có khách hẹn trước điều giáo, thật sự không có biện pháp lại theo cha con Ngụy Cửu chơi nhiều trong chốc lát.

Cậu sờ đầu đứa nhỏ, nhìn Ngụy Cửu cười ha ha, “Hảo, đứa nhỏ này của anh luôn gọi tôi là bạch tuộc, thật là chịu không nổi, tôi cũng không phải hệ xúc tua.”

Tạ Văn Thiên vừa muốn đi, bỗng nhiên nhớ tới trước đó nhận được tin nhắn của Trịnh Khốc, quay đầu lại đối với Ngụy Cửu nói, “Cửu ca, cuối tuần chắc là phải chụp ảnh chân dung. Đến lúc đó phải phiền anh sắp xếp thời gian.”

Mặt Ngụy Cửu trong nháy mắt từ hồng chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển sang hồng. Hôm nay chơi đến quên hết tất cả, hắn hầu như đều đã quên thân phận đặc biệt của Tạ Văn Thiên, cùng với lúc trước mình cật lực đáp ứng chuyện đó.

“Được, tôi rất rảnh rồi, lúc nào cũng rảnh.”

Nhưng ngoài miệng, Ngụy Cửu lại vẫn là nói như thế, một bộ dáng tự tin tràn đầy.

Chỉ có Tiểu Ngụy vui mừng ngốc ngốc vì vì mà kéo Ngụy Cửu hỏi, “Lão ba, chân dung gì a? Có phải là chụp như ngôi sao trong TV không?”

“Àn.....” Ngụy Cửu không nói gì mà ừ một tiếng.

“A, lão ba muốn làm ngôi sao, lão ba muốn làm ngôi sao!”

“Xú tiểu tử, đừng ồn ào vớ vẩn!”

“Ba ta là ngôi sao!”

“Cha xin con! Đừng nói bậy a!”

Trời chiều đỏ rực, Tiểu Ngụy cao hứng nhảy đến nhảy đi, Ngụy Cửu một lòng nghĩ bắt được nó, bóng dáng hai người đều có vẻ hạnh phúc như vậy.

20. Chương 20: Tập Chân Dung Sm Mục Dừng Dây Thường Trói Buộc (thượng)

Trước khi ra cửa, Ngụy Cửu nhìn gương sửa sang lại dung nhan của mình.

Hắn lập tức sẽ đi ra ngoài cùng Tạ Văn Thiên gặp mặt chụp tập chân dung SM gì kia.

Ai cũng biết chụp chân dung kia chính là công việc của trai đẹp gái xinh, cho nên hình tượng của mình tuyệt đối không thể có gì sơ suất được.

Ngụy Cửu một bên sờ tóc đã chỉnh tề, một bên hướng mình trong gương gật gật đầu, coi như vừa lòng.

Ngoài ba mươi, nam nhân vào giữa tuổi trẻ đường hoàng cùng chín chắn chừng chạc trong lúc đó, trạng thái như vậy thì tốt nhất.

Là tốt rồi giống tình yêu của mình cùng Tạ Văn Thiên trong lúc đó mờ mịt không có từ nói, cảm giác như vậy thì đẹp nhất.

Chỗ chụp hình không phải ở nơi làm việc của Tạ Văn Thiên, Trịnh Khốc chê nơi đó không đủ chuyên nghiệp, đặc biệt dùng nhiều tiền thuê một cái studio, rồi mới tiếp tục để cho Tạ Văn Thiên đem đạo cụ SM cần dùng đến đều mang qua.

Hắn cùng Tạ Văn Thiên ngồi bàn bạc nội dung của buổi chụp hình hôm nay, mở đầu tạm thời là vài cái tạo hình đơn giản dùng dây thừng trói buộc, thời điểm cần thiết sẽ cần Ngụy Cửu phối hợp một chút phản ứng sinh lý.

“Yo, Cửu ca đến đây, ăn mặc đẹp trai thế a.”

Trịnh Khốc thấy Ngụy Cửu một thân hừ nhàn âu phục(*), cà- vạt lung lay lập tức trêu ghẹo mà cười lên.

Tạ Văn Thiên liếc mắt Ngụy Cửu một cái, trước mắt có loại cảm giác kinh diễm, Ngụy Cửu như nam nhân có chút bất cần đời vậy, lựa chọn trang phục như tự do tùy ý rồi lại lộ ra chừng chặc chín chắn vậy, quả là vô cùng khiến hắn toả sáng.

Chính là..... Chẳng lẽ Ngụy Cửu không biết hôm nay hắn hoàn toàn không cần mặc quần áo sao?

“Cửu ca, lát nữa vào đó thì đem quần áo này cởi đi, vương bận.”

Tạ Văn Thiên bắt đắc dĩ mà nhìn Ngụy Cửu dào dạt đắc ý, đắc mãn, câu nói đầu tiên liền đem đối phương đang vui sướng lập tức rơi xuống đáy cốc.

“Tiểu Tạ, cậu là rắn độc ~”

Trịnh Khốc giả vờ giật mình mà nhìn Tạ Văn Thiên xua tay, đồng tình mà nhìn vẻ mặt Ngụy Cửu nhanh chóng biến thành màu đen.

Trước kia trần trụi trước mặt Tạ Văn Thiên, Ngụy Cửu đã trải qua cảm giác xấu hổ đến không sao cả rồi lại kiên quyết phải câu dẫn, mà hiện tại, còn phải lỏa thể trước cái tên ăn mặc lòe loẹt kia, Ngụy Cửu lại bắt đầu khôi phục tới trạng thái ngưng ngừng.

Dưới ánh mắt nghiêm khắc thúc giục của Tạ Văn Thiên, hắn cởi hết quần áo, chỉ còn cái quần lót, nhưng sao cũng không xuống tay cởi.

“Quên đi, quên đi, vừa mới bắt đầu, để Cửu ca mặc quần chụp trước đi.”

Này khi ra miệng, Trịnh Khốc người hiểu ý đi ra giảng hòa, anh ta hướng Tạ Văn Thiên trừng mắt nhìn, đối phương lập tức ngậm miệng.

Ngụy Cửu cảm ơn mà hướng anh ta gật gật đầu, Tạ Văn Thiên bên này đã lấy một mớ dây thừng màu trắng đến.

Tạ Văn Thiên đem Ngụy Cửu lại từ đầu đến chân mà nhìn một lần, cùng Trịnh Khốc trao đổi ánh mắt, “Liên theo năm hoa bắt đầu đi.”

Cái gì gọi là đơn giản nhất? Ngụy Cửu còn đang buồn bực không lấy lại tinh thần, một thông lọng dây thừng đã vòng lên trên cổ hắn.

“Ngũ hoa đại băng(*), là phương pháp trói buộc truyền thống của Trung Quốc chúng ta.”

Tạ Văn Thiên thấy hắn có chút căng thẳng, một bên cùng hắn nói chuyện phiếm dời đi lực chú ý, một bên bắt đầu nghiêm túc mà kéo dây quần cánh tay.

Nhìn qua ngón út bị dây thừng thô quán cũng không có mang đến cảm giác đau đớn như trong tưởng tượng, Ngụy Cửu bình tĩnh mà ở dưới điều khiển của Tạ Văn Thiên hai cánh tay bị dây thừng màu trắng cắt thành một khối khối, bởi vì cơ thể hắn rắn chắc, nhìn qua, là tốt rồi giống một khối khối thịt khô hảo hạng.

“Thời xưa hoàn cảnh của phạm nhân tử hình đều trói buộc như thế, vô cùng chặt chẽ, tuyệt đối tránh không ra, hơn nữa còng giày dựa còng làm cho người ta thống khổ.”

Tạ Vãn Thiên đem đầu dây thừng theo cái vòng trên cổ Ngụy Cửu đi xuống kéo ra đến trói chặt cổ tay giao nhau ở sau lưng hắn, Ngụy Cửu lập tức cảm thấy có chút hít thở không thông, không thể không cao cao ngẩng đầu.

“OK, hoàn thành.”

Tạ Vãn Thiên kéo sau lưng Ngụy Cửu giữa cuộn dây thừng xuống, nghe thấy đối phương bị buộc chặt phải rên rỉ một tiếng, hé ra mặt đều là đau đớn chịu đựng.

“Giỏi quá.”

Trịnh Khốc đỡ Ngụy Cửu đứng ở trước miếng bối cảnh màu đen, làm cho hắn đứng vững, nhin không được ở trên bờ ngực rắn chắc của hắn sờ soạng.

Ngụy Cửu bị anh ta sờ tới dựng tóc gáy, vội vàng muốn đi tìm Tạ Vãn Thiên cầu cứu, hắn là đồng ý đến chụp chân dung, nhưng không phải là đồng ý bị đầu mào gà này phi lễ a.

Chính là tác dụng của trói gô thậm chí ngay cả quay đầu đều hạn chế, Ngụy Cửu quay đầu liền cảm thấy được dây thừng chặt đến lợi hại, vội vàng không dám lại nhìn xung quanh.

Lúc này Tạ Vãn Thiên ở đằng sau quan sát Ngụy Cửu thân này buộc chặt đã đi tới, chụp bờ vai của hắn đối với hắn nói, “Một hồi biểu hiện phải chút tự nhiên.”

“Cái gì biểu hiện?” Ngụy Cửu ngẩng đầu hỏi.

“Coi bộ dáng anh như heo bị giết, Cửu ca, làm một người đẹp trai, anh hiện tại chẳng lẽ không nên gợi cảm chút sao?”

Trịnh Khốc vui cười lại vừa ở ngực Ngụy Cửu sờ soạng hai cái, thậm chí còn công khai bày ra chọc ghẹo mà nhéo nhéo đầu nhũ hắn.

“Uy..... Đừng nhéo, hắn chính người của em.”

Tạ Vãn Thiên nhìn thấy vẻ mặt thối của Ngụy Cửu liền biết hắn rất sợ Trịnh Khốc hệ xúc tua chân chính này, vội vàng giảng hòa.

Ý của cậu vốn là nếu Ngụy Cửu giao cho cậu điều giáo, khẳng định chính là đối tượng cậu phải phụ trách, mà nghe vào trong tai Ngụy Cửu, này chắc chắn là tuyên ngôn tình yêu.

Tức khắc, Ngụy Cửu nhìn Tạ Vãn Thiên, trong mắt tràn ngập cảm kích cùng tình yêu, “Tiểu Tạ, cậu đối tôi thật tốt.”

Tạ Vãn Thiên bị buồn nôn cả người phải run lên, Trịnh Khốc bên cạnh đã biết điều mà cười buông tay ra.

“Úc úc, cũng là a, Cửu ca chính là người của tiểu Tạ, anh chẳng qua là muốn thời điểm Cửu ca chụp ảnh thoát nhìn thêm chút gợi cảm mà thôi, nếu không, em giúp anh ta sờ phía dưới. Cũng đừng quên, chúng ta là chụp chân dung cho tạp chí *** nga ~”

“Thêm chút gợi cảm?”

Tạ Vãn Thiên cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn thẳng vào Ngụy Cửu bị bắt ưỡn ngực ngửa đầu, cặp tay thượng đế kia chậm rãi giữ ở cổ hắn.

” Bộ dáng anh bị trói lên thật là đẹp mắt.” Cậu một bên ôn hòa mà nói chuyện, một bên nhẹ nhàng theo dây thừng vuốt ve hai cánh tay của Ngụy Cửu.

“Ân, phải không.....” Ngụy Cửu thấp xuống mà cười, thực hưởng thụ Tạ Vãn Thiên đối với hắn ôn nhu vuốt ve.

“Đương nhiên, buộc chặt thân mình chính là một nghệ thuật.”

Tạ Vãn Thiên ánh mắt thâm sâu từ khuôn mặt chịu đựng của Ngụy Cửu đi xuống, dừng ở ngực của hắn, vừa mới bị Trịnh Khốc xoa nắn một phen, thân thể Ngụy Cửu hình như là có chút biến hóa.

Cậu tiến lên từng bước, kề sát gần Ngụy Cửu, tay theo ngực đối phương xẹt qua, từng bước một ôn nhu sờ đến bụng khiến tim kẻ khác đập nhanh.

” Cổ tay anh gãy dựa một chút.”

Tạ Vãn Thiên đưa ra mệnh lệnh, Ngụy Cửu nghe lời gãy dựa một chút, không thể tránh được mà trối buộc làm cho nội tâm hắn nổi lên vội vàng khác thường.

“A.....”

Bỗng nhiên, một tay của Tạ Vãn Thiên cách quần lót Ngụy Cửu, nhẹ nhàng bao phủ tới trên bộ phận nam tính của hắn, chỉ dùng lòng bàn tay chậm rãi chà xát.

Ngụy Cửu rên rỉ một tiếng, thân thể không tự giác mà lại vận vẹo một chút, dây thừng trên cổ tay tác động cái vòng trên cổ, làm cho hắn cảm thấy rất khó thở. Hắn không thể không khống chế được cảm nhận của mình nhảy cảm mà rung động cảm thụ, cố nén Tạ Vãn Thiên không lạnh không nóng mà khiêu khích, hai mắt nhắm lại, điều chỉnh hô hấp lần nữa.

Tiếng hít thở ồ ồ, tượng trưng cho tính thêm muốn của Ngụy Cửu.

Tạ Vãn Thiên một tay kéo thắt lưng trắng kiện của hắn, một tay tiếp tục kích thích hắn, môi dừng lại ở bên tai đối phương, như hướng dẫn mà nói nhỏ, “Có phải hay không rất muốn dùng tay của mình đi chạm vào nơi đó, có phải hay không cảm thấy trong lòng ngứa ngáy?”

“Ách.....”

Ngụy Cửu cắn môi, yên lặng mà gật đầu, thời điểm ánh mắt lần thứ hai mở ra đã có chút khát vọng rõ ràng phân ra bị dày vò.

“Vậy anh trước hết chịu đựng đi.” Tạ Vãn Thiên cảm thấy được trong lòng bàn tay có chút ẩm ướt, quyết định mà đem Ngụy Cửu đẩy, nhanh chóng tránh ra.

Thế là, Ngụy Cửu chịu đựng mà đứng ở trước miếng bối cảnh, bởi vì bị buộc chặt mà trở thành tư thế ưỡn ngực, trong ánh mắt tràn ngập đói khát cùng hoang mang, cùng với phần dưới trên quần lót màu trắng không rõ vì sao ẩm ướt liền bị Trịnh Khốc bên cạnh chớp lấy thời cơ mà nhanh chóng chụp được.

Tắc..... Tắc.....

Trịnh Khốc hài lòng mà chụp Ngụy Cửu bị Tạ Vãn Thiên làm bày ra tư thế khác nhau, từ chính diện chụp đến mặt bên, từ kính xa chụp đến kính gần.

Cuối cùng bày ra là một cái màn ảnh từ dưới hướng lên trên.

Ngụy Cửu hai chân mở rộng ra mà bị trối ở trên ghế, trên mặt thân thể ở đèn bối cảnh chiếu xuống cực nóng đã có vài giọt mồ hôi, đôi môi thường thường nhếch kia hiện giờ gợi cảm mà nửa mở ra, giống đang tìm một cái hôn, mà lông mày nhíu lại nhìn ống kính trong mắt lại lạnh xuống một loại nhan sắc làm cho người ta mơ màng.

Tuyệt vời nhất phải là quần lót của hắn như ẩn như hiện, đó là quần lót màu trắng, bởi vì bị dịch tuyến tiền liệt làm ướt nhẹ, đã muốn trở nên bán trong suốt, bộ phận phía dưới nửa bồng bồng quật cường mà đứng vững, tạo thành một hình dạng cái lều nhỏ duyên dáng.

“Biểu hiện phải chịu đựng nữa một chút.....”

Trịnh Khốc thì thào mà nói, ngồi xổm dưới chân Ngụy Cửu tìm kiếm góc độ chụp tốt nhất.

Mà Tạ Vãn Thiên thì ở một bên ôm tay thưởng thức tư thế của Ngụy Cửu, nói thật, cậu cảm thấy nam nhân này bày ra tạo hình quen thuộc này thật đúng là không tồi, có lẽ thật là có vài phần khí chất làm người mẫu.

(*) Hưu nhân âu phục:

(*) Ngũ hoa đại bàng

21. Chương 21: Tập Chân Dung Sm Mục Dùng Dây Thường Trói Buộc (hạ) (có H)

Chụp hình buổi sáng kết thúc, Tạ Văn Thiên vội vàng đem Ngụy Cửu thả ra.

Nguyên nhân bởi vì bị trói quá lâu, hai cánh tay của Ngụy Cửu đều bắt đầu bị bầm, Tạ Văn Thiên một bên thay hắc xoa tay, một bên hỏi hắc cảm thấy thế nào.

“Thế nào? Còn có thể chịu được không?”

“Ân.....”

Ngụy Cửu miễn cưỡng gật gật đầu, trên vẻ mặt vẫn là khó tránh khỏi có mấy phần xấu hổ, hắc vẫn là lần đầu tiên lỏa lồ như thế bị người khác chụp, nhưng lại phải bày ra tư thế *** như vậy, quả thật là ở trong nháy mắt thách thức điểm mấu chốt trong cách làm người của hắc.

Trịnh Khốc trái lại rất vừa lòng biểu hiện của Ngụy Cửu, anh ta cười ha hả mà đem quần áo Ngụy Cửu đưa tới cho hắc, kêu bọn họ hảo hảo đi ăn bữa cơm trưa.

“Buổi chiều còn chụp, buổi trưa ăn no chút, nhưng ngàn vạn lần đừng bạc đãi chúng ta Cửu ca.”

Cơm trưa quả là không tồi, Ngụy Cửu không nghĩ tới bị trói cũng là một cách kiếm sống, buổi trưa mỗi người liền ăn ba đĩa bò bít tết.

Tạ Văn Thiên đã ăn no, đang uống nước nhìn Ngụy Cửu ăn như hổ đói, cùng Trịnh Khốc nhỏ giọng mà bàn kế hoạch chụp hình buổi chiều.

“Em cảm thấy còn có thể cho thêm chút tình sắc nữa, nếu là chân dung SM, rõ ràng phải thêm ít đạo cụ giúp vui.”

Trịnh Khốc có ý xấu mà cười cười, trong đầu đã bắt đầu hữu mô hữu dạng mà miêu tả Ngụy Cửu càng nổi lên tạo hình khêu gợi.

“Bịt mắt, bịt mồm, ân..... Thêm chút đồ chơi thú vị nữa?”

“Anh trái lại nghĩ muốn.” Tạ Văn Thiên quay đầu nhìn sắc mặt Ngụy Cửu càng ngày càng đỏ, biết đối phương đại khái là có chút không tình nguyện.

Chính là làm cho cậu có chút ngoài ý muốn chính là, Ngụy Cửu lau miệng, mặc dù bị Trịnh Khốc nói xong có chút căng thẳng, nhưng thời điểm nhìn bộ dáng mình lại cố gắng giả vờ như không sao.

“Các cậu sắp xếp là tốt rồi, tôi tin tưởng cậu, tiểu Tạ.”

Tôi tin tưởng cậu. Trọng lượng bốn chữ này nặng rất nhiều, Tạ Văn Thiên bỗng nhiên có chút hiểu được ý nghĩa sâu của xa nam nhân này vì cái gì chịu hy sinh lớn như thế. Thì ra tác dụng của yêu đúng là vĩ đại như thế sao?

“Yên tâm, có tôi ở đây, tất cả cũng không có vấn đề gì.”

Tạ Văn Thiên đáp lại tín nhiệm của Ngụy Cửu, lại duỗi tay ở trên lưng Ngụy Cửu vỗ nhẹ nhẹ.

Trịnh Khốc ở một bên ha ha nở nụ cười, chỉ hai người trước mặt mình thân thiết quá phận vô cùng liếc mắt mà nói, “Các người a, chồng hát vợ nghe theo cũng phải chú ý trường hợp chút!”

Trở lại studio, Ngụy Cửu lưu luyến mà đành phải đem quần áo chỉnh tề trên người lại cởi ra.

Hắc cúi đầu nhìn quần lót còn có dịch dính lại, kích thích thân dưới gần như lại muốn đi lên.

“Lần này có thể không cần quần lót.” Trịnh Khốc vừa điều chỉnh máy chụp ảnh vừa đối với Ngụy Cửu trước ống kính giáng xuống.

“Úc.”

Ngụy Cửu cố đem một khối khối cuối cùng thoát ra, không biết nguyên nhân có phải quá mức ngưỡng ngừng hay không, quần lót hần bị vướng ở chân, sống chết cầm đến không được, Tạ Văn Thiên đang ở một bên chọn lựa đạo cụ SM thấy thể chạy nhanh lại từ phía sau đem thắt lưng của Ngụy Cửu kéo xuống, lúc này mới không xuất hiện”Thảm kịch” Ngụy Cửu kéo quần lót ngã trên mặt đất.

“Cũng không quá cứng nga.”

Thấy tiểu đệ đệ của Ngụy Cửu không quá tinh thần, Tạ Văn Thiên trêu tức mà cầm một phen, vừa đối với Ngụy Cửu nói, “Yên tâm, một lát bảo đảm cho anh cứng.”

Trước buộc chặt, đầu tiên Tạ Văn Thiên đề nghị đem khiêu dẫn(xem c7) bỏ vào, đỡ phải một lát trối chân lại, không thuận tiện nhét vào.

Tiếp theo Ngụy Cửu liền ngoan ngoãn mà nằm úp sấp trên ghế, hai tay vịn vào hai bên hông của mình, xấu hổ đến một đầu là mồ hôi.

“Đừng căng thẳng.” Tạ Văn Thiên đeo bao tay sử dụng một lần chọn một cái khiêu dẫn lớp cỡ trung bình, đang bôi trơn.

Cậu đâm hậu môn Ngụy Cửu, lại bôi trơn chút sau đó mới chậm rãi đem khiêu dẫn nhét vào, động tác cậu nhét rất chậm rất nhẹ, sợ làm đau Ngụy Cửu, sau khi đem khiêu dẫn nhét vào gần tuyến tiền liệt của Ngụy Cửu, Tạ Văn Thiên để xác định có hay không đâm điểm G đến đối phương cố ý mà đè khiêu dẫn nhiều.

“Ngô.....” Một tiếng tê dại rên rỉ giữa dự đoán trung lập tức từ miệng Ngụy Cửu phát ra.

“OK, mặt sau xử lý xong.”

Tạ Văn Thiên lấy ngón tay ra, cầm cái giang tặc(*) cỡ nhỏ đem hậu môn Ngụy Cửu hoàn toàn che lại, hoàn toàn cố định vị trí của khiêu dẫn, mà điều khiển từ xa của khiêu dẫn lại liên tiếp hưởng ngừng ở ngoài hậu môn Ngụy Cửu giống cái đuôi.

Xử lý xong? Xem ra mình thật đúng là làm một cái đạo cụ?

Ngụy Cửu cười khổ bị Tạ Văn Thiên kéo lên, dè ngồi trở lại trên ghế, nháy mắt thân dưới nhiều ra đồ vật này nọ cùng hình dáng cái ghế va chạm, hần ném tới một loại bị cảm giác người cắm vào.

“Ách ân.....” Không tự chủ được, Ngụy Cửu rên rỉ một tiếng.

“Thích sao?” Tạ Văn Thiên ở một bên lựa chọn dây thừng, nghe thấy tiếng rên rỉ của Ngụy Cửu, quay đầu lại hướng hần cười.

Ngụy Cửu xấu hổ mà gật đầu chút, Tạ Văn Thiên nhìn trai đẹp cười đến tức giận, trong lòng đối với tình nhân này càng vừa lòng, miệng hần vừa nhấc liền quên bên cạnh còn có một Trịnh Khốc.

” Cảm giác thật giống bị người cắm vào.” Thời điểm nói lời này hần gắt gao mà nhìn Tạ Văn Thiên, ám chỉ đã có xu thế hưởng phát triển bày tỏ rõ ràng.

Tạ Văn Thiên vừa cười xuống, không đi tiếp thu trong lời nói Ngụy Cửu, cậu chính là lấy dây thừng lại bắt đầu kéo hai tay Ngụy Cửu buộc đến sau lưng ghế dựa.

Tiếp theo hai chân Ngụy Cửu bị tách ra mức độ lớn nhất mà ở hai bên ghế dựa bị dây thừng cố định lại.

Đây là trối buộc rất đơn giản, một người chính chắn chừng chạc, nam nhân màu da khỏe mạnh bị trối ở trên ghế, thể nhưng đã rất gợi cảm.

“Ác, không tồi.”

Trịnh Khốc đi lên kiểm tra rồi hạ dây thừng trên người Ngụy Cửu, mỗi một cái đều kéo đến siết chặt, đủ để cho cơ thể Ngụy Cửu buộc chặt lên.

Tạ Văn Thiên vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn Ngụy Cửu nhìn lại, cầm trong tay mấy cái khẩu tặc đủ loại kiểu dáng, cũng không xác định nên dùng cái nào.

Cuối cùng cậu chọn trong đó khẩu cầu rồng, màu trắng.

“Mở miệng.”

Mệnh lệnh ngắn gọn, Tạ Văn Thiên dần dần thấp giữa lúc sắp xếp thiếu vài phần ôn hòa, Ngụy Cửu rất rõ ràng tính cách người này công tư rõ ràng, vội vàng ngoan ngoãn mà mở miệng ra.

“Ngô.”

Khẩu tắc có chút lớn, Ngụy Cửu cảm thấy được khóe miệng có chút đau, hắt hừ một tiếng, dây lưng đã ở sau đầu trói chặt.

“Rất nhanh sẽ có nước bọt từ nơi này chảy ra.....” Tạ Văn Thiên sờ khóe miệng Ngụy Cửu đặc ý hướng Trịnh Khốc giải thích, rồi tay cậu mới trượt hướng về phía ngực rắn chắc của Ngụy Cửu

“Sẽ chảy tới nơi này. Đến lúc đó nhất định nhìn tốt lắm.”

Trịnh Khốc gật gật đầu, cũng lấy tay duỗi qua, đem ở ngực Ngụy Cửu hung hăng sờ soạng.

Thời điểm Tạ Văn Thiên sờ Ngụy Cửu, ánh mắt Ngụy Cửu là hưởng thụ cùng xấu hổ, mà khi bàn tay Trịnh Khốc lại đây, ánh mắt Ngụy Cửu tựa như là hung ác cảnh cáo hẳn.

“Xem ra Cửu ca là thuộc về em.” Trịnh Khốc phẫn nộ mà đem tay rút trở về, hậm mộ mà nhìn Tạ Văn Thiên cười.

“Phải không?”

Ngược lại là Tạ Văn Thiên đối với điểm này cũng không chút để ý, cậu lấy tay đụng đến điều khiển từ xa của khiêu dẫn trên ghế, chọn một cái cấp độ.

Trong cơ thể rung động kịch liệt mỗi lần đều chính xác mà mát xa chỗ rất nhạy cảm của mình, Ngụy Cửu gần như là kịch liệt mà rên rỉ một tiếng, hắt muốn co lại thân thể, co lại đùi, thậm chí là co lại hậu môn, chính là trói buộc của Tạ Văn Thiên làm cho hẳn cái gì cũng làm không được, chỉ có thể mở cửa ra như vậy mà đem tình trạng mình đang ở hưởng thụ triển lãm ra.

“Phải nhanh chút cứng đứng lên mới chụp đẹp.”

Trịnh Khốc nói nói, đi trở về bên cạnh máy chụp ảnh, kiên nhẫn chờ đợi chụp mặt khêu gợi nhất của Ngụy Cửu.

“Nghe lời, nhanh cứng lên nga.”

Tạ Văn Thiên liếc mắt Ngụy Cửu vật đó dần dần ngẩng đầu, âm thanh ôn nhu, cậu sờ khóe miệng Ngụy Cửu đã nhỏ ra nước bọt, ở trên cằm đối phương nhẹ nhàng vẽ vẽ, rồi mới ở giữa tiếng thở dốc dồn dập của Ngụy Cửu rời khỏi bên người hẳn.

Ước chừng sau mười phút, Trịnh Khốc cuối cùng đợi được hình ảnh mình muốn.

Ngụy Cửu không ngừng rên rỉ cùng giãy dụa, nước bọt trong suốt quả thực từ dưới lan ra nhỏ tới màu da xinh đẹp trên ngực, mà thân dưới nam căn của hẳn cũng hoàn toàn dâng cao đứng vững lên, tinh hoàn no đủ giống bày ra loại quả màu đỏ đã chín.

“Wonderful.....”

Trịnh Khốc lẩm bẩm mà nói, không ngừng tốc hành bấm nút xuống, theo các góc độ chụp khuôn mặt Ngụy Cửu khiến người khác hưng phấn.

Cơ thể buộc chặt, ánh mắt chịu đựng mà giãy dụa, miệng bị bắt mở lớn cùng với khẩu tắc bị nước miếng thấm đầy, còn có điều khiển từ xa tà ác chỗ hậu môn cùng rung động rõ ràng, quả thực chính là hình ảnh tinh túy của SM thể hiện trình độ cao.

Đau, cũng sung sướng.

Tạ Văn Thiên lặng yên mà đứng ở một bên, không thể phủ nhận, cậu là người nam nhân bình thường, đối với hình ảnh quá hấp dẫn như vậy, cậu cũng không thể hoàn toàn dè nén nội tâm kích thích nào đó của mình.

Cái nam nhân kia bị dây thừng buộc chặt lại đang hưng phấn không thôi là người yêu của mình, cũng là M của mình, này đối với một người điều giáo sư mà nói, là một chuyện đáng giá khiến người ta cao hứng thế nào.

Không biết làm tình với Ngụy Cửu sẽ là cảm giác gì nhỉ?

Trong lòng Tạ Văn Thiên, lần đầu tiên có chút chờ mong như vậy.

(*) Giang tác:

22. Chương 22: Một Đêm Ước Hẹn(16+)

Buổi tối, thông báo chụp hình kết thúc, vì cảm ơn Ngụy Cửu “Xả thân dâng hiến” cùng “khách mời” Tạ Văn Thiên, Trịnh Khốc chủ động mời hai người bọn họ vào khách sạn gần đó hảo hảo ăn một bữa, cũng biết điều mà cho Tạ Văn Thiên cùng Ngụy Cửu chung một gian phòng.

“Vì cái gì là một phòng?” Ngụy Cửu cùng Tạ Văn Thiên đồng thời hỏi.

“Tiết kiệm tiền chứ, cũng không phải một nam một nữ, sợ cái gì a?”

Trịnh Khốc trả lời đúng lý hợp tình, anh ta hướng Tạ Văn Thiên nhíu mày, ánh mắt hứng thú nhìn cặp mông tròn trịa của cậu.

Cuối cùng, Trịnh Khốc đỉnh đầu mào gà, mắt hí hí mà nửa nhìn trộm Tạ Văn Thiên cùng Ngụy Cửu lặng lẽ không lên tiếng trên sàn lầu đi trở về phòng.

Đêm nay, chỉ sợ là một đêm mất hồn.

“Cửu ca, anh tắm trước đi.”

Vừa mới vào phòng, Tạ Văn Thiên nhìn nhìn sắc mặt hơi hơi đỏ lên của Ngụy Cửu, hường hần cười nói.

Ngụy Cửu uể oải gật đầu, sắc mặt trở nên càng đỏ, hần một bên cởi quần áo một bên nhìn lên Tạ Văn Thiên đang quây nước, sườn mặt của đối phương anh tuấn, thật đúng là đẹp.

“Muốn cùng nhau tắm không?”

Sau khi Ngụy Cửu cởi quần lót, thân thể trắng tấp mà đứng ở giữa phòng, thời điểm hần nói ra lời này cảm thấy được tim đập đến đặc biệt nhanh.

Tạ Văn Thiên chậm rãi quay đầu, đem ly nước đặt ở một bên, trên người nam nhân trước mặt còn có không ít dấu vết bị dây thừng buộc chặt quá lưu lại, trong mắt của cậu xem ra, thân thể từng có dấu vết chịu ngược như vậy thực gọi cảm.

“Vậy anh giúp tôi cởi quần áo đi?”

Tạ Văn Thiên vẻ mặt thờ ơ cuối cùng có một chút biến hóa, cậu thần nhiên mà nở nụ cười, đi tới bên người Ngụy Cửu, rồi mới đem người dựa đến trên lưng đối phương, thật giống như bọn họ là một đôi người yêu thân mật như vậy.

Ngụy Cửu cẩn thận vui mừng mà cởi khuy quần áo của Tạ Văn Thiên, hần quả thực không thể tin được đối lại có thể đơn giản như thế đáp ứng yêu cầu của mình, cảm giác này liền cùng sau khi uống rượu giống nhau, tựa như không đúng thật vậy.

Có lẽ, mình đúng là say.

Ngụy Cửu nhìn Tạ Văn Thiên bị mình cởi đến thừa lại một cái quần lót, môi giật giật, hần nhìn đối phương thảnh thơi vươn đầu lưỡi khe liếm môi, có một loại thúc đẩy muốn hôn cậu.

Tạ Văn Thiên khéo miệng hơi hơi nhếch lên, đó là chiêu bài tươi cười của hần, ôn nhu mà mỉa mai.

“Tiểu Tạ.....”

Ngụy Cửu cuối cùng mê vông.

Hắn rút cuộc quần không được nhiều như vậy, đẩy Tạ Văn Thiên liền đem đối phương áp tới giấy dán đầy vách trên tường.

Lúc này bản sắc hung ác tàn bạo trong hắn nên thể hiện đi, hắn hung hăng mà hôn môi Tạ Văn Thiên, lấy tay nhấn ở cổ tay của đối phương, cự tuyệt tất cả phản kháng.

Thật ra, Tạ Văn Thiên cũng không muốn phản kháng, nhưng mà cậu thật cũng không nghĩ tới Ngụy Cửu phát tình sẽ thô bạo như thế.

Bởi vì cậu ở giữa cái hôn quá mãnh liệt của đối phương mà có chút hít thở không thông, nhưng Ngụy Cửu cũng không cho cậu cơ hội gì để thở, chính là một mùi rượu ở vùng miệng Tạ Văn Thiên thỏa sức mà đoạt lấy, đoạt lấy vùng này trong lòng hắn sớm đoạt lấy qua vô số lần.

“Ừ.....”

Tạ Văn Thiên có chút buồn khổ mà giãy dụa, sủng ở thân dưới cùng cái khổ dưới Ngụy Cửu kia thực tự nhiên mà bắt đầu quá trình chà lau cho nhau.

Mà lúc này, Ngụy Cửu buông lỏng cái miệng của cậu ra, trên môi hai người đều mang sợi nước miếng trong suốt, ánh mắt hai người cũng đều ngày càng hỗn loạn.

Chuyện tắm rửa này, cuối cùng vẫn là bị một cái khác là có chuyện xảy ra quan trọng hơn thay thế.

Thời điểm ngã ở trên giường, ánh mắt Tạ Văn Thiên đặc biệt mà trong vắt, cậu vững vàng mà thở gấp, miệng lẩm nhẩm mà nói một vài câu gì đó.

Ngụy Cửu một câu không có nghe rõ, hắn đã muốn tiến vào một loại trạng thái kỳ quái, hốt hoảng, đặc biệt hưng phấn.

Hắn cúi đầu mắt nhìn nam căn phần khởi của mình, tươi cười trên mặt có vẻ du côn mà ôn nhu, tiếp theo hắn lại nhìn phía Tạ Văn Thiên, ánh mắt kia liền giống hắn lần đầu tiên trông thấy đối tượng tình yêu, sinh mệnh chân chính của mình.

“Anh..... yêu em, tiểu Tạ.”

Tạ Văn Thiên sờ sờ môi của mình bị hôn đến sưng lên, trong ánh mắt trong vắt cũng lộ ra ôn nhu nhẹ nhàng.

Cậu kéo xuống phòng tuyến cuối cùng trên người của mình cái quần lót kia, rồi mới hiện ra dục vọng của mình cũng sớm ngẩng cao.

Ánh mắt Ngụy Cửu nhú lại, hiểu ngầm ý mà bò lên giường.

Hắn nửa say mà ôm Tạ Văn Thiên, đem chân đối phương nâng lên.

Cảm thấy thịt ở đối phương tới gần là lúc Tạ Văn Thiên hoảng loạn một chút, cậu dù sao ít có làm chuyện như vậy, nhưng là Ngụy Cửu lại ôn nhu mà nhìn cậu, hướng hắn lắc đầu.

“Thả lỏng được không?”

Những lời nói tối đa này thật ra là của chính mình, là mình ở điều giáo đủ loại khách khi trong lời nói an ủi bọn họ. Không nghĩ tới, có một ngày, những lời này cũng sẽ dùng đến trên người mình.

Tạ Văn Thiên vừa buông tha hoặc là thả lỏng mà nở nụ cười một tiếng, mở đầu bị lệch, cậu lấy tay sờ đến giữa khố cảm nam căn của mình, lặng yên mà tiếp nhận chiếm giữ của Ngụy Cửu sắp đối với mình.

Trong hơi nóng mồ hôi như mưa xuống, Tạ Văn Thiên ở giữa sung sướng cùng đau đớn kịch liệt chặt chẽ mà nhắm hai mắt, cậu bắt đầu giống khách cậu dưới tay điều giáo qua thỏa thích mà rên rỉ như vậy, ở thúc đẩy của Ngụy Cửu giữa phần eo tê dại mỗi mọt.

Mặc kệ say hay không say, bản năng đồ vật này nợ của Ngụy Cửu một chút cũng không có quên, ở trên giường, cái kia Cửu ca hẳn vẫn đều là có thể cho tất cả đệ đệ thỏa mãn, kỹ thuật làm tình của hắn cho tới bây giờ vẫn là hạng nhất.

Đến khi hắn ở trong thân thể Tạ Văn Thiên sau khi bắn lần thứ ba, Ngụy Cửu cuối cùng mới có ý nghĩ dừng lại.

Hắn thật lâu không có thích như vậy, mà có người cảm giác giống nhau là Tạ Văn Thiên.

Tuy rằng chỗ hậu môn có chút đau rát, chính là vừa rồi một đợt một đợt sung sướng kia nhưng cũng là liên tục không dứt.

Tạ Văn Thiên duy nhất cảm hận chính là sao mình không nắm giữ liền khuất phục ở phía dưới Ngụy Cửu, thực ra cậu muốn đêm nay lấy đi lần đầu tiên mặt sau của Ngụy Cửu.

Thân thể hai nam nhân phát tiết xong đè lên nhau, Ngụy Cửu mệt mỏi ghé vào trên ngực Tạ Văn Thiên, hít thở mùi mồ hôi trên người của hai người, thỏa mãn mà đi vào giấc ngủ.

Tạ Văn Thiên một phen đẩy cái đầu nặng của Ngụy Cửu ra, có đúng không biết sống chết lập tức hướng trở lại mà ngủ, còn dùng tay ôm sát cậu.

Quả nhiên, Ngụy Cửu vẫn là một nam nhân thiếu điều giáo, Tạ Văn Thiên nhớ tới bộ dáng ngoan ngoãn hợp tác ban ngày của đối phương bị buộc chặt bị đùa bỡn, bộ dáng đó vẫn hợp khẩu vị mình hơn.

Nhưng là hiện tại.....

Ngụy Cửu giống như lâm vào một cảnh hạnh phúc trong mơ, Tạ Văn Thiên có thể liếc nhìn đến trên mặt hắn còn mang tươi cười thản nhiên, Ngụy Cửu cái loại này rất ít có, hạnh phúc tươi cười thật sự.

Hạnh phúc thật giống như sẽ lây bệnh giống nhau, Tạ Văn Thiên cũng hiểu được trong lòng nổi lên biến hóa, cậu âu yếm sờ đầu Ngụy Cửu, giống như trò đùa dai mà đem kiểu tóc đối phương từ trước đến nay coi trọng nhào nặn giống một cái tổ gà.

Anh yêu em. Ba chữ này, đã thật lâu rồi không có nghe người khác nói với mình.

Vội vội vàng vàng, cuộc sống đô thị giả dối không ổn định lãng phí rất nhiều tình cảm của mọi người, có đôi khi, nói một chữ yêu cũng trở nên rất khó.

Tạ Văn Thiên xoa đầu Ngụy Cửu, cuối cùng mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi hai người tỉnh rượu đứng lên chuyện thứ nhất chính là người nhìn ta, ta nhìn người.

Ngụy Cửu che miệng sao cũng không nghĩ tới tối hôm qua mình thực sự đem Tạ Văn Thiên làm chuyện này, hắn có chút sợ hãi mà nhìn chăm chú Tạ Văn Thiên, hoàn hảo từ trên mặt đối phương cũng không có tìm ra cái gì bất mãn.

Nhưng thật ra Tạ Văn Thiên bình tĩnh mà thở ra một hơi, một phen đẩy Ngụy Cửu ra, vừa đi phòng vệ sinh biên đối với hắn nói, “Nhớ kỹ, tối hôm qua anh muốn tôi, tiếp theo anh phải trả lại cho tôi cả vốn lẫn lời.”

Hiểu được Tạ Văn Thiên xem như chấp nhận mình, Ngụy Cửu mừng rỡ như điên, hắn hoàn toàn đã quên mình căn bản chưa từng làm số 0, chính là một cái tình cảm mà gặt đầu hứa hẹn, “Không thành vấn đề, cậu muốn cái gì tôi đều cho cậu!”

Trước khi lần thứ hai bắt đầu chụp hình, Trịnh Khốc bắt đầu quan sát Ngụy Cửu cùng Tạ Văn Thiên, anh ta định theo trên động tác thân hình của hai người nhìn ra một chút manh mối, cũng không nghĩ hai người thật đều là một chút dấu vết cũng không lộ ra.

Nhìn Tạ Văn Thiên đang thay Ngụy Cửu thêm xiềng xích kim loại, Trịnh Khốc nhin không được qua tiếp cận thấp giọng hỏi, “Tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tạ Văn Thiên lặng lẽ không lên tiếng mà đảo mắt, đem tay chân Ngụy Cửu khóa vào trong xiềng xích màu bạc sáng bóng.

Nghe thấy câu hỏi của Trịnh Khốc, kéo xiềng xích Ngụy Cửu như liệt sĩ thấp đầu liền nhin không được lên lút nở nụ cười, hần nghiêng mắt nhìn nhìn Tạ Văn Thiên vẻ mặt mất tự nhiên, không ngoài dự đoán mà thấy được vẻ mặt đối phương có chút xấu hổ.

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

Tạ Văn Thiên phát hiện Ngụy Cửu đang nhìn mình, lập tức quan báo tư thù (lợi dụng công việc mà trả thù) mà đem đồ che mắt đeo cho hần.

Chỉ có Trịnh Khốc hiểu được nội tình trong đó, anh ta mắt nhìn bạn mình đang ra vẻ nghiêm túc, cười trộm bắt đầu một vòng chụp hình mới.

23. Chương 23: Ở Chung Thời Đại

Sau khi trải qua một vòng chụp hình dài, Ngụy Cửu chịu khổ “Buộc chặt ngược đãi” cuối cùng tự do.

Cái đầu mào gà trước mắt kia lưu luyến không rời mà cùng bọn họ cáo biệt thì, anh ta cao hứng mà đều nhanh chạy ra đến nước mắt.

“Trong khoảng thời gian này vất vả anh, Cửu ca, em quay về Mĩ đem ảnh chụp sửa lại sau sẽ gửi cho mấy người một phần.” Trịnh khốc cùng Ngụy Cửu thân thiết mà nắm tay, liếc mắt Tạ Văn Thiên đứng một bên, ở bên tai Ngụy Cửu thấp giọng nói, “Hảo hảo chăm sóc điều giáo sư của anh, kỳ thật cậu ta cũng chẳng qua chỉ là đứa trẻ to xác.”

Ta bộ dạng như thế thì tràn ngập tình thương của cha sao?!

Ngụy Cửu khóe miệng run rẩy một chút, cũng không biết lời Trịnh Khốc này đối với mình mà nói là hưởng thụ không được, nhưng mà lúc hần quay đầu cùng ảnh mắt trong vắt của Tạ Văn Thiên chạm nhau cùng một chỗ, hần mới cảm thấy được đứa trẻ to xác này thật đáng yêu.

“Đi thôi, đi trở về.”

Tạ Văn Thiên nhìn theo tên vô sự không đăng tam bảo điện* kia, nói chuyện một mình với bạn già của mình nhất định có phiền toái, chờ xe đi xa, lúc này mới đến gần bên người Ngụy Cửu.

_ vô sự không đăng tam bảo điện: kẻ không có chuyện phiền não thì không cần đi chùa cúng bái.

Ngụy Cửu thật dài mà nhẹ nhàng thở ra, còn đang đối với khối ô tô vẫy tay nói lời tạm biệt: tạm biệt, đầu mào gà thích ăn đậu hủ.

Hai người đi không được vài bước, Tạ Văn Thiên vẫn tĩnh bơ đột nhiên hỏi.

“Vừa rồi tiểu tử kia nói cho anh cái gì?”

“Chưa nói cái gì.”

Trong lòng Ngụy Cửu cân nhắc trong lời nói Trịnh Khốc, ngày càng cảm thấy trách nhiệm trên vai to lớn, bởi vì sau này trong năm tháng lâu dài, hần đều phải bắt đầu gánh vác trách nhiệm chăm sóc một đứa trẻ to xác, tuy rằng cái đứa trẻ to xác kia rất có thể sẽ không công nhận điểm này.

Tạ Văn Thiên giỏi về sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) sao có thể sẽ tin lời hùng biện của Ngụy Cửu, khuôn mặt tuần tú của cậu lập tức liền lạnh xuống, sau đó vô cùng thân thiết mà đem tay khoát lên trên vai Ngụy Cửu, ghé vào bên tai hần nói, “Ba mươi roi, án ma bồng(*) cấp lớn nhất ba mươi phút, nói thật, chính anh chọn một cái đi.”

Cậu ôm cổ Ngụy Cửu, thời điểm nói chuyện cũng là vẻ mặt tươi cười ôn hòa, người ngoài xem đến, cậu cùng Ngụy Cửu trong lúc đó thật sự là thân mật đến giống như người yêu một đôi.

Đây là đối xử của người yêu làm điều giáo sư sao? Quả thực là”Nghiêm hình bức cung” a!

Ngụy Cửu cười khổ một chút, cuối cùng vẫn là đem trong lời nói Trịnh Khốc lập lại một lần. Hắn thật ra chưa từng nghĩ đến mình rất có tiềm năng làm kẻ phản bội, vẫn chưa sử dụng hình cụ đầu, chỉ là bị uy hiếp, liền đem cái gì đều nói ra.

“Ha ha ha..... Chăm sóc tôi, cũng không phải là một chuyện đơn giản nga.”

Tạ Vãn Thiên nhếch khóe miệng lên, cao cao mà khời lông mi. Cậu nhìn nhìn xung quanh không ai, thẳng thẳng đem Ngụy Cửu áp lên trên tường.

Ngụy Cửu sờ tay Tạ Vãn Thiên vịn ở trên vai mình, bộ dáng giả bộ rất có ý thức trách nhiệm.

“Yên tâm, anh sẽ chăm sóc tốt em.”

“Thân cùng tâm?” Tạ Vãn Thiên không chút để ý hỏi.

Nhưng mà, đây là hai cái chữ làm cho Ngụy Cửu nhiều rung động a! Đặc biệt cái chữ thứ nhất thân. Chữ này làm cho Ngụy Cửu người không vợ rất nhiều năm này đói khát, nhớ tới buổi tối ngày đó trong khách sạn Tạ Vãn Thiên kia gợi cảm mà đẹp chính là thân thể, liền không thể mở miệng, hắn hận không thể bao vây đường phố liên tục chạy ba vòng, hô lớn: anh sẽ chăm sóc tốt tất cả thân thể của em, đặc biệt tiểu đệ đệ đáng yêu của người kia cùng tiểu thí thí rất chặt!

Đương nhiên ý niệm trong đầu này quá điên cuồng, Ngụy Cửu cũng chỉ là tùy tiện suy nghĩ.

Hắn kiểm chế biểu cảm trên mặt thỉnh thoảng phản ánh ra tình cảm nội tâm chân thật cùng mâu thuẫn, chừng chặc đối trá mà trả lời, “Đương nhiên, anh sẽ chăm sóc tốt tất cả của em.”

Không biết Tạ Vãn Thiên có phải bị cắt đi nội dung trả lời quan trọng chỗ cảm động này hay không, kia bày ra mặt trẻ tuổi mà anh tuấn trong giữa nháy mắt xuất hiện một tia kinh ngạc, dù sao, một người nam nhân nghiêm túc như thế mà đối người nam nhân làm ra hứa hẹn như vậy, vốn chính là cái chuyện người khác cảm động.

Kế tiếp, Ngụy Cửu nghĩ đến Tạ Vãn Thiên sẽ cảm động mà cho mình một cái hôn, hắn không kìm lòng nổi hay là tự mình đa tình mà đem ánh mắt nhắm lại, bởi vì dạng này sẽ càng lãng mạn chút.

Chính là hắn cũng nghe được âm thanh hơi trêu tức của Tạ Vãn Thiên.

“Tốt lắm, sau này em muốn bất cứ lúc nào điều giáo anh, anh nên hầu hạ tới cùng, thể xác và tinh thần niềm vui đều đến từ trong điều giáo nam nô của em.”

“A, nam nô! Em không phải nói giỡn đi?”

“Đúng vậy, nam nô, sau này còn phải phụ trách giặt quần áo nấu cơm, cái gì mát xa chà lưng.”

“Tạ Vãn Thiên, em không thể đối với anh như thế!” Ngụy Cửu khiếp sợ mà kêu ra tiếng.

“Em có thể. Bởi vì từ nay về sau, anh chính là nam nô cá nhân của em, đây chính là anh tự nguyện dâng hiến.” Tạ Vãn Thiên phóng khoáng mà cười, không để ý xung quanh dần dần có người vây xem, cậu vừa nhắc cảm Ngụy Cửu, cũng không cho đối phương nhiều cơ hội, bỗng nhiên liền hôn xuống.

Giữa quần chúng vây xem lập tức có tiếng thét chói tai truyền ra, Ngụy Cửu đỏ mặt bị Tạ Vãn Thiên hôn đến không thở nổi, hắn chỉ có một cảm giác, xong rồi, hình tượng huy hoàng của mình hoàn toàn bị tiểu tử này hủy.

May mắn nụ hôn xấu hổ này chấm dứt thật mau.

Sau khi Tạ Vãn Thiên hôn xong, lập tức giữ chặt tay Ngụy Cửu, mang hắn chạy khỏi đám người, đối mặt người qua đường giáp ắt bính đình ở phía sau cũng muốn đuổi theo xem nhiệt nháo, Tạ Vãn Thiên ha ha cười, bóng dáng kia xem ở trong mắt Ngụy Cửu, thật sự là phóng khoáng

Sau khi một tuần, Tiểu Ngụy lại gặp được lão ba.

Nó nghĩ đến Ngụy Cửu “Đi công tác” trở về sẽ mang cho mình cái gì ăn ngon chơi vui, kết quả lại chỉ nhìn đến bạch tuộc thúc thúc theo vào cửa nhà.

“Sau này, bạch tuộc thúc thúc đến ở nơi này, người phải nghe lời bạch tuộc thúc thúc.”

Ngụy Cửu lấy tâm tình giới thiệu vợ, hướng đứa con long trọng đẩy Tạ Văn Thiên.

Tiểu Ngụy thông minh lúc này cũng khó khỏi sững sốt, nó nhìn nhìn không giống Ngụy Cửu hay nói giỡn, lại nhìn nhìn Tạ Văn Thiên cười híp mắt, đột nhiên hỏi nói, “Ba ba, đây là ba tìm mẹ cho con sao?”

Hai người lớn đang trong ánh mắt Tiểu Ngụy khờ dại gian xảo hai mặt nhìn nhau, Ngụy Cửu giương nanh múa vuốt mà y y nha nha nửa ngày cũng không biết nên nói sao, ngược lại Tạ Văn Thiên ngồi xổm xuống, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo của Tiểu Ngụy, chính thức tuyên bố nói, “Ta chắc chắn không phải có thể làm mẹ của con, nhưng mà không biết con để ý dư một ba ba không?”

“Không ngại.”

Tiểu Ngụy hiểu chuyện mà cười, bỗng nhiên bập môi ở trên mặt Tạ Văn Thiên nặng nề mà hôn một cái, Ngụy Cửu vốn bởi vì không biết nên giải thích thế nào mà mặt hơi cứng lại lúc này mới chậm rãi mỉm cười vui mừng, hân hoan xoa đầu Tiểu Ngụy, yêu thương mà khom lưng xuống, đem đứa nhỏ ôm vào trong lòng.

Sự kiện đầu tiên Tạ Văn Thiên tiến vào Ngụy gia chính là thúc giục Ngụy Cửu đem nhà này giống như chuồng heo, quần áo bẩn vứt bẩn ném đầy đất hạo hạo quét dọn một lần, Ngụy Cửu đáng thương bình thường chưa làm qua nhiều việc nhà như thế, một ngày vội xuống, thở hổn hển giống như chó.

“Lúc này mới giống cái nhà nha.” Tạ Văn Thiên vừa lòng mà gật đầu chút, mắt nhìn Ngụy Cửu mệt thẳng đến thở gấp, vội vàng kêu hân ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngụy Cửu kéo áo, mà thở dài, “Mệt chết Cửu ca.”

Hắn đảo mắt thoáng nhìn Tạ Văn Thiên mặt mày mỉm cười, con người xoay động, bỗng nhiên dán lấy đối phương ngồi càng gần, Tiểu Ngụy đi ra ngoài chơi, trong nhà liền bọn họ hai người, không có bóng đèn nhỏ kia quấy rầy, hắn rất thích cùng Tạ Văn Thiên tán tỉnh.

“Xem phần anh như thế vất vả, đêm nay không biết có thưởng cho không?”

Ngụy Cửu nhẹ nhàng cầm tay Tạ Văn Thiên, trong mắt sâu sắc tràn ngập màu *** vọng.

Tạ Văn Thiên thản nhiên mà vươn tay, so với một hai.

“Bạch tuộc nướng hai xâu.” Cậu nhìn lại Ngụy Cửu liếc mắt một cái, làm thế nào có thể không có nhìn ra ánh mắt trần trụi kia của đối phương, chính là cậu cảm thấy được giống Ngụy Cửu người như vậy, chính là muốn đùa hắn, điều giáo hắn, làm cho hắn cuối cùng không thể kiềm chế mới rất có ý nghĩa.

Quả nhiên, Ngụy Cửu hiểu được Tạ Văn Thiên cố ý đùa mình, lập tức thuận tay ôm Tạ Văn Thiên, hắn vô cùng thân thiết hôn ngắn cổ cùng cằm Tạ Văn Thiên, cuối cùng mới vươn đầu lưỡi rất khiêu khích mà điểm điểm đôi môi nhếch lên của đối phương.

“Bạch tuộc thúc thúc, em không phải là một xâu bạch tuộc nướng sao?” trong mắt Ngụy Cửu hơi hơi nheo lại lóe ra quả quyết mà bá đạo muốn chiếm giữ, hắn nâng tay lên, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa một chút kiểu tóc Tạ Văn Thiên, nắm ngón tay mạnh mẽ trượt, ôn nhu mà dán lên mặt kia hiện ra góc cạnh rõ ràng.

“Đêm nay, anh có thể ăn em không?”

Ngụy Cửu dương dương tự đắc chóng cằm, chờ vẻ mặt yên ổn Tạ Văn Thiên cho câu trả lời, hắn từ trước là người thật bá đạo, nhưng hiện tại là hắn hình như đã cảm nhận được niềm vui của lưỡng tình tương duyệt, loại niềm vui này tự nhiên là Tạ Văn Thiên điều giáo sư này dạy cho hắn.

Nhìn vẻ mặt Ngụy Cửu rục rịch, Tạ Văn Thiên đành phải thở dài một hơi, ai kêu tự mình đều dọn đến nhà hắn chứ.

“Có thể là có thể, nhưng mà làm sao ăn phải tùy em quyết định.”

Cậu nghiêng đầu, nhìn Ngụy Cửu trong mắt đặc biệt sáng ngời, mà Ngụy Cửu vừa nghe đến đối phương nhận lời, lập tức sáng khoái mà nở nụ cười, thời điểm đang lúc hắn chuẩn bị ôm Tạ Văn Thiên hạo hạo hôn môi một phen, Tiểu Ngụy tiểu tử nghịch ngợm sôi nổi kia đã trở về.

“Ba ba, ba ba, con đã trở về!” Nó một lần liền đem hai người ba ba đều kêu, từ ngoài phòng vào bày ra mặt đầy mồ hôi.

“Aha cáp, con trai đã trở lại a!” Ngụ Cửu khoa trương mà khoát tay, vội vàng đem tay sờ ở Tạ Văn Thiên dời đi vị trí, mà Tạ Văn Thiên thì khụ một tiếng, ra vẻ tự nhiên mà rời đi sô pha, một bên hướng nhà vệ sinh đi, vừa nói, “Ta đi nấu cơm, đi làm cơm.”

Tiểu Ngụ nghi ngờ mà nhìn hai người lớn giống như diễn kịch, bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, thật là, đều thời đại gì, còn đem mình là tiểu hài tử.

(*) án ma bồng:

24. Chương 24: Ban Đêm Ăn Người

Tay nghề nấu cơm của Tạ Văn Thiên đương nhiên là so với Ngụ Cửu tốt hơn rất nhiều, làm cho đứa nhỏ Tiểu Ngụ không mẹ này ăn ngấu nghiến.

Ngụ Cửu nhìn vẻ mặt đứa con hạnh phúc, trong lòng vui mừng vô cùng. Hắn thỉnh thoảng liếc mắt Tạ Văn Thiên cùng Tiểu Ngụ nói chuyện thân thiết, chỉ cảm thán: có “vợ” như thế, chồng còn đòi hỏi gì nữa!

Không đợi Ngụ Cửu nghiệm xong “Đại trượng phu”, trên bàn đã chỉ còn cơm canh thừa lại, nhìn thấy cần quét dọn chiến trường.

Tạ Văn Thiên ưu nhã mà đứng lên, kéo tay Tiểu Ngụ đã ăn uống no đủ, liếc mắt Ngụ Cửu, mỉm cười nói, “Còn lại liên giao cho anh, em cùng đứa nhỏ chơi trò chơi, sau khi anh đem chén cùng mình rửa sạch, lên giường chờ em.”

Rửa chén cùng rửa chính mình..... Ngụ Cửu sững sờ mà nhìn bóng dáng Tạ Văn Thiên, hơi hơi mà cười cười, xem ra, đêm nay có thêm cơm ăn rồi.

Sau khi sơ sơ mà rửa xong chén, Ngụ Cửu lập tức chạy vào phòng tắm tỉ mỉ mà đem các góc trên thân mình đều tắm sạch, hắn đặc biệt rửa phía dưới của mình, sợ một lát bị đối phương ghét bỏ.

Chờ khi hắn mặc áo ngủ từ phòng tắm đi ra, Tạ Văn Thiên đang cùng Tiểu Ngụ chơi máy tính đến cực kì vui vẻ, Ngụ Cửu cẩn thận mà đi vào, đối với Tạ Văn Thiên nhắc nhở nói, “Anh tắm xong rồi, tiểu Tạ, em chừng nào mới qua?”

“Tốt, anh lên giường trước, em cùng Tiểu Ngụ chơi xong ván này sẽ qua.”

Tạ Văn Thiên ngẩng đầu nhìn Ngụ Cửu sau khi tắm xong có vẻ khêu gợi hơn, nâng cao mày đối với hắn nở nụ cười, sau đó lại lập tức đem lực chú ý vào tới trên máy tính.

“Giết a, Giết a!”

Tiểu Ngụ chơi trò chơi đến kích động ngồi ở trên đùi Tạ Văn Thiên điên cuồng mà bấm bàn phím, Ngụ Cửu có loại ý nghĩ muốn đem tiểu tử xúc động này xách ra bên ngoài, cha người còn chưa từng ngồi ở trên đùi Tạ Văn Thiên đó!

Sát bên phòng một lớn một nhỏ hai người vô cùng náo nhiệt mà nói nói cười cười, phòng ngủ bên này lại có chút vắng vẻ.

Ngụ Cửu cô đơn mà ngồi ở bên giường, nhin không được đốt một điếu thuốc, hắn nửa cởi áo ngủ, bên trong cái gì cũng không có mặc.

Thật lâu, mình muốn một người kết bạn đã thật lâu. Chính là những năm gần đây, tìm tìm kiếm kiếm, không phải hắn ghét bỏ người khác, chính là người khác ghét bỏ hắn.

Thật sự là khó có được người có duyên phận a..... Ngụ Cửu nheo mắt lại nở nụ cười, nghiêng tai nghe tiếng cười sát bên phòng, sau đó thận trọng ghi nhớ âm thanh chỉ thuộc về của Tạ Văn Thiên, trong lòng cũng trở nên dào dạt ấm áp, cảm nhận này đại khái chính là có được bạn đời đi, đối phương vui vẻ, chính mình cũng vui vẻ.

Bỗng nhiên, âm thanh nhỏ bên kia nhỏ lại, Ngụy Cửu theo bản năng mà quay đầu, Tạ Vãn Thiên đi tới cửa. Thân hình thon dài kia, vằn thanh nhả như một cây cỏ lau trong gió.

“Cửu ca, ít hút thuốc đi, đối với thân thể không tốt.” Tạ Vãn Thiên thuận tay đặt trên, cười đã hướng Ngụy Cửu đi tới.

Ngụy Cửu nghe lời mà đem thuốc nhấn tắt ở trong gạt tàn, đứng lên đón lấy Tạ Vãn Thiên, hẩn nhìn vào đối phương ôn nhu tươi cười, kìm lòng không được mà hôn hôn môi Tạ Vãn Thiên, hẩn thật rất thích nam nhân này, không chỉ là xuất phát từ nhu cầu sinh lý.

“Tiểu Tạ.” Ngụy Cửu liếc mắt đưa tình mà ôm thắt lưng Tạ Vãn Thiên, sờ cái mông rắn chắc của cậu, giờ khắc này, hẩn nghĩ đến mình đã có được toàn bộ thế giới.

Tạ Vãn Thiên thản nhiên mà tùy hẩn vừa kéo vừa ôm, sau khi chờ đối phương sờ xong, lúc này mới dán tại bên tai Ngụy Cửu nhẹ giọng nói, “Anh đêm nay muốn ăn em, quy củ kia phải từ em quyết định.”

Ngụy Cửu thẳng thắn mà gạt đầu, bỗng nhiên trên vai nặng xuống, đã bị Tạ Vãn Thiên ấn ngã xuống giường. Hẩn thật không nghĩ tới, điều giáo sư này nhìn như vẻ mặt cấm dục cũng sẽ giống như một mặt chủ động này, nhưng mà có quan hệ gì đâu, đối phương hiện tại là người của mình, chơi sao, hẩn cũng không sợ.

Tạ Vãn Thiên đặt Ngụy Cửu ở trên người, rất rõ ràng mà thấy được trong ánh mắt Ngụy Cửu kia có màu sắc không đứng đắn, cậu không hề gì mà nở nụ cười xuống, bỗng nhiên lấy xuống dây lưng, kéo tay Ngụy Cửu.

“Làm cái gì chứ?” Ngụy Cửu có chút nghi hoặc.

“Đương nhiên là buộc anh lại.” động tác Tạ Vãn Thiên phi thường mau, thời điểm khi cậu nói xong, hai tay Ngụy Cửu đã bị dây lưng chặt chẽ mà buộc chặt ở phía sau, đây là hiệu suất làm việc chuyên nghiệp của điều giáo sư.

Ngụy Cửu đành chịu mà giãy tay bị trói chặt, cười khổ nói, “Không phải nói để anh ăn em sao, như vậy cũng không tiện a.”

“Không quan hệ, em dứt anh.”

Tạ Vãn Thiên nâng Ngụy Cửu dậy, cởi đai lưng áo ngủ của đối phương, che tới trên mắt Ngụy Cửu.

Trong nháy mắt bị bịt kín, Ngụy Cửu cảm thấy được hưng phấn dị thường, tuy rằng nhìn không được, thế nhưng nội tâm lại vì vậy càng thêm khát khao, hẩn thật ham muốn thân thể Tạ Vãn Thiên.

Trong phòng ngủ im lặng, tiếng hít thở của Ngụy Cửu càng ngày càng nặng, Tạ Vãn Thiên cẩn thận và bình tĩnh mà nhìn bộ dáng hẩn bị buộc chặt che mắt mạnh mẽ tự bình tĩnh.

Mặt kia bày ra tràn ngập dục vọng, cùng với ở ngực quần áo bên ngoài lỏa lồ, và cả hai làm Ngụy Cửu nhìn qua càng thêm gợi cảm mê người.

Tạ Vãn Thiên ngồi xuống, vươn tay vuốt ve gương mặt nổi lên góc cạnh rõ ràng của Ngụy Cửu, nói thật, thời điểm lần đầu tiên thấy Ngụy Cửu, tuy rằng chán ghét thái độ đối phương không coi ai ra gì kia, nhưng là cậu cũng rất thích dáng vẻ khô ngô của nam nhân này, khi đó cậu đã nghĩ, nếu người này có thể tùy tiện cho mình điều giáo, đó là chuyện rất tuyệt.

Rồi sau đó cơ duyên trùng hợp, cuối cùng hai người kỳ diệu gặp thành quen biết hiểu nhau.

“Cửu ca, hé miệng.” Tạ Vãn Thiên sờ môi đối phương bởi vì kiềm chế dục vọng mà hết sức đóng chặt, trong ánh mắt tràn ngập cảm giác thỏa mãn chinh phục.

Ngụy Cửu cắn cắn môi, đại khái cảm thấy được có chút ngượng ngùng, nhưng là khi ngón tay Tạ Vãn Thiên chủ động duỗi hướng vào trong miệng hẩn, thì hẩn vẫn không hối tiếc mà mở miệng ra.

Hẩn có thể tưởng tượng hiện tại mình là bộ dáng gì, bị cột tay, che mắt, đồ mặt, mở miệng để đối phương tùy ý đùa giỡn, người như vậy thật sự là tao chết, hoàn hảo, mình nhìn không thấy.

“Ngô ngô.....” Ngự Cửu không dám đóng miệng một hồi liền chứa đầy nước miếng, chất lỏng trong suốt theo khóe miệng chảy xuống, điều này làm cho hắn nhìn qua càng thêm *** dâng.

Ngón tay Tạ Văn Thiên ôn nhu mà thăm nhập khoang miệng Ngự Cửu, cậu giống như là cố ý muốn Ngự Cửu mất mặt.

“Cửu ca, em thích anh như vậy.” Tạ Văn Thiên mê mê mà nhìn bộ dáng Ngự Cửu mặc cho mình đùa nghịch, trong lòng dục hỏa lặng yên phút chốc liền dâng lên.

Ngự Cửu không thể nói rõ ràng, cũng không muốn nói chuyện, hắn thấp xuống mà rên rỉ vài tiếng, đáy lòng mong chờ Tạ Văn Thiên có thể mau thỏa mãn mình.

Tạ Văn Thiên đương nhiên nhìn ra vẻ mặt Ngự Cửu càng ngày càng nôn nóng, cậu cười cười, lấy ngón tay ra, thừa dịp miệng Ngự Cửu còn chưa có đóng lại, miệng cùng đối phương tiếp cận lên dây dưa ở cùng nhau.

Này vẫn là Tạ Văn Thiên lần đầu tiên chủ động hôn.

Ngự Cửu thụ sủng nhược kinh mà nghênh đón cái hôn ôn nhu này, thật muốn nhìn vẻ mặt đối phương lúc này, thật là nhiều ôn nhu.

Thời điểm đang lúc hắn bị Tạ Văn Thiên hôn đến mơ mơ màng màng, miệng bỗng nhiên trống không, vừa qua một lát sau, hắn nghe được âm thanh đối phương kéo phéc-mô-tuya xuống, đó là âm thanh làm cho người ta nhiều chờ mong, Ngự Cửu bắt đầu mơ mơ hồ hồ mà nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên cùng Tạ Văn Thiên làm, thân thể đối phương ở sâu trong thật sự là ấm áp rất chặt, làm hắn nhớ lại thời gian đó. Như hắn mong đợi, áo ngủ hắn rất nhanh cũng bị cởi, hạ thân vốn đã không mặc cái gì, lập tức có chút lạnh, nhưng mà hắn không lo lắng, hắn biết một lát hắn sẽ cảm nhận được ấm áp của đối phương.

Nhưng mà, kế tiếp, Tạ Văn Thiên lại bỗng nhiên không có âm thanh.

“Tiểu Tạ.....” Ngự Cửu thật lâu lại không có nghe được động tĩnh, nhin không được cọ sát nệm xoay tay, lại như thế nghẹn xuống, mình không bệnh liệt dương mới là lạ.

“A.”

Đỉnh đầu Ngự Cửu mang đến một tiếng cười lạnh cảm thấy có chút tà ác, hắn nhin không được ngẩng đầu, tuy rằng cái gì cũng nhìn không thấy.

Khi hắn ngẩng đầu kia trong nháy mắt, cảm hắn bị Tạ Văn Thiên bóp lại.

“Cửu ca, hảo hảo ăn nga.”

Tạ Văn Thiên đơn giản dùng một chút lực liền đem miệng Ngự Cửu bóp mở, kế tiếp, cậu đem nam căn của mình đưa vào, lấp đầy miệng đối phương.

“Ngô!”

Ngự Cửu sợ hãi mà muốn giãy dụa, chính là hắn lại không dám cắn đến đồ vật trong miệng kia, đành phải dưới sự chơi đùa thúc đẩy của Tạ Văn Thiên, không cam lòng mà ngậm ở dục vọng nóng bỏng đối phương. Tuy rằng hắn muốn, cũng không phải cách ăn như vậy.

Tạ Văn Thiên ấn đầu Ngự Cửu, hưởng thụ đối phương chơi đùa ngậm có chút ngốc, có khi cậu sẽ ác ý mà uốn thân thể một chút, đem nam căn đưa vào càng sâu, kích thích cổ họng đối phương co rút lại. Ngự Cửu có miệng khó trả lời nhin xuống phun nuốt dục vọng Tạ Văn Thiên toàn bộ đối với mình làm, thậm chí hắn còn khiến cho mình dùng kĩ năng miệng không thuần thục thêm lấy lòng đối phương, việc đã đến nước này, ngoài trừ bỏ làm cho Tạ Văn Thiên thỏa mãn, hắn không có đường lui khác, ai kêu mình không cẩn thận là liên ngổ lời với điều giáo sư này chứ, vẫn là thể xác và tinh thần đều bị đối phương bắt được.

Nhưng là vui sướng dù sao vẫn phải có, Tạ Văn Thiên ở Ngự Cửu ra sức chơi đùa xuống, rất nhanh đạt tới đỉnh hạnh phúc, cậu hiểu được Ngự Cửu tại đây trả giá trong lĩnh vực tình ái, điều này làm cho cậu cảm thấy được vui sướng này càng đủ quý giá.

“Ách.....”

Tạ Văn Thiên chậm hít một tiếng, vốn định không bắn ở trong miệng Nguyệt Cửu, nhưng đối phương đã có ý ngậm không tha.

Thật sự là không có biện pháp a, xem ra rốt cuộc Nguyệt Cửu là thật mà cùng dây dưa với mình. Tạ Văn Thiên khẽ cười, thân thể căng thẳng, đem tinh hoa của mình lưu ở miệng đối phương.

“Cửu ca, vất vả anh.”

Tạ Văn Thiên cởi bỏ tay Nguyệt Cửu, gở xuống đai lưng che mắt, ôn nhu mà ôm lấy hắn.

“Kia có cái gì, ăn em, anh cuối cùng là vui.”

Nguyệt Cửu xoa xoa trọc dịch bên khóe miệng, thuận tiện đem Tạ Văn Thiên ấn đến ở trên giường, hắn nhìn ánh mắt trong suốt của đối phương, biết lần này mình thật đã làm được.

25. Chương 25: Nam Nô

Cùng Nguyệt Cửu chung sống với nhau, nhưng Tạ Văn Thiên cũng không có bỏ nghề nghiệp làm điều giáo sư của mình, mặc dù nghề này vẫn là cái không thể công khai, nhưng mà cậu tin chắc có một ngày bọn họ sẽ xuất hiện trước mặt ở công chúng, cho càng nhiều người cần phục vụ như vậy, mang đi sung sướng cùng hưởng thụ.

Nguyệt Cửu đối với này rất có ý kiến, hắn vẫn lo lắng Tạ Văn Thiên sẽ cùng khách của cậu quá mức thân mật, thời điểm mỗi khi hắn cùng Tạ Văn Thiên nói đến lo lắng mình, Tạ Văn Thiên luôn sẽ hung hăng mà liếc hắn một cái, sau đó giáo huấn nói: “Thân là một người có đạo đức nghề nghiệp điều giáo sư, em sẽ không cùng khách của em phát sinh quan hệ. Anh cũng đừng đoán mò, đừng cho rằng mọi người đều là như sắc lang anh vậy!”

“Anh đâu? Em cũng không cùng anh.....” Nguyệt Cửu cau mày, chỉ chỉ chính mình, phải biết rằng ban đầu hắn chính là lấy thân phận khách cùng Tạ Văn Thiên tiếp xúc, không đảm bảo sau này Tạ Văn Thiên có thể vừa ý mặt người khách khác so với mình có mị lực hơn hay không.

Tạ Văn Thiên nhìn vẻ mặt kia của Nguyệt Cửu phảng phất thái độ dấm chua liên phiên, cậu vỗ vỗ khuôn mặt sa sầm của Nguyệt Cửu, độ cong khóe miệng vừa vặn là một cái mang chút cười khinh miệt cùng xem thường, “Thời điểm em và anh phát sinh quan hệ, anh là thân phận khách sao? Sao anh liền không tự tin như thế, đến bây giờ anh vẫn cho rằng chính là khách của em.....”

“Không, không phải, đương nhiên không phải! Anh không phải nam nhân của em sao?!”

Vừa thấy Tạ Văn Thiên bị mình hỏi tới có chút tức giận, Nguyệt Cửu đuối lý vội vàng ngậm miệng. Hắn cột nhả mà một phen ôm thắt lưng mạnh mẽ dẻo dai của Tạ Văn Thiên, vừa định hôn một chút mặt đối phương, đã bị tay Tạ Văn Thiên đem đầu đẩy sang một bên.

Tạ Văn Thiên từ trên sofa đứng lên, phúi phúi cổ tay áo, tay vừa nhấc, chỉ ở Nguyệt Cửu mặc cái quần đùi ở nhà nói, “Muốn làm nam nhân của em? Vậy trước phải từ nam nô bắt đầu! Mau mau đem quần áo của em ngày hôm qua thay ra đều giặt sạch, còn có, buổi tối đón em trở về ăn cơm.”

Buổi chiều có khách hẹn trước, Tạ Văn Thiên đương nhiên phải đi, Nguyệt Cửu cũng biết mình là ngăn không được, đành phải cam chịu mà ở nhà làm lên toàn bộ chức vụ nam nô, liền hưởng câu kia “Buổi tối đón em trở về ăn cơm”, hắn làm nam nô này là cam tâm tình nguyện.

Sáng sớm Tôn Thiết Thủy đợi ngay tại trong văn phòng Tạ Văn Thiên, y còn tưởng rằng sau khi Tạ Văn Thiên cùng Nguyệt Cửu trong lúc đó xác nhận quan hệ tình nhân, đối phương sẽ rời khỏi vòng này, không nghĩ tới hẹn trước của mình vẫn còn hiệu quả.

” Sớm như thế đã đến đây, không phải nói rằng ba giờ rưỡi sao, uống chút gì không?” Tạ Văn Thiên mới vừa vào cửa, liền thấy được nam nhân ngồi ở trên sofa chờ đợi.

“Không gì, sớm một chút lại đây xem, đã lâu không gặp.”

Tôn Thiết Thủy nở nụ cười, đứng lên đi tới bên người Tạ Vấn Thiên, bọn họ hai người trong lúc đó cũng đã là bạn nhiều năm, vẫn đều giữ quan hệ thực thuần khiết của điều giáo cùng bị điều giáo.

Tạ Vấn Thiên mở ra cửa phòng điều giáo, kéo màn xuống, một bên đem áo khoác treo đến trên giá treo áo, một bên quay đầu lại nhìn mắt Tôn Thiết Thủy hình như có gì muốn đối với mình nói.

“Sao vậy, sợ tôi không đến?”

Y nhẹ nhàng cười, như lúc đầu vậy tràn ngập ánh sáng cùng tình cảm mãnh liệt.

“Ta nghĩ đến Ngụy Cửu kia hẳn sẽ đem cậu giấu đi, hẳn sẽ không phản đối cậu tiếp tục làm nghề này sao?”

Tôn Thiết Thủy đi theo vào phòng dạy dỗ, thuận tay đóng cửa khóa trái lại, rồi mới bắt đầu cởi quần áo của mình, này khi là hai người đã bắt đầu điều giáo hành vi phi thường ăn ý.

Tạ Vấn Thiên đi lên tự mình đem vật che đây cơ thể cuối cùng trên người Tôn Thiết Thủy cởi xuống dưới, trong tay cậu đã cầm một sợi roi da, lúc này đang dùng roi hơi nhẹ nhàng cọ xát đường cong cứng rắn của cầm Tôn Thiết Thủy.

“Không nên nói nhảm nhiều như vậy đâu? Hôm nay trò chơi của chúng ta là từ bắt đầu đánh đi.....”

Cười mờ ám không rõ, là trả lời của Tạ Vấn Thiên đối với Tôn Thiết Thủy.

Tôn Thiết Thủy rất biết điều mà ngậm miệng, thu lại mỉm cười, trực tiếp mà quỳ xuống, y nghị, hình như Tạ Vấn Thiên là tìm được chỗ về hạnh phúc.

Tạ Vấn Thiên vung roi, vô tình có loại ảo giác đem người trước mặt này trở thành Ngụy Cửu, cậu nghĩ cái địa phương nào đó của mình có thể là thật mà bị Ngụy Cửu lừa sắc lang này bắt được.

Buổi chiều năm giờ, Ngụy Cửu đứng giờ đi tới chỗ dưới lầu cao ốc của Tạ Vấn Thiên, hẳn có chút sốt ruột mà ở trong đại sảnh chờ đợi cái thân ảnh quen thuộc kia, hơn nữa trong lòng đã suy nghĩ giống buổi chiều hôm nay cặp tay thon dài kia của Tạ Vấn Thiên ích có phải lại vô lễ người nào tử biến thái hay không?

Đến bây giờ, hẳn vẫn cảm thấy được loại người thích điều giáo này trong lòng có nhiều hoặc ít chút biến thái, đương nhiên đối với mình, hẳn sống chết không thừa nhận mình cũng có chút thích loại trò chơi này, hẳn nghĩ rằng đó là hẳn thích Tạ Vấn Thiên cho nên mới có thể chịu được, nếu đối người khác, vậy không chắc chắn.

Không ai, thang máy liền dừng ở lầu một, cửa vừa mở ra, Tạ Vấn Thiên liền mặc áo khoác đi ra.

“Xong rồi?” Ngụy Cửu ân tình mà đi qua, hơn nữa hết nhìn đông tới nhìn tây nhìn xem trong thang máy có khách buổi chiều hôm nay của Tạ Vấn Thiên đi ra hay không.

“Đúng, xong rồi.”

Tạ Vấn Thiên mệt mỏi ở trong phòng điều giáo một cái nhiều giờ có vẻ có chút mệt mỏi, tiếng nói cậu nghe lên cũng có chút khàn khàn, mà ánh mắt cậu nhìn Ngụy Cửu lại khó hiểu, đó ánh mắt là một loại dã thú nhìn thực vật, tràn ngập dục vọng muốn chiếm lấy.

Vừa mới vào ô tô, Ngụy Cửu còn chưa có khởi động, Tạ Vấn Thiên bỗng nhiên quay sang nhìn hẳn, như vậy ánh mắt thật sự là nhiệt tình đến làm cho Ngụy Cửu đều cũng thấy rằng không thích hợp.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tò mò mà nhìn Tạ Vấn Thiên kì lạ, Ngụy Cửu vẫn không ý thức được rốt cuộc ra vấn đề gì, nhưng thật ra Tạ Vấn Thiên thanh âm khàn khàn mà nở nụ cười.

” Buổi chiều hôm nay thời điểm điều giáo, em luôn nghĩ đến anh.....”

“Nghĩ anh làm cái gì?”

Ngụy Cửu đem tay lái, trong lòng bàn tay thấm ra một chút mồ hôi, hẳn nhìn ánh mắt nóng bỏng kia của Tạ Vấn Thiên, mơ hồ cảm thấy được không phải chuyện tốt gì.

“Cửu ca, đừng giả ngu, chúng ta trở về rồi nói sau.”

“Có chuyện gì không thể bây giờ nói sao?”

Ngụy Cửu bình tĩnh mà nhìn nhìn ga ra, bây giờ còn không gì người, thân là tay già đời trên tình trường, hẳn không có khả năng không biết nhất cử nhất động của Tạ Vấn Thiên bây giờ đã đại diện cho cái gì.

“Thật muốn nói ngay bây giờ?”

Tạ Vấn Thiên hỏi lại hẳn một tiếng, cuối cùng không hề mất tự nhiên, cậu kéo kéo cà vạt, lấy thể sét đánh không kịp bưng tai đem hai tay Ngụy Cửu trói lại.

Tiếp theo, trong xe truyền ra một trận rên rỉ.

Khi Ngụy Cửu ở giữa khoái cảm sắp mất phương hướng, lúc này mới nhớ đến nồi canh gà mau cạn.....

26. Chương 26: Tính Nô

“Lấy cho em thêm chén cơm.”

Tạ Vấn Thiên lười biếng mà đem chén đưa qua, đặt ở trước mặt Ngụy Cửu, cậu lạnh lùng mà nhìn đối phương, thật giống như đang nhìn một thứ gì đó.

Ngụy Cửu luôn luôn đều được người khác hầu hạ thiếu chút nữa bị cơm làm cho nghẹn chết, mà lúc này Tiểu Ngụy cũng cầm chén cơm đã ăn sạch, đôi mắt mong chờ nhìn hẳn.

“Ba, con cũng muốn.”

“Tự mình lấy đi!” Ngụy Cửu gầm lên một tiếng, lại giơ tay lấy chén Tạ Vấn Thiên đưa qua.

“Vì cái gì ba thêm dùm thúc thúc không thêm dùm con?” Tiểu Ngụy phản đối mà giơ đũa lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cái xú mại.

Ngụy Cửu tức giận mà nhìn đại lão gia Tạ Vấn Thiên thông dong tự tại liếc mắt một cái, khóe miệng méo xẹo, hướng Tiểu Ngụy nói.

” Con cùng vợ sao giống nhau? Khó có thể nào cha còn muốn hầu hạ con?!”

“Hứ! Chỉ biết lấy lòng thúc thúc, ba rất vô liêm sỉ!”

Tiểu Ngụy làm cái mặt quỷ, tự mình lấy bát chạy tới bên nồi cơm điện.

“Đúng vậy, người có chút rất vô liêm sỉ. Anh nói có phải hay không, nam nô?”

Tạ Vấn Thiên gấp lên một miếng rau nhét vào miệng, cười tủm tỉm mà nhìn Ngụy Cửu vẻ mặt xấu hổ cùng không hài lòng.

Khuôn mặt kia rất có vài phần khí phách đàn ông, thời điểm tức giận, nhìn rất đẹp.

Hầu hạ một lớn một nhỏ này ăn cơm tối, chuyện cuối cùng rửa chén vẫn là rơi vào trên người Ngụy Cửu, thời điểm khi hẳn mặc tạp dề hoa vào bắt đầu rửa chén, xót xa mà nhận ra tất cả địa vị gia đình của mình ngày càng thấp.

Trước kia đứa con vẫn sẽ giúp mình dọn chén đĩa, bây giờ bị Tạ Vấn Thiên lôi kéo hư hỏng, chuyện gì cũng giao cho một người cha độc thân mình làm.

Hơn nữa điều giáo sư chết tiệt còn luôn khiêu khích mình.

Nam nô..... Cái gì mà nam nô!

Lão tử mặc kệ, lão tử muốn tạo phản! Đêm nay lão tử sẽ phản!

Ngụy Cửu hung hăng mà cầm chén đĩa, một bên lau một bên cười lạnh, trong cặp mắt sâu sắc kia lại dần hiện ra một tia sắc bén, nhưng ai lại có thể bảo đảm ánh sáng phản chiếu kia không phải của chén đĩa chứ?

Ăn cơm tối, sau khi tắm rửa xong, Tiểu Ngụy dưới cái tròng mắt đầy uy hiếp của Ngụy Cửu, bắt buộc phải tắt máy tính đi làm bài tập.

Và Tạ Vấn Thiên lại nhàn nhã mà dựa vào trên sô pha, chăm chú mà xem chương trình TV.

Ngụy Cửu một lòng muốn tạo phản kiểm chế một bụng khó chịu, sau khi giặt quần áo xong, lúc này mới chà xát tay đi vào phòng khách.

Hắn sau khi ăn cơm chiều vẫn chưa nghỉ ngơi qua, luôn bị Tạ Vấn Thiên hối thúc rửa chén mà kéo đi giặt quần áo, giống như mình thật trở thành nam nô của tất cả các ngày.

“Tiểu Tạ.....”

“Tránh ra, đừng che trước mặt em!”

Tạ Vấn Thiên đang coi đến chỗ hay thấy cái hình dáng cao lớn mặc tạp dề hoa kia đứng trước TV, không chút suy nghĩ liền vung tay để chướng ngại vật này đi qua một bên.

Tạo phản phải tiếp tục, trước tiên không thể quá vội vàng.

Ngụy Cửu nhú nhú mày, nén giận mà ngồi xuống bên sô pha, bắt đầu tiến hành bước đầu tiên của kế hoạch.

“Tiểu Tạ, đêm nay, chúng ta.....”

“Sao?” Tạ Vấn Thiên nhìn chăm chú TV, đầu cũng không quay lại.

Ngụy Cửu cởi cái tạp dề hoa ra, mắt nhìn xuống thấy phía dưới của mình vừa rồi bởi vì ý *** quá mức mà đũng quần có chút nhô lên, trong mắt hắn lần này thực sự hiện lên một tia sắc bén.

“Tạ Vấn Thiên, em chẳng lẽ không nghĩ tới nam nô như anh này cũng phải cần lấy lương sao?”

Tạ Vấn Thiên lúc này mới chậm rãi xoay đầu qua, theo lý thuyết Ngụy Cửu bình thường kiếm tiền bất chính kia cũng không phải là mình có thể so sánh, mà còn phải dùng mình trả lương.

Nhưng mà thân là điều giáo sư một người đối với nhu cầu sinh lý của người rất quen thuộc cùng hiểu biết, Tạ Vấn Thiên rất nhanh liền thấy trên mặt đối phương có chút ửng đỏ, cùng với phần khó không biết xấu hổ kia nhô lên.

“Nói đi, anh muốn cái gì?”

Ngụy Cửu ngẩng đầu, lần này hắn thay đổi quyết định, vẻ mặt cũng không phải như khúm núm trước nữa, mà là mang theo khiêu khích cùng kiêu căng, giống như lúc đầu Tạ Vấn Thiên biết hắn vậy phải chịu đánh.

“Em nghĩ rằng anh và em muốn cái gì? Đương nhiên là muốn em.”

Vừa nghe lời này Tạ Vấn Thiên liền nở nụ cười, cậu tắt TV, gương mặt đẹp trai lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Tạ Vấn Thiên kéo áo mình ra, lộ ra một phần ngực trắng nõn rắn chắc, cậu nắm lấy tay Ngụy Cửu mới giặt qua quần áo còn hiện ra làn da thô ráp chạm tới ngực của mình.

“Muốn em có thể, nhưng mà phải do em xem xét. Còn có anh làm nam nô cũng làm đến quá kém, có cơ hội xem ra em phải hảo hảo dạy dỗ anh một chút.”

“Tốt, chỉ cần em làm cho anh thoải mái, dạy dỗ cái gì, anh đều nghe lời em.”

Ngụy Cửu tham lam mà vuốt ve ngực Tạ Vấn Thiên, tay duỗi ra liền đụng đến đầu nhũ đối phương.

Hắn biết trong lời nói Tạ Vấn Thiên nghe xong làm cho người ta cảm thấy bất an, nhưng trên thực tế đối phương mỗi lần điều giáo gây cho mình sung sướng vô tận kia, đương nhiên còn có chút cho phép để làm cho hắn càng có thể cảm nhận dục vọng của mình cùng còn có một chút đau đớn.

Thật ra, hắn đã chậm rãi lưu luyến loại cảm giác bị người điều giáo chinh phục này.

Có thể đủ lực khống chế đối với thân thể người khác thì điều giáo sư cũng có thể có lực khống chế với chính mình.

Tạ Vấn Thiên chính là nhẹ nhàng mà cau mày một chút, cũng không bởi vì gây sự ác ý của Ngụy Cửu và xuất hiện càng nhiều phản ứng không cần thiết.

Trái lại, cậu còn lộ ra một trận mỉm cười, bởi vì nam nhân trước mặt này từng thật làm cho cậu chán ghét, giống như đang ở dưới chỉ dẫn mình, đi lên một điều phù hợp con đường thẩm mỹ thú vị của cậu.

Nhưng mà ngay tại thời điểm tốt đẹp này chính là, Tiểu Ngụy bỗng nhiên đi ra.

Tiểu Ngụy đang muốn qua phòng khách đi tiểu bị động tác cùng tư thế kỳ quái của Ngụy Cửu cùng Tạ Vấn Thiên này làm cho hoảng sợ

Nó thật khoa trương không coi ai ra gì trước mặt hai người lớn mà oa hét lên một tiếng, rồi mới học bộ dáng Châu Tinh Trì lui về sau hai bước.

“Oa! Các ba đang làm gì a!”

Niềm vui thú đột nhiên bị một tiểu hài tử xấu xa cắt ngang, đừng nói Ngụy Cửu muốn phát điên, ngay cả Tạ Vấn Thiên từ trước đến nay bình tĩnh cũng bị dọa cho xanh mặt.

Cậu nhìn Ngụy Cửu tay còn đặt ở trong quần áo mình, vội vã đẩy móng vuốt của đối phương qua một bên.

Ngụy Cửu trừng mắt, giống như muốn ăn thịt người, hận ý trong lòng hắn trong nháy mắt giống như bong bóng bị thổi đến nổ tung.

Nhưng mà đối mặt với đứa nhỏ, hắn cũng không thể tức giận, bởi vì hắn cũng biết mình vì mẹ nó đang làm thôi a!

“Ba giúp Tạ thúc giải ngứa thôi, thúc ấy nói ngứa.....”

“Đúng vậy, ngực thúc thúc có điểm ngứa.” Tạ Vấn Thiên khuôn mặt tuần tú vắn vẹo hắc hắc mà cười cười, trong lòng đem Ngụy Cửu mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Anh mẹ nó mới ngứa ngực! Cả nhà anh mẹ nó đều ngứa ngực!

Nhìn vẻ mặt khác thường của hai người lớn, trong mắt Tiểu Ngụy ngày càng không tin.

Cuối cùng nó đối với hành vi khác thường của Ngụy Cửu hạ kết luận.

“Biến thái.”

27. Chương 27: Khẩu Tắc

“Nó đã ngủ chưa?” Ngụy Cửu một bên cời quần, một bên hỏi Tạ Vấn Thiên đứng ở cạnh cửa.

“Giống như đã ngủ.” Tạ Vấn Thiên nhìn nhìn phòng Tiểu Ngụy, nghị tới trước đó bị tiểu hài tử này nói là biến thái liền cảm thấy khó chịu.

“Vậy hiện tại hai chúng ta nên?”

Ngụy Cửu đi tới, đóng cửa lại, thuận tiện kéo Tạ Vấn Thiên qua. Hắn đẩy đối phương ngã xuống giường, tươi cười sáng lạng.

“Em nói đêm nay sẽ trả lương cho anh nha,” Ngụy Cửu cực kỳ lưu manh đưa tay nắm dây lưng quần của Tạ Vấn Thiên, muốn đem quần người ta cởi xuống.

Tạ Vấn Thiên nhướng mi, không kiên nhẫn mà đẩy Ngụy Cửu ra, từ từ ngồi xuống, xoay mặt nhìn chăm chú nhìn một nam nhân ... à không ... nhìn một kẻ lưu manh muốn đùa giỡn mình.

“Lát nữa anh kêu như heo bị chọc tiết, con của anh còn không tiến vào mắng chúng ta là biến thái nữa a?”

Ngụy Cửu không hiểu được, không phải là làm tình thôi sao, hắn tại sao phải kêu như heo bị chọc tiết, hắn chính là Cửu ca đại danh鼎鼎, một người có kinh nghiệm trên giường phong phú, Cửu ca rất được bọn để dè yêu thích a!

Chuyện kêu như heo bị giết ở trên giường, hắn chưa từng làm!

Hắn cảm thấy Tạ Vấn Thiên lại muốn lừa dối mình, không muốn để mình chiếm tiện nghi, lúc này còn có điểm nóng nảy, đây không phải là bức mình tạo phản sao?!

“Ai, tiểu Tạ em cũng đừng tìm cớ từ chối đêm nay không để anh thượng em.”

Nói xong, tính cách ngang ngược từ trong xương cốt của Ngụy Cửu lại nổi lên, hắn không để ý Tạ Vấn Thiên phản đối, vội vàng đem đối phương lần thứ hai ấn ngã xuống giường.

Tiếp theo bụng Ngụy Cửu liền bị Tạ Vấn Thiên nặng nề mà cho một quyền, đau đến nỗi hắn cuộn thành một con tôm luộc.

Tạ Vấn Thiên nhu nhu tay, mắt lạnh nhìn nam nhân muốn cưỡng ép mình, xem ra cái tên này vẫn không biết thân phận của hắn, chuyện nằm mặt trên khi nào thí tới phiên “Nam nô” làm chủ!

“Anh không phải là muốn thích sao? Đêm nay tôi cho ANH thích đủ!”

Ngụy Cửu khổ nói không nên lời, chỉ có thể ôm bụng rên rỉ, hắn nhìn Tạ Vấn Thiên nhảy xuống giường, lúc này mới phát giác đêm nay mình xui xẻo rồi.

Thân là một cái điều giáo sư, Tạ Vấn Thiên không để đạo cụ công việc quá xa mình.

Từ khi dọn đến nhà Ngụy Cửu, cậu cũng đem một thùng đạo cụ đến, vẫn chờ ngày chậm rãi cho Ngụy Cửu sử dụng.

Trước kia hắn đối với Ngụy Cửu đều rất ôn nhu, bởi vì lo lắng đối phương là lần đầu tiên tiếp xúc loại đồ vật này nọ, hơn nữa nộ tính của đối phương cũng không phải rất mạnh, cho nên đối phó với người như vậy phải tiến hành theo chất lượng.

Nhưng hành vi vừa rồi của Ngụy Cửu làm cho Tạ Vấn Thiên nghĩ nếu không cho nam nhân này một ít sự lợi hại, chỉ sợ đối phương vĩnh viễn sẽ không lĩnh ngộ thế nào là một ” nam nô ”.

Thừa dịp Ngụy Cửu còn chưa hoãn khí, Tạ Vấn Thiên dùng còng tay bằng da trói hắn lại phía sau, rồi mới đem chân đối phương buộc thành chữ M, lộ ra nơi riêng tư, để lát nữa dễ dàng dạy dỗ.

Sau khi làm xong hết thấy, Tạ Vấn Thiên mới vỗ vỗ mặt Ngụy Cửu, cười nói, “Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, em còn hỏi một chút ý kiến của anh, anh đêm nay nghĩ muốn hảo hảo ngủ, hay là muốn cùng em thức đến bình minh?”

“Tùy cậu, lão tử đêm nay chính là muốn thượng cậu!”

Thực rõ ràng, Ngụy Cửu là người chưa đến phút cuối chưa biết hối hận, hắn nhìn nhìn trang phục chưa từng thấy qua trên người mình, vẻ mặt quật cường.

Tạ Vấn Thiên ôn nhu nhìn Ngụy Cửu, tựa hồ thực thương thức sự cứng rắn của đối phương, quả nhiên, người không có khuynh hướng nộ tính thời điểm bị ngược đãi là đáng yêu nhất.

Nhưng trên thực tế, Tạ Vấn Thiên lại quan sát nam căn có chút ngắc đầu của đối phương, kỳ thật gia khóa nhà này chưa biết mình bị đối đãi như vậy đi.

“OK, nếu Cửu ca nói đến mức này, em cũng không thể không thành toàn cho anh.”

Tạ Vấn Thiên xoay người xuống giường, từ trong cái thùng dụng cụ của cậu lấy ra vài cái khẩu tắc, ném tới bên đầu Ngụy Cửu.

“Không để anh làm phiền hàng xóm người ta ngủ, em sẽ bịt miệng anh lại, anh chọn một cái khẩu tắc đi.”

Ngụy Cửu xoay đầu, nhìn một đồng khẩu tắc đủ màu sắc, nhất thời cảm thấy hoa mắt, không biết là Tạ Văn Thiên cố ý muốn chinh mình, khẩu tắc vừa thô lại vừa lớn, khiến hắn căn bản không thể ngậm nó.

Đồng khẩu tắc này chỉ có một cái hơi nhót, bên ngoài là nhuyển da dùng để che miệng, tiểu cầu không quá lớn, hơn nữa nhìn qua còn khá mềm, bất quá hắn không rõ tại sao khẩu tắc này có gần mấy cái ống dài, đại khái dùng để phụ trợ hô hấp đi.

Nếu Tạ Văn Thiên để mình chôn, Ngụy Cửu tự nhiên sẽ không chọn cái khẩu tắc khiến hắn thấy thống khổ. Hắn hướng cái khẩu tắc có nhuyển da nói, “Cái này đi.”

Nghĩ tới mình sẽ bị cái vật này chặn miệng, trong lòng Ngụy Cửu cảm thấy vừa khuất nhục nhưng cũng vừa hưng phấn.

Trong mắt Tạ Văn Thiên hiện lên quang mang giảo hoạt, cậu gật gật đầu, cầm lên cái khẩu tắc mà Ngụy Cửu đã chọn.

Cậu biết người thường như Ngụy Cửu khẳng định sẽ chọn cái ít mang đến thống khổ nhất thối phòng khẩu tắc.

“Hảo, hiện tại bắt đầu anh phải để em an tĩnh lại, nhưng anh yên tâm, em sẽ hảo hảo chiều cổ anh.”

Nói xong nói, Tạ Văn Thiên cầm lấy khẩu tắc Ngụy Cửu chọn nhét vào miệng hắn.

Như Ngụy Cửu sở liệu, tiểu cầu bên trong khẩu tắc này rất mềm, chặn ở miệng một chút cũng không khó chịu.

“Ồ ô.”

Vì tỏ vẻ mình không thể nói chuyện, Ngụy Cửu cố ý hô hai tiếng, quả nhiên chỉ phát ra âm thanh vô nghĩa.

Nhưng tất cả đối với Tạ Văn Thiên sao có thể đủ, cậu xoay người cầm cái ống nhỏ, rồi mới đem cái ống nhỏ gắn ở ngoài cái khẩu tắc.

Cho dù Ngụy Cửu ngốc cỡ nào cũng rõ ràng biết đối phương muốn làm gì!

“Ồ ô ô ô ô ô!”

Hắn hoảng sợ mà nước nử không ngừng, dùng sức lắc đầu, nếu trước đó hắn thấy trên cái ống là đồ vật này nọ, hắn chết cũng sẽ không chọn cái khẩu tắc này!

“Kêu lớn tiếng quá nha, bất quá yên tâm, chốc lát nữa anh có thể im lặng.”

Tạ Văn Thiên ôn nhu đem túi khí, rồi mới dưới ánh mắt hoảng sợ bất an của đối phương nặng nề mà bắt đầu dần không khí.

Tiểu cầu trong miệng Ngụy Cửu nháy mắt bắt đầu bành trướng, không chỉ lớn mà còn dài rất nhanh, cái tiểu cầu mềm mại kia đã muốn chiếm lấy khoang miệng Ngụy Cửu, khiến hai má hắn hơi hơi phồng lên, tiểu cầu xâm nhập khoang miệng đã sắp thành hình trụ vừa lúc đỉnh ở chỗ sâu trong khoang miệng Ngụy Cửu, ôn nhu mà ma sát cổ họng mẫn cảm của đối phương.

Quả nhiên, tiếng rên rỉ của Ngụy đích hoàn toàn bị đè nén, hắn thống khổ mà lắc lắc đầu, cảm giác hô hấp của mình cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Xác định Ngụy Cửu chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, Tạ Văn Thiên lúc này mới buông lỏng túi khí ra, rồi mới dùng nút đặc chế nhét ở cái ống nhỏ, làm cho miệng hình trụ trong miệng hắn có thể tiếp tục bành trướng.

“Đây chính là chính anh chọn a, Cửu ca.”

Tạ Văn Thiên cười vuốt cái trán của đối phương, quả nhiên sự tra tấn vừa rồi đã khiến Ngụy Cửu chảy một tầng mồ hôi lạnh.

Hắn vỗ vỗ nhuyễn da trên miệng đối phương, rất có hưng trí mà thưởng thức thần sắc kinh hoàng cùng thống khổ trong mắt đối phương.

Thấy hô hấp của Ngụy Cửu càng ngày càng nặng, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi, Tạ Vấn Thiên nhíu mày, nhin không được có chút hoài nghi quá nóng vội, ngay từ đầu liền cấp cho đối phương công cụ mà người làm M nhiều năm cũng phải sợ.

Bất quá cậu cũng không có để tiểu cầu tràn khí, theo lý thuyết Ngụy Cửu hoàn toàn có thể thích ứng, xem ra, vẫn là đối phương quá mức khẩn trương.

“Anh không cần sợ hãi, thả chậm hô hấp sẽ không có chuyện gì, yên tâm đi, tôi ở bên cạnh anh.”

Tạ Vấn Thiên thay biểu tình ôn hòa, cậu cúi đầu hôn cái trán Ngụy Cửu mồ hôi chảy ròng ròng, rồi mới mở cái nút lọ tiểu cái ống ngay trước, qua vài giây lại nhét trở về.

Mà trên thực tế, khẩu tắc này một khi bị thổi phồng không dễ dàng bay hơi, bất quá, Ngụy Cửu nhất định sẽ nghĩ vật trong miệng đã nhỏ đi.

Tuy rằng khẩu tắc hình trụ trong miệng thập phần lớn, nhưng là so sánh với vừa rồi tựa hồ nhỏ đi một chút, cổ họng của mình cũng không khó chịu như vậy, cứ như vậy, tâm tình của Ngụy Cửu dưới lời nói cùng hành động trấn an của Tạ Vấn Thiên cũng từ từ bình tĩnh.

28. Chương 28: S Thụ M Công (có H)

Để Ngụy Cửu cảm nhận thích ứng một chút khẩu tắc thổi phồng, Tạ Vấn Thiên vẫn đợi cho đối phương hoàn toàn bình tĩnh, sau khi hô hấp có thể vững vàng, lúc này mới bắt đầu công việc thứ hai.

Cậu đem vật quý giá cất giấu rất lâu của mình, tình hình thông thường xuống sẽ đem ra dầu bôi trơn cao cấp cho M dùng tùy thích.

“Lần này thật thuận tiện.” Tạ Vấn Thiên tìm ra một tuýp dầu bôi trơn mát lạnh, đều đặn mà bôi lên tới gần hậu môn Ngụy Cửu, rồi mới lại ở trên ngón tay của mình bôi chút, chậm rãi đi vào thân thể đối phương.

“Ngô!”

Như thế trắng trợn mà bị Tạ Vấn Thiên lấy ngón tay đâm vào, Ngụy Cửu lập tức lại có chút căng thẳng, hần dòn dập mà rên rỉ một tiếng, cảm thấy bên trong hậu môn nóng bỏng của mình mát mẻ đến làm cho người ta có chút chịu không nổi.

Tạ Vấn Thiên chậm rãi mà đâm vào hậu huyệt Ngụy Cửu, cẩn thận mà tìm kiếm điểm nhạy cảm của đối phương, ở cuối cùng sau khi cậu ngoắc ngón tay, thắt lưng Ngụy Cửu chặt chẽ nặng nề mà nâng lên một chút.

Đúng rồi, chính là nơi này.

Tạ Vấn Thiên giảo xảo mà cười, ngẩng đầu nhìn mắt Ngụy Cửu vẻ mặt đau cũng sung sướng, lại lấy ra một cây án ma bóng (xem

Sau khi cậu đem án ma bóng nhét vào gần chỗ kia một chút, lúc này mới khởi động nút rung.

Lần đầu tiên Ngụy Cửu hưởng đối xử thụ loại này hiển nhiên là có chút chống đỡ không được.

Hắn cảm thấy được cả thân thể của mình ở trong phút chốc đã bị dục vọng mãnh liệt vây quanh, chỉ tiếc miệng bị chặn không có cách phát ra âm thanh gì, nếu không hàng xóm xung quanh mình nhất định sẽ nghe được một người nam nhân lớn giọng kêu phóng túng.

“Ô ô..... Ô ô.....”

Ngụy Cửu tê dại khó nhịn mà vặn vẹo cái eo cường tráng, đau khổ mà nhắm mắt lại, hẳn biết Tạ Vãn Thiên tiểu tử điên này đề nghị đến sau đó là không có khả năng sẽ dễ dàng buông tha mình, từ đầu hẳn nên biết Tạ Vãn Thiên kia không phải con thỏ, là con sói!

Ở trước mặt cậu ta, mình mới là con thỏ a!

Tạ Vãn Thiên nhàn nhã mà nhìn Ngụy Cửu quần quai giầy dựa, không để ý mà đem phân thân nổi lên của đối phương chơi đùa.

Quả nhiên, hậu môn Ngụy Cửu bị kích thích mãnh liệt rất nhanh còn có tính sung sướng, phía trước cái đồ vật này nọ này không thành thật mà ngẩng lên.

Bị Tạ Vãn Thiên sờ, Ngụy Cửu giầy dựa đến lợi hại hơn, hẳn cao cao mà ngẩng đầu, giống như muốn mở miệng lớn thở dốc đến giảm bớt kích thích thân thể đang chịu đựng, nhưng khẩu tắc ở miệng lại làm cho tiếng thở dốc của hắn biến thành nặng nề rên rỉ.

“Kêu anh đừng căng thẳng, anh lại căng thẳng lên, cẩn thận một hơi lên không đến ghen chết anh.”

Xem ra Ngụy Cửu đối với thích ứng khẩu tắc thối phòng còn cần chậm rãi điều giáo, Tạ Vãn Thiên vì không muốn tai nạn chết người, tay đành phải mở khẩu tắc ở miệng Ngụy Cửu.

Khẩu tắc được lấy ra, Ngụy Cửu liền thống khổ mà nức nở một tiếng, hẳn nhú chặt lông mày, ánh mắt yếu ớt rất nhiều.

“Lấy ra..... Lấy ra cái ở phía sau đi.”

“Lấy ra?” Tạ Vãn Thiên lấy tay đụng đến án ma bỗng lại đâm đâm vào bên trong, còn lén lút đem cái đó mở sổ lớn chút.

Rên rỉ của Ngụy Cửu bắt đầu trở nên càng thêm thê lương, có thể nói là càng thêm tràn ngập hấp dẫn.

Tiếng rên rỉ kia rõ ràng biểu hiện sung sướng, cùng ý kiến vừa rồi đưa ra của Ngụy Cửu hoàn toàn là hai việc khác nhau.

“Anh xác định muốn lấy ra?” Tạ Vãn Thiên làm ra bộ đáng đáng tiếc, chậm rãi rút ra án ma bỗng, giống như thật muốn đem nó từ trong cơ thể Ngụy Cửu lấy ra.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc kia, Ngụy Cửu vừa rồi còn kêu Tạ Vãn Thiên phải đem án ma bỗng lấy ra không tự chủ được mà kẹp chặt miệng.

Hắn hung tợn mà quay đầu trừng Tạ Vãn Thiên, không cam lòng mà cắn cắn môi, miễn cưỡng nói ra mấy chữ đầy đủ, “Coi như, em, lợi hại!”

“Ha ha ha.....”

Tạ Vãn Thiên thuận tiện đem án ma bỗng lại hoàn toàn đẩy mạnh vào trong thân thể Ngụy Cửu, cậu sớm biết nam nhân này mặt ngoài đứng đắn trong lòng vô cùng *** dục này sẽ không bỏ qua cơ hội gì nếm thử sự sung sướng.

“Cửu ca, anh kêu nhỏ tiếng chút, bằng không em sẽ cho anh đeo cái khẩu tắc kia nữa.”

Tạ Vãn Thiên quỳ ở giữa hai chân Ngụy Cửu bị tách ra, ôn nhu mà chà xát nam căn giữa khó của hắn, đối phương ở trên dưới kích thích hai tầng, lại bắt đầu rên rỉ cực kỳ làm phiền người dân.

Nghĩ đến hồi nãy đeo khẩu tắc thối phòng rất thống khổ, Ngụy Cửu rùng mình, hẳn oán hận mà nhìn người nam nhân kia mỉm cười đến ôn nhu như vậy, đành phải chịu xuống dục vọng trong lòng muốn lớn tiếng kêu phóng túng.

Bỗng nhiên, vốn là bị hai tay cùng án ma bỗng của Tạ Vãn Thiên gây sức ép đến thư thư phục phục, Ngụy Cửu nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

Hắn giầy dựa ngẩng đầu lên, một bên nặng nề mà thở dốc, một bên tránh trứ Tạ Vãn Thiên quỷ dị địa cười cười.

“Tiểu Tạ..... Em đã nói, anh tùy em xử lý, em để cho anh thưởng..... Anh bây giờ bị em chơi lâu như thế, chừng nào em cho anh thưởng đây?”

Bị cột như người tù, trong hậu huyệt còn cắm đồ vật này nọ, ngay cả phân thân của mình đều ở trong tay người khác, nhưng Ngụy Cửu vẫn có can đảm cùng Tạ Văn Thiên thách thức, có lẽ, này cũng là một trong những mị lực Tạ Văn Thiên thưởng thức người của cậu.

Nói ra là phải giữ lời, từ trước đến nay là tiêu chí làm người của Tạ Văn Thiên tuân thủ nghiêm ngặt.

Cậu hết sức tập trung mà lấy ngón tay cầm linh khẩu Ngụy Cửu vuốt ve một vòng, khiến bên trong đôi phương tê dại rồi lại yếu ớt mà rên rỉ.

“Đáp ứng chuyện của anh, em sẽ làm được.”

Tiếng nói Tạ Văn Thiên trầm trầm, mang vài phần từ tính như vậy, lúc khi ở Ngụy Cửu đang trong bể dục, hẳn nghe thấy âm thanh này, không khỏi mà càng thêm hưng phấn.

Sau khi vuốt nam căn đã cứng của Ngụy Cửu, lúc này Tạ Văn Thiên mới bôi cho cậu đủ trơn, cậu còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên Ngụy Cửu muốn mình, vẫn đừng nói, cái đồ vật này nọ kia đâm vào người thật là có chút đau.

Buông lỏng dây thừng trên đùi Ngụy Cửu ra, Tạ Văn Thiên cởi quần ngồi xổm bên trên Ngụy Cửu, lúc này ngược lại là vẻ mặt Ngụy Cửu bồn chồn.

“Anh căng thẳng cái rắm gì?!” Tạ Văn Thiên cười lấy tay vỗ xuống cái đồ vật này nọ kia của Ngụy Cửu, tự mình tách móng chậm rãi ngồi xuống.

Ở dưới hai người phối hợp lẫn nhau, Ngụy Cửu cuối cùng mãn nguyện với sự trả lương mà ném tới cảm thụ của Tạ Văn Thiên. Hắn ngẩng cao đầu, thoải mái mà rên rỉ vận vẹo thắt lưng của mình, rất nhanh liền chìm sâu ở tại bên trong hạnh phúc vui sướng.

Tạ Văn Thiên cũng không như Ngụy Cửu thoải mái vậy, cậu thử hạ vài lần cũng không thể làm cho đôi phương tìm đúng điểm nhạy cảm của mình, cuối cùng cậu đành phải một bên rung chuyển móng, một bên tự an ủi cho mình. Thấy bộ dáng *** đặng của Ngụy Cửu kia thoải mái đến quên mình họ gì, Tạ Văn Thiên chảy mồ hôi lạnh, cúi đầu mà mắng.

“Tôi kẹt chết anh.....”

29. Chương 29: Giang Liệt

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Tiểu Ngụy tiếng ồn tỉnh giấc, nhóc phát hiện phòng khách vẫn tối mịt, trên bàn cũng không có bữa sáng thơm ngào ngọt như mọi ngày.

Sau khi bắt mẫn vò vò đầu, Tiểu Ngụy sôi sục ý chí phản kháng đả ngộ bất công này, không chút do dự chạy tới cửa phòng Ngụy Cửu lớn tiếng la hét ầm ĩ.

“Cha, mau đứng lên làm điểm tâm cho con, con sắp trễ học rồi nè!”

Ngụy Cửu Lúc này đang cùng Tạ Văn Thiên bực chán ngủ đến say nào còn lo đến con của mình, hùng hùng hổ hổ chui đầu ra khỏi chăn, “Xú tiểu tử, kêu cái mao a. Chờ một chút!”

Mắng thì mắng, cuối cùng thì Ngụy Cửu vẫn giãy giụa đứng lên, mắt hắn nhìn Tạ Văn Thiên vẫn đang ngủ say bên cạnh mình, tâm tình ghen ứ một bụng nhất thời tốt hơn rất nhiều, đưa con ở ngoài cửa, lão bà ở trên giường, lúc này mới giống một gia đình chứ.

“Không rảnh nấu cơm cho mày, tự đi ra ngoài ăn đi!”

Sau khi nhét mười nguyên tiền ra khe cửa, tên oan gia từ kiếp trước Tiểu Ngụy cuối cùng mới đành chỉ kháng nghị.

Nghe thấy tiếng đứa nhỏ ra khỏi cửa, Ngụy Cửu kéo bức màn, mở cửa sổ xóa tan bóng đêm u tối trong phòng ở.

Hắn mắt nhìn Tạ Vãn Thiên còn đang ngủ say, khóe miệng hiện lên ý cười.

Nhỏ giọng đi trở về bên giường, Ngụy Cửu cúi người tới gần hai gò má Tạ Vãn Thiên lén lút thoa hương một cái.

Tạ Vãn Thiên đang ngủ say hiển nhiên không có hứng thú đi phản ứng Ngụy Cửu, hắn không kiên nhẫn nhú nhú mày, co vào chăn né một chút.

Chuyện mất hồn tối hôm qua làm cho Ngụy Cửu thực tủy biết vị, lưu luyến không thôi.

Hắn sờ sờ hạ bộ sớm ngóc lên của mình, liếm liếm môi, quyết định thưởng thức tư vị phía sau của Tạ Vãn Thiên lần nữa.

Đem quần áo quần qua một bên, Ngụy Cửu thật cẩn thận chui vào chăn tựa vào người Tạ Vãn Thiên.

“Tiểu Tạ, để Cửu ca đến một lần nữa nha.”

Hắn thấp giọng ở bên tai Tạ Vãn Thiên thổi gió mát, rồi không đợi đối phương trả lời liền nắm nam cái của mình để ở hậu nguyệt Tạ Vãn Thiên.

Bởi vì tối hôm qua quá mệt mỏi mà làm cho thần trí Tạ Vãn Thiên hoảng hốt cũng không rõ đối phương làm gì mình, cậu mơ hồ huy tay xuống, nhưng ẩn ẩn cảm giác được phần eo của mình đang bị người ta ôm.

Sau đó, Tạ Vãn Thiên bỗng nhiên cảm thấy phía sau nhói đau.

“Ách!” Cậu đau đến mở bật mắt ra, rồi mới quay đầu chăm chú vào gương mặt có vẻ kinh hoảng co quắp của Ngụy Cửu.

“Tiểu Tạ... Tôi không phải cố ý ... Thật không phải..”

Ngụy Cửu vô lực ngồi chồm hổm ở phía sau Tạ Vãn Thiên, nam cái của hắn chỉ vừa mới miễn cưỡng cắm vào một nửa, rồi mới hắn chợt nghe Tạ Vãn Thiên kêu thảm thiết.

Nguyên bản Ngụy Cửu đối với chuyện làm tình là ngựa quen đường cũ liền vô cùng uể oải, hắn biết Tạ Vãn Thiên ở trên phương diện dạy dỗ có kinh nghiệm phong phú, phía sau lại là ngây ngô non nớt, nhưng hắn không nghĩ tới lại non như thế, không phải một lần không dùng trơn tẽ sao... Cái này tốt lắm, bị chính mình chinh thành giang liệt rồi.

Nam tử anh tuấn cao ngất quần áo hắc y đang đứng, lông mi hắn nhỏ dài, đôi môi nhỏ hình thoi nhẹ nhàng mà mân, mà cặp mắt thâm thúy kia như gần như xa địa dừng ở trên tấm biển trước mặt giang tràng khoa.

Nhưng hộ sĩ hoa si xung quanh không hện mà cùng nhìn về phía hắn, nhưng khi nhìn đến nam nhân có khí chất xã hội đen lão đại bên người đối phương kia lại cẩn thận địa né tránh.

“Tiểu Tạ, vào thôi, tới phiên em.”

Ngụy Cửu khúm núm theo sát bên người Tạ Vãn Thiên, trong nội tâm đối với chuyện sáng hôm nay vô cùng hối hận.

Tạ Vãn Thiên lạnh lùng nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ đẩy cửa vào, không xem bác sĩ là không được, cái tính dục phát triển biến thái của Ngụy Cửu làm phía sau của mình chảy không ít máu, chỉ cần ngồi chồm hổm thôi đã đau lợm hại.

Sau khi kiểm tra xong, đối với ánh mắt nghi vấn của bác sĩ, không đợi Tạ Vãn Thiên mở miệng, Ngụy Cửu liên tục tự trách.

“Đều là lỗi của tôi, là tôi không cẩn thận lộng thương em ấy.”

“Mi câm miệng cho tôi!” Tạ Vãn Thiên đấm một cái.

Bác sĩ kinh nghiệm phong phú liếc mắt nhìn thần sắc bối rối của Ngụy Cửu, lại nhìn nhìn vẻ mặt xấu hổ thậm chí lửa giận doanh mặt của Tạ Vãn Thiên, liền hiểu hết.

“Giang nứt rất nhỏ, không phải vấn đề lớn. Tôi cho hai người chút thuốc thoa ngoài da, chú ý một chút ẩm thực, mấy ngày nay tạm thời lấy thức ăn lỏng ăn chính đi, chưa khỏi hẳn thì đừng ăn đồ nóng và đồ cay, mặt khác phải chú ý vệ sinh phía sau, ấn được phối phương trên đơn thuốc mà ngâm giang, tránh bị nhiễm trùng.”

“Tốt, tốt, chúng tôi đã biết.” Ngụy Cửu tiếp nhận bác sĩ phương thuốc khai, kéo Tạ Văn Thiên chạy nhanh ra cửa.

Trên đường về nhà, Tạ Văn Thiên vẫn chình mặt, cậu chưa từng nghĩ đến mình cư nhiên lại gặp được sự cố bi thảm như giang liệt, có lẽ ngay từ đầu, cậu dễ dàng tha thứ cho Ngụy Cửu lựa chọn làm số 0 chính là một sai lầm.

Xe mới vừa chạy đến giao lộ, Ngụy Cửu vì chuyện khiến cho Tạ Văn Thiên giang liệt mà không yên bất an liền nghe đối phương kêu hẳn dừng xe.

“Còn chưa tới nhà mà.”

Tạ Văn Thiên lạnh lùng nhìn phía trước, vừa đáp trả một câu, “Dừng xe.”

Ngụy Cửu bất đắc dĩ, đành phải đem xe đậu vào ven đường, thấy Tạ Văn Thiên cởi dây bảo hiểm, ra cửa xe, Ngụy Cửu cũng vội vàng chui ra.

Đối phương xuống xe liền chỉnh chỉnh quần áo y đi hướng ngược lại, gấp đến độ Ngụy Cửu liền kéo hẳn lại.

“Tiểu Tạ!”

Lúc Tạ Văn Thiên tức giận, ánh mắt vẫn lạnh như băng cùng nghiêm khắc, cậu nhìn chăm chăm Ngụy Cửu không biết xấu hổ giữ chặt mình, lãnh đạm địa nói, “Anh buông tay ra, tôi cùng khách nhân có hẹn, anh tự về nhà đi. Tối tôi về.”

Nghe được những lời như “Tối tôi về”, trái tim Ngụy Cửu cuối cùng cũng thả xuống dưới, nhưng trong đầu của hẳn vẫn xoay quanh đôi mắt lạnh như băng kia của Tạ Văn Thiên, dần dần địa cảm giác được một tia hàn ý, hoặc là nói một tia sát khí.

Vừa về tới nhà, Ngụy Cửu bắt đầu vì chuộc tội mà tích cực chuẩn bị.

Thuốc mua ở chỗ bác sĩ hẳn đã xem kĩ, trừ bỏ một ít trị liệu thuốc giang liệt ra, còn có một lọ Cao Mạnh Toàn Giáp dùng để bổn ngâm hậu môn.

Hẳn đã muốn nghĩ kỹ, chờ sau khi Tạ Văn Thiên ăn cơm tối xong, liền thay hẳn chuẩn bị bồn ngâm, rồi sau đó tự tay thay hẳn ôn nhu nhét thuốc đạn.

Đến nỗi cơm chiều, đêm nay cả nhà đều ăn cháo bát bảo, không chỉ có là đêm nay, trước khi Tạ Văn Thiên khỏi bệnh, hẳn quyết định mỗi ngày đều ăn cháo.

Nhưng mà ngay lúc Ngụy Cửu tích cực làm chuẩn bị giúp Tạ Văn Thiên hồi phục, Tạ Văn Thiên đã ở trong phòng làm việc của mình vì khiển trách tên động vật chỉ biết hành động bằng nửa người dưới mà chuẩn bị.

Mới vừa tiến chân một vị khách nhân, đối phương đã bị cách dạy dỗ của Tạ Văn Thiên dẫn dắt.

Khách nhân này có thể nói lànô tính mạnh phi thường, thường xuyên chủ động đeo trình tiết mang, rồi mới đem cái chìa khóa giao cho mình, cứ theo định kỳ một tuần lại đến nhờ mình tháo khóa ra cho hẳn, làm cho hẳn ở trong vòng hai tiếng ngắn ngủi phun trào khoái cảm đã bị đè nén trước đó.

Vì hậu môn hẳn bị nứt nên ngồi không lâu triệu trứng khó chịu lại xuất hiện.

Tạ Văn Thiên lấy tay chóng cảm, nhìn một loạt trình tiết mang trước mắt kia, nhất thời có chút nghi hoặc.

Tuyển cái nào cho đại hình khuyến như Ngụy Cửu kia sử dụng đây? Đó là một vấn đề.

30. Chương 30: Đại Trình Tiết

Thời điểm Tiểu Ngụy đeo cặp sách ngâm nga bài hát nhảy về nhà, bất ngờ phát hiện trên bàn bày ra đầy đồ ăn, mà ba nó từ trước đến nay vô cùng lười biếng mà lại rất bận rộn ở trong nhà bếp.

“Oa, trước ăn vụng một miếng ~”

Tiểu Ngụy cầm lên một viên thịt sáng sáng bóng nhét vào miệng, nhai một chút mới phát hiện, mùi vị này chẳng lẽ không phải thủy tinh hoàn tử (*) ở cửa nhà hàng đối diện sao!

Nhìn kỹ lại đồ ăn rực rỡ đủ loại trên bàn này, hình như đều là Ngụy Cửu trước kia mang mình đến nhà hàng đối diện ăn qua.

Thì ra là thế..... Tiểu Ngụy chép miệng, liền đối với Ngụy Cửu đầu bếp giả mạo tràn ngập khinh thường, thầy giáo nói qua, lừa gạt người khác là không đúng!

Ngụy Cửu đang trông chừng nồi áp suất nấu cháo Bát Bảo vừa quay đầu lại thì nhìn thấy đứa con của mình ở bên cái bàn ăn, ném thử chút, hẩn trừng mắt, liền chạy nhanh tới.

“Ăn gì ăn! Tạ thúc thúc của con còn chưa có trở về đâu! Tiểu tử con đã dám ăn!”

“Ném thử cũng sẽ không chết người!”

Tiểu Ngụy không phục mà cầm lên một miếng thịt liền nhét vào, nó xem Ngụy Cửu tư thế kia muốn ăn thịt người, vội vàng chạy về hướng phòng mình, bên chạy bên vẫn chửi, “Ba thối, có vợ rồi không cần con!”

Ngay lúc này, trong miệng Tiểu Ngụy, Tạ Văn Thiên vợ của Ngụy Cửu đã trở về.

Tạ Văn Thiên đẹp trai cực lạnh lùng mới vừa một mở cửa liền thấy được cha con này la hét âm ỉ lẫn nhau, cậu lạnh lùng mà mắt liếc Ngụy Cửu một cái, chậm rãi mà cởi giày.

Lúc xoay người, mặt sau lại có chút đau.

“Tiểu Tạ, em sớm như thế đã về rồi.” Vừa thấy Tạ Văn Thiên xuất hiện, Ngụy Cửu giống như chó thấy được chủ nhân, vội vàng lấy lòng đi đến đón tiếp.

Tạ Văn Thiên nhân nhặt mà ừ một tiếng, trong tay cầm một cái túi đưa cho Ngụy Cửu. Ngụy Cửu tò mò mà muốn nhìn một chút đối phương mua cái gì về, nhưng trong một giây bị ngăn lại, “Xem gì xem, anh trước mang lên phòng đi.”

Cơm tối thịnh soạn như thế, Tiểu Ngụy đương nhiên rất vui vẻ, và Ngụy Cửu cũng không ngưng mà gấp đĩa rau cho Tạ Văn Thiên, còn thay cậu múc một chén lớn cháo Bát Bảo.

“Ném thử, chút đi, anh tự mình làm.”

“Thiết, rõ ràng là đi nhà hàng đối diện mua.....”

Tiểu Ngụy không biết tốt xấu một bên lớn miệng ăn đồ ăn, một bên khinh thường mà vạch trần hành vi dối trá của Ngụy Cửu.

“Ah, tiểu tử con sao không hiểu chuyện như thế! Lại nói bậy ba đánh con a!” Ngụy Cửu hỗn hển nói đến lấy tay liền làm cái động tác đe dọa, Tiểu Ngụy sợ đến mức vội vàng tìm Tạ Văn Thiên cứu mạng.

“Tạ thúc thúc, xem ba con người này nga, hở ra là liền khi dễ con nít.”

Nhớ tới khi mới gặp mặt Ngụy Cửu bá đạo, càng muốn nhớ lại sáng nay mình chẳng biết tại sao bị làm thành hoàn cảnh bị thảm nứt hậu môn, Tạ Văn Thiên liếc mắt liền lạnh lùng nhìn thẳng Ngụy Cửu, tại đây phút chốc, cậu cùng Tiểu Ngụy cùng chung kẻ thù, “Sớm hay muộn cũng bị báo ứng.”

Sau khi ăn xong cơm tối, Ngụy Cửu bị Tạ Văn Thiên cùng Tiểu Ngụy xem thường đành phải lại đảm nhiệm vai nam nô, hẩn không chút để ý mà thu dọn cơm thừa canh cặn, nghĩ vậy cảm thấy mình thật oan uất.

“Mẹ nó, ta dù sao là đại ca một phương, sao lại rớt đến nước này!”

Ngụy Cửu quên sự thật là trước kia ở nhà cũng là hần rửa chén, lòng tràn đầy khó chịu mà thay mình tưởng tượng chuyện xưa tích tụ rất nhiều bi thảm.

Tạ Vấn Thiên cùng Tiểu Ngụy xem phim hoạt hình thấy Ngụy Cửu hồi lâu vẫn chưa xong, cậu tao nhã mà đứng ở cửa phòng bếp, ánh mắt lạnh lùng mà nhìn chăm chú cái nam nhân kia một bên rửa chén một bên oán giận.

“Cửu ca, đợi tắm rửa xong, em tìm anh có chút việc.”

Tìm mình có chuyện gì? Ngụy Cửu không rõ Tạ Vấn Thiên vì cái gì đặc biệt sẽ đối với mình nói những lời này.

Hần nhéo nhéo nam căn cứng lên của mình, nghĩ thầm rằng gần đây chỉ sợ cũng không vào động được.

Khi hần mặc áo ngủ rộng thùng thình, mang vẻ mặt anh tuấn tươi cười đi vào phòng ngủ, muốn giải thích sự tình sáng nay với Tạ Vấn Thiên, hần nhìn thấy quần áo đen, Tạ Vấn Thiên đẹp trai lạnh lùng trong tay đang ngắm nghía cái gì đó rất giống quần lót nhưng lại không phải quần lót.

“Cửu ca, đây là tặng cho anh, hy vọng anh thích.” Tạ Vấn Thiên hơi hơi mà cười lên, cậu đi đến bên người Ngụy Cửu, ngoài dự đoán là đối phương lại ôm cổ Ngụy Cửu, sau đó rất chủ động mà hôn hần.

Tình hình Ngụy Cửu hoàn toàn bị Tạ Vấn Thiên hôn đến mơ màng không biết gì cả, sau đó đối phương rõ ràng đẩy hần ngã trên giường.

Miệng lưỡi dây dưa một hồi lâu, Tạ Vấn Thiên lúc này mới buông Ngụy Cửu ra, nhưng mà tiếp theo cậu nhẹ nhàng vén áo ngủ Ngụy Cửu lên, theo ngực nóng bỏng của đối phương một đường hôn xuống.

“Ách.....” Ngụy Cửu chìm sâu trong ở ôn nhu hôn môi cùng vuốt ve, cái đồ vật dưới khó kia rất nhanh liền to lên.

Hần mơ mơ màng màng mà nhắm mắt, tùy ý tay thon dài của Tạ Vấn Thiên ôn nhu mà an ủi nam căn của mình.

Bỗng nhiên hần cảm thấy chặt chẽ trên nam căn, giống như có đồ vật gì vướng ở vùng gốc.

Tạ Vấn Thiên một bên lấy tay xoa nắn nam căn Ngụy Cửu, một bên chậm rãi mà đem đại trình tiết khóa ở vùng gốc to lên của Ngụy Cửu đè xuống, tiếp theo cậu dùng miếng da quần sửa lại cái đồ vật nổi lên của Ngụy Cửu, sau đó kéo khóa lạch cạch một tiếng.

Ngụy Cửu cảm thấy không ổn, vội vàng ngồi dậy, hần ngạc nhiên mà nhìn nam căn của mình bị một da bộ chặn lại chặt chẽ mà quần lên, chỉ lộ ra đầu đỉnh hồng hồng ở bên ngoài, mà chỗ phần gốc còn lấp lánh một cái khóa màu bạc.

“Đây là cái gì?” Dục vọng của Ngụy Cửu mới vừa bị châm lên cảm thấy được thân dưới sưng khó nhịn, hần không thoải mái mà sờ sờ bộ da bao vây nam căn của mình cùng với cái khóa vướng chết vùng gốc, vẻ mặt nghi ngờ mà nhìn phía Tạ Vấn Thiên.

“Đại trình tiết a. Chưa thấy qua sao.”

Tạ Vấn Thiên việc đã làm xong vỗ tay đứng lên, cậu cúi đầu mắt liếc đầu đỉnh duy nhất Ngụy Cửu lộ ở bên ngoài, lạnh lùng mà cười cười.

“Gi! Cậu cho lão tử mang loại đồ vật này!”

Ngụy Cửu rề rà mà đứng lên, vẻ mặt dữ tợn, hần vừa mới đứng dậy liền nhận thấy được cái đại trình tiết này buộc đến chặt chẽ như thế, phía dưới của mình hơi có động tĩnh liền cảm thấy được rất chặt thật là khó chịu.

Tạ Vấn Thiên vẻ mặt hồ hững mà nhìn hần, khóe mắt liếc nhẹ, hồ hững nói, “Đối với người không quản được phía dưới của mình như anh, đại trình tiết là công cụ tốt nhất.”

“Anh..... Anh!”

Nguyên lai đối phương nói chính là chuyện này, quả nhiên là không phải chuyện gì tốt.

Nhưng nghĩ đến mình là người không đứng trước, đáng vẻ Ngụy Cửu kiêu căng nhưng cũng vẫn là chậm rãi kiểm chế xuống.

Hắn thống khổ mà nhìn cái buộc nguồn khoái cảm nơi nam căn của mình, cười khổ nói, “Thật muốn anh mang thứ này sao?”

Tạ Vãn Thiên vẻ mặt kiên định mà gật gật đầu, “Đương nhiên, ở trước khi em khỏi, anh phải mang cái này. Đương nhiên, trên đường em cũng có thể cho phép cho anh mở ra vài lần, nhưng mà phải nhìn biểu hiện của anh.”

Cho một cái tát rồi cho chút ngon ngọt, một chiêu này đối với Tạ Vãn Thiên người thuộc lĩnh vực điều giáo nhiều kinh nghiệm mà nói, việc quen thì dễ làm.

Cậu nhìn Ngụy Cửu vẫn mang mặt buồn rầu, bỗng nhiên cười rồi đi qua.

Lại là một cái hôn sâu, Ngụy Cửu cố chịu thân dưới bị buộc chặt, hung hăng nuốt nuốt nước miếng, hắn nhìn Tạ Vãn Thiên tình cờ để lộ ôn nhu, bỗng nhiên cảm thấy mình thật sự là cam tâm tình nguyện bị nam nhân này thu phục.

(*) Thủy tinh hoàn tử:

31. Chương 31: Đường Nhấn

Điều Giáo Sư Đích Chức Nghiệp Hạnh Phúc

Ngụy Cửu hôm nay có vẻ nôn nóng hơn so với ngày thường, hắn ngồi ở trên sofa nghe đàn em báo cáo tình hình hoạt động gần đây của địa bàn, lông mày cau lại chặt chẽ, điều này làm cho các đàn em khó hiểu, rõ ràng bọn họ buôn bán lời tiền a, vì cái gì lão đại vẫn bộ dạng như thiếu thốn vậy?

Mà lúc này, có đàn em cẩn thận quan sát, dưới quần tây cắt may phù hợp của Ngụy Cửu, giữa quần hình như có chút không bình thường mà cứng lên.

Không hổ là lão Đại, nghe báo cáo, mà cũng có thể cứng lên!

Thực ra Ngụy Cửu cũng không phải muốn cứng, nhưng cái đai trình tiết buộc gắt gao bộ phận nhạy cảm trên thân thể hắn, cái loại cảm giác căng nghẹn này ngược lại làm cho hắn cảm thấy rất hưng phấn, mà đầu đỉnh bị buộc phải nâng lên nhẹ nhàng ma sát vào quần lót có chất liệu vải nhẵn nhụi, kêu hắn như thế nào không cứng?

“Cửu ca, anh còn có gì phải cần dặn không?”

“Không có, liền như thế đi, hảo hảo làm.”

Tiếng nói Ngụy Cửu rõ ràng, ánh mắt sắc bén mà nhìn quanh vài tên đàn em ngồi ở bên người, uy nghiêm mà gật đầu.

“Hắc hắc, Cửu ca có phải rất lâu rồi anh không cùng các anh em đi ra ngoài chơi, đêm nay nếu không thì đi tiệm HIGH thử xem? Gần đây có mấy em xinh đẹp đều chờ Cửu ca anh mở hàng?” Có lẽ là người không biết chết sống cố gắng muốn lấy lòng Ngụy Cửu, nhưng mà lúc này đây thì...

Ngụy Cửu thích nam nhân xinh đẹp, điểm này đúng, hắn cũng thích cùng nam nhân xinh đẹp làm tình, điểm này càng đúng, nếu không buổi sáng hắn cũng khiến Tạ Vãn Thiên nứt hậu môn như vậy.

Nhưng bây giờ hắn..... nam tính hùng vĩ bị một cái đai trình tiết buộc lại, cơ hội thao người cùng cơ hội cao trào đều bị tàn nhẫn lấy đi.

Ngụy Cửu đằng đằng sát khí mà nhìn cái người lựa chọn những vấn đề không nên nói kia, cuối cùng vẫn là nhin xuống.

Hắn hừ một tiếng, khoát tay áo, “Không đi. Tôi đêm nay phải về nhà.”

Lời nói mặc dù là vậy, nhưng là các đàn em của hắn trong lòng đều biết rõ ràng, sau khi lão đại thích một người không biết nguồn gốc nghề nghiệp trong ngành ***, liền dần dần trở thành một người nam nhân rất tốt, không hề ăn chơi trác táng, không hề làm càn, mỗi ngày đúng giờ về nhà.

Dự tính không lâu, Ngụy Cửu sẽ cùng tình nhân hắn kết hôn, như vậy thiếu gia Tiểu Ngụy cuối cùng cũng có một cái gia đình đầy đủ.

Hôm nay làm ăn chưa tới, Tạ Văn Thiên cũng khó được nhàn rỗi.

Cậu ở trong phòng điều giáo của mình thu dọn sắp xếp một loạt công cụ điều giáo ngăn nắp, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn khi vuốt ve những món đồ cũ, lộ ra mỉm cười nhàn nhạt.

Để thống khổ biến thành sung sướng, này rõ là một loại chuyện khó tin.

Cũng không biết hôm nay Ngụy Cửu lần đầu đeo đai trinh tiết, có thể cảm nhận được ý “Yêu” thật sâu kia của mình hay không.

Đang lúc Tạ Văn Thiên thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, có tiếng người gõ cửa.

“Chào anh, xin hỏi có gì chuyện gì không?”

Thấy gương mặt xa lạ, lại nghĩ đến mình hôm nay cũng không có khách hẹn trước, Tạ Văn Thiên cẩn thận mà đứng ở cửa, cẩn thận mà hỏi nam nhân xa lạ trước mắt này.

Đó là một nam nhân đáng người tốt, một thân hừ nhàn ầu phục (Xem

Đối phương đeo một bộ kính mát gọng lớn, đem nửa khuôn mặt đều giấu đi, nhưng mà mũi rất thẳng cùng với miệng dưới mũi kia bày ra mỉm cười, cũng đã đủ mị lực vốn có.

“Ngài là Tạ Văn Thiên phải không?”

Nghe thấy đối phương kêu tên của mình, Tạ Văn Thiên cau mày lại sau đó đánh giá đối phương một phen, gật gật đầu.

Bây giờ nam nhân tháo kính mát xuống, quả nhiên, hé lộ ra mặt rất anh tuấn, đôi mắt màu xanh nhạt như điêu khắc, hần ý cười dạt dào mà nâng tay dùng kính mát đụng một chút vào cái trán cao của mình, nói với Tạ Văn Thiên, “Đêm nay có thể Ngụy Cửu không chờ ngài về được rồi, ngài Tạ.”

Lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này, Tạ Văn Thiên liền cảm thấy đối phương nhìn có chút quen mắt, rất nhanh, cậu lập tức nghĩ tới người nam nhân thường xuyên lấy thân phận giới tinh anh của kinh doanh xuất hiện ở báo chí trong TV, nam nhân này cũng là người đầu tiên mà Ngụy Cửu nhờ cậu điều giáo Đường Nhẫn.

Mặc kệ ra sao, đêm nay nhất định phải để Tạ Văn Thiên cho mình tháo thứ này ra!

Ngụy Cửu một bên đi tiểu, một bên thống khổ mà vuốt ve đai trinh tiết giam cầm phân thân của mình, nhe răng trợn mắt.

Tiểu Ngụy đã trở về, đang mắc tiểu đứng bên ngoài phòng vệ sinh giậm chân, “Ba, ba còn chưa xong! Con phải đi tiểu rồi!”

Ngụy Cửu tức giận mà mặc quần, lúc này mới mang mặt thống khổ mà đi ra, hần tròng mắt nhìn Tiểu Ngụy ồn ào, yên lặng mà đi tới bên xô pha.

Bây giờ đã là sáu giờ chiều, bình thường lúc này Tạ Văn Thiên đã trở về, và mình cũng cần nấu cơm hầu hạ bọn họ.

Nhưng mà hôm nay Ngụy Cửu thật sự không có tâm tình mang đai trinh tiết đi xắt rau nấu cơm, hần lười biếng mà nằm trên xô pha, hơi hơi chớp mắt, rơi vào trong suy nghĩ.

Nghĩ hần Ngụy Cửu cho tới nay đều là qua giữa nhiều bụi hoa, người phong lưu chiếc lá không dính thân, vì cái gì vẫn cứ bị Tạ Văn Thiên tiểu tử này khóa ở nửa người dưới, hoặc là nửa đời còn lại..... Mình thực sự thiếu yêu như vậy sao?

Đang lúc hần miên man bất định, điện thoại đặt trên bàn reo.

“Uy?” Ngụy Cửu không để ý dãy số xa lạ này, vẫn là nghe.

Điện thoại đầu kia truyền đến một âm thanh mang ý cười lạnh như băng.

“Này, Cửu ca, anh khỏe.”

“Mày là ai?” Ngụy Cửu nhận thấy được có gì đó không đúng, chậm rãi ngồi thẳng dậy.

“Em là người anh một lòng muốn làm cho kia, Đường Nhẫn. Em lúc đầu muốn dứt khoát đem vùng của anh lấy hết, nói như vậy nhưng là nghĩ lại đối với hai bên chúng ta mà nói cũng không là chuyện tốt gì, như vậy đi, anh đem khu C vùng đều đưa cho em, ân oán giữa chúng ta cũng liền kết thúc.”

Sau lần trước, Đường Nhẫn đã thật lâu không tìm Ngụy Cửu gây phiền toái, mà trong khi Ngụy Cửu chìm sâu giữa tình yêu cuồng nhiệt hiển nhiên cũng có chút khinh thường lực lượng giang cường long này mới xuất hiện.

Ngụy Cửu bị đại trình tiết buộc đến cả người khó chịu vừa nghe Đường Nhẫn dám đối với mình như thế nói, liền rống lớn lên.

“Mày mẹ nó ăn nhiều đầu óc vẫn là bị kẹp ở cửa?! Mày có tư cách gì dám cùng Ngụy Cửu tao nói chuyện như thế! Chuyện lần trước ở vùng của tao quậy, tao còn chưa tìm mày tính sổ!”

Đường Nhẫn ở đầu kia điện thoại gãi gãi lỗ tai, lộ ra bộ mặt khó xử.

Y liếc mắt nhìn nhìn Tạ Vãn Thiên bị trói ở trên tường, cười hỏi, “Thật không nghĩ tới Tạ tiên sinh anh lại thích người hung dữ như Ngụy Cửu đây.”

Tạ Vãn Thiên yếu ớt mà cuối đầu, cậu bị chuộc thuốc mê rồi đưa đến nơi này, đến bây giờ được còn chưa hết, chỉ có thể mặc người điều khiển.

Ngụy Cửu ở trong điện thoại mơ hồ nghe được ba chữ Tạ tiên sinh, lòng hần liền thất, tiếp theo hần hoảng hốt rống to vào lo, chỉ hận không thể lập tức đi chui vào trong loa qua bên Đường Nhẫn.

“Đường Nhẫn! Mày nói cái gì Tạ tiên sinh?!”

“Cửu ca thánh giác không tội a, em nói Tạ tiên sinh còn có thể là người nào? Không phải là cái tiểu tình nhân của anh sao. Hiện tại cậu ta ở nơi này làm khách của em, anh muốn qua đây đón cậu ta trở về hay không? Đương nhiên, em nhắc nhở một chút Cửu ca, tay không đi nhà người ta, chính là không lễ phép a, anh chuẩn bị chút quà đến đây đi.”

Trong lúc Ngụy Cửu còn đang đối với Đường Nhẫn kiêu ngạo gào thét, trong điện thoại đã truyền ra tiếng tút tút.

Hần chậm rãi lấy lại tinh thần, ánh mắt càng trừng lớn, cái trán cũng bắt đầu có giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, hần chưa từng nghĩ đến sẽ bởi vì mình mà làm cho Tạ Vãn Thiên bị liên lụy.

Chờ lúc Tiểu Ngụy từ trong WC đi ra, nó đang muốn oán giận Ngụy Cửu ở bên ngoài rống to la hét âm ỉ chết người, lại nhìn thấy Ngụy Cửu mạnh mẽ đứng lên, còn mang dép lê liền chạy ra khỏi cửa.

Chuyện của Ngụy Cửu sẽ có một đoạn bị bỏ sót, diễn viên kế tiếp chỉ có Đường Nhẫn biến thái thôi ~XD

Đương nhiên, cùng với Đường đẹp trai biến thái, ta còn có điều giáo sư xuất sắc Tạ Vãn Thiên nữa ~

32. Chương 32: Ngụy Cửu

Không thể nghi ngờ phòng này là phòng điều giáo thực chuyên nghiệp, trên tường không chỉ treo đầy đủ loại roi dây thừng một chút dụng cụ điều giáo, còn treo lên mấy chục bộ đồ trang bị bằng da, nhìn qua rất giống một cái phòng triển lãm dụng cụ SM.

“Cậu thích chơi SM?”

Thời điểm Tạ Vãn Thiên nói chuyện được, Đường Nhẫn đang nghênh ngang kiêu ngạo mà ngồi ở trên ghế, một con mèo nhỏ màu đen tuyền nằm ở trên đùi cậu ta, con mắt màu vàng lim dim.

Đường Nhẫn không có ý kiến mà cau mày, ngón tay ôn nhu mà lướt qua lông trên lưng của mèo đen.

“Ngụy Cửu hẳn là không vui.” Cậu ta trả lời một nẻo, “Cho nên ta thật muốn biết hẳn tại sao lại chọn người làm tình nhân. Sức mạnh của tình yêu, thật đúng là vĩ đại a.....” Âm thanh Đường Nhẫn gọi cảm mà mê người, liền cùng vẻ mặt cậu ta hoàn mỹ như điêu khắc giống nhau, mê hoặc câu nhân.

Trong cặp mắt màu xanh nhạt kia tràn ngập trêu tức, cùng với một chút thái độ tự giễu không đổi làm người phát hiện.

Tạ Vãn Thiên lạnh lùng mà trừng mắt liếc nhìn cậu ta một cái, quay đầu nhìn nhìn cái khóa ở mình, đó là một cái còng khóa inox rất sáng.

” Chuyện tôi cùng Cửu ca không cần cậu quan tâm. Tôi biết cậu cùng hẳn trong đó có một chút ân oán, nhưng mà..... Cậu bắt tôi, có thể là bắt sai người hay không?”

Quả thật, bây giờ mình cùng Ngụy Cửu gần như là cuộc sống vợ chồng, nhưng mà Tạ Vãn Thiên cũng không có thể khẳng định, Ngụy Cửu sẽ vì mình mà ở dưới thúc ép của Đường Nhẫn làm thỏa hiệp hay không. Cậu gặp nhiều người như vậy, thời điểm yêu miệng đều là yêu, nhưng mà một khi liên quan đến lợi ích liền có thể lập tức trở mặt không thương tiếc. Nói tới cùng, Ngụy Cửu vẫn là một người hỗn trên đường, người như vậy rất ít sẽ vì tình yêu mà mù quáng.

Với lại cậu cũng không mong muốn Ngụy Cửu hành động mù quáng, cậu biết Đường Nhẫn còn không đến mức ngu như thế đến giết mình, tuy rằng đau khổ là phải chịu.

Đường Nhẫn đứng lên, con mèo đen nằm ở trên đùi cậu ta kia lập tức nhảy đi nơi khác.

Cậu ta chậm rãi đến gần Tạ Vãn Thiên, tiện tay từ trên tường tìm lấy cái roi dài màu đen, giơ tay vung qua.

Một tiếng “ba” vang ở trong phòng truyền ra, Tạ Vãn Thiên cau mày, nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới.

“Không thử xem, sao biết đúng sai?” Đường Nhẫn vẫn là cười đến thoải mái như vậy, cậu ta bỏ lại roi, một phen xé áo sơ mi của Tạ Vãn Thiên ra.

Trên ngực đối phương đã có một vết đỏ rõ ràng.

“Oa nga, cơ ngực thật khá.”

Đường Nhẫn liếc nghiêng về mặt phần nộ của Tạ Vãn Thiên, ngón tay thon dài linh hoạt mà di chuyển, rồi mới thật cẩn thận mà dùng đầu ngón tay chạm đến trên da Tạ Vãn Thiên.

“Ngụy Cửu nhất định không thích người khác đụng vào vật của hắn.” Đường Nhẫn nhéo nhéo đầu nhũ Tạ Vãn Thiên, cười đến càng đắc ý, cậu ta cúi người dán đến bên cổ Tạ Vãn Thiên, vươn đầu lưỡi ẩm áp mà gần vào bên tai đối phương, thấp giọng lí riu nói, “Ngụy Cửu làm cho ta khó chịu không phải một hai ngày, ta thật muốn xem bộ dáng hắn khó chịu.”

Tạ Vãn Thiên đã làm tính tốt nhất, cậu chán ghét nhìn ngón tay Đường Nhẫn vuốt ve ở trên ngực của mình, bỗng nhiên thấy rõ trên tay đối phương có một chiếc nhẫn, trên chiếc nhẫn chạm khắc ba chữ BTK.

BELONG TO K. (thuộc về K)

Tạ Vấn Thiên biết K thích nhất ở trên người sủng vật hoặc là nô lệ của mình lưu lại ký hiệu như, nhưng mà anh ta chỉ cho phép nô lệ cùng mình cùng ở một chỗ đeo vật ký hiệu chứng tỏ thuộc về mình. Nhẫn này không thể nghi ngờ chính là tín vật đánh dấu thuộc về K.

Nhưng mà K nổi tiếng ở trong giới điều giáo với thủ đoạn nghiêm khắc, yêu thương đã ẩn lui rất lâu, nghe nói anh ta tìm được vợ chính thức rồi.

“Đường Nhẫn, người làm việc này, K biết không?” Tạ Vấn Thiên khẽ cười, nhưng mà cậu không nghĩ tới K lại cùng Đường Nhẫn người như vậy cùng một chỗ, đương nhiên, cậu cũng không nghĩ tới mình sẽ cùng Ngụy Cửu người như vậy cùng một chỗ.

Thời điểm Ngụy Cửu đi vào cửa nhà Đường Nhẫn còn mặc một đôi dép lê, dưới khó của hần cũng bởi vì động tác ma sát quá lớn khiến cho khối u phồng lên.

Nhưng mà bây giờ, Ngụy Cửu từ trước đến nay coi trọng hình tượng rồi cuộc quan tâm đi quần này đó, hần thở hồng hộc, mặt đầy giận dữ mà đứng ở ngoài cửa lớn nhà biệt thự của Đường Nhẫn, trong ánh mắt đằng đằng sát khí.

“Đi nói cho Đường Nhẫn tiểu tử này, cứ nói Ngụy Cửu!”

“Hần đến đây.”

Đường Nhẫn hơi hơi gờ gờ cầm lên, lúc này vẻ mặt cậu ta đã như trước thoải mái vậy, bởi vì Tạ Vấn Thiên hình như đã biết một chút của mình.

Không tồi, K là nam nhân của y, cũng là S của y, y vô cùng yêu K, nhưng mà cũng không thể tuân thủ lời hứa của đối phương là đồng ý không làm việc ác.

Y thích cái loại cảm giác mây mưa thất thường này, mà phải có được cảm giác như vậy ắt phải áp dụng một chút thủ đoạn không chính quy, thủ đoạn này đó ở K xem ra đều là làm việc ác.

Thật vất vả đợi K ra nước ngoài gặp bạn thân, Đường Nhẫn tính lợi dụng trong khoảng thời gian này vội vàng phải đem địa bàn từ trước đến nay Ngụy Cửu tranh giành cướp về trong tay mình. Y điều tra rất lâu, biết Ngụy Cửu gần đây thích một người điều giáo sư tên là Tạ Vấn Thiên, thế là y dự định không đánh mà thắng mà từ chỗ Tạ Vấn Thiên xuống tay, còn đứa nhỏ của Ngụy Cửu, bởi vì còn quá nhỏ, y xem thường đối với một đứa con nít ra tay.

Tạ Vấn Thiên rất hiểu rõ tính tình của K, K là có tiếng là nóng nảy, nhưng là tính cách lại rất ngay thẳng, thái độ anh ta đối với M là lãnh khốc mà ngẩng cao, cũng không giống mình loại hòa ái dễ gần, nhưng mà hơn nữa đúng là bởi vì phong thái của anh ta như đế vương cao cao tại thượng, một khi toát ra ý ầu ỷm, trái lại sẽ càng làm cho M chìm sâu.

Nếu không Đường Nhẫn nhân vật như vậy cũng sẽ không dễ dàng kính phục ở dưới chân K.

“Nếu K biết người làm việc này, tôi nghĩ cậu sẽ rất thảm.”

“Này không cần người nhiều lời.”

Tạ Vấn Thiên chăm chú nhìn ánh mắt Đường Nhẫn dần dần trở nên không kiên nhẫn, biết được chỗ nhược điểm của đối phương, cậu ta làm chuyện K cấm làm, hưng phấn mà sợ hãi.

Thời điểm Ngụy Cửu đang mặc một đôi phá dép lê, tóc tán loạn mà vọt vào, thân dưới còn dính bị phân thân mà cao cao..... Tạ Vấn Thiên duy nhất mong muốn không nhận biết hần như thể mất mặt, lại có thể duy nhất mong muốn mình chưa cho hần mang cái kia ngược lại làm cho đối phương càng quần không được đại trình tiết của mình.

“Tiểu Tạ!” Ngụy Cửu nhìn đến Tạ Vấn Thiên bị trói ở trên tường, lại thấy được trên ngực đối phương kia có vết roi đỏ tươi, một cái kích động liền nghĩ xông lên.

Theo hần vào bọn vệ sĩ đương nhiên ngăn cản hần.

Đường Nhẫn chậm rì mà đi tới, bộ dạng cao ngạo, phong thái tao nhã mà như bày ra một chữ mời, “Hoan nghênh Cửu ca đi vào nơi này.”

Tạ Văn Thiên cũng ngẩng đầu nhìn phía Ngụy Cửu, trong mắt đối phương tràn ngập lo lắng, lo lắng như vậy, Tạ Văn Thiên trước kia còn chưa từng nhìn qua trong mắt Ngụy Cửu như vậy, lúc này cậu thấy được, trong lòng cũng nhiều ít xúc động.

Cậu vốn tưởng rằng mình ở trong lòng Ngụy Cửu không phải quan trọng như vậy.....

“Hãy bớt sàm ngôn đi, người rót cuộc muốn ta làm sao mới bằng lòng thả tiểu Tạ?!”

Ngụy Cửu biết tình hình bây giờ đối với mình mà nói rất không tốt, hắn đề ném phần nộ cùng xúc động ở của mình, gắt gao mà nắm chặt đấm tay, liều mạng nhẫn nại.

Đường Nhẫn cười sờ thái dương một chút, quay đầu lại mắt nhìn Tạ Văn Thiên vẻ bình tĩnh, đối với Ngụy Cửu nói, “Ta nói lấy địa bàn khu C đến trao đổi.”

Khu C là một vùng địa bàn trong tay Ngụy Cửu rất kiếm được tiền, thậm chí tất cả nơi thương nghiệp xung quanh thành phố rất giàu có phồn hoa.

Lúc trước Ngụy Cửu có thể có đến vùng địa bàn này phải nỗ lực rất nhiều, có máu có mồ hôi, rất nhiều anh em đều trông cậy vào vùng trù phú này mà kiếm cơm.

Tuy rằng chính là một vùng địa bàn, thế nhưng một khi để mất, như vậy thế lực của mình từ nay về sau sẽ không gương dạy nổi, thậm chí chậm rãi bị thế lực khác chiếm đoạt diệt vong.

Ngụy Cửu cũng không phải người lần đầu vào hắc đạo hỗn tạp, hắn cũng là chậm rãi đi lên, tiếc rằng, đây là một con đường dễ vào khó ra, trừ khi hai bàn tay trắng mà rời khỏi, nếu không cũng chỉ có thể đứng mũi chịu sào.

Quả thật, hắn bị cuốn hút bởi tình yêu mang đến ấm áp cùng vui sướng, đồng thời cũng không muốn mất đi “Sự nghiệp” của mình lâm vào cổ gắng nửa đời.

” Yêu cầu của ngươi rất khó rồi.”

Ngụy Cửu đề thấp giọng chậm rãi nói, hắn ngẩng đầu sửa lại một chút kiểu tóc tán loạn của mình, ánh mắt tránh né Tạ Văn Thiên.

“Úc? Như thế nói Cửu ca anh là không muốn trao đổi Tạ tiên sinh trở về? Vậy anh còn gì? Đến xem diễn sao?”

Đường Nhẫn nhún mạnh và vừa giật mình mà tròng lớn mắt, y u ám dày đặc mà cười, tràn ngập đùa cợt đối với Ngụy Cửu.

Tạ Văn Thiên bị trói ở một bên nghe được Ngụy Cửu nói như thế, chính là nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, thực ra, trong lòng cậu vẫn là có chút chờ mong như vậy, chờ mong Ngụy Cửu có thể lựa chọn mình.

“Vùng địa bàn kia ta không thể cho ngươi, nhưng mà ta có thể cho đồ vật này nọ khác.”

“Úc, đồ vật này nọ gì?” Đường Nhẫn tò mò mà đến gần Ngụy Cửu, y rất muốn biết Ngụy Cửu hận mình nghiêng rằng sẽ lấy cái gì đến đổi Tạ Văn Thiên.

“Này!”

Ngụy Cửu rống to một tiếng, thuận thế liền đề ở cổ Đường Nhẫn, hắn đã sớm nghĩ tốt hôm nay dù như thế nào cũng phải cứu Tạ Văn Thiên ra, dù cho có thế nào đi nữa.

Phương pháp rất không kinh nghiệm cứu ra Tạ Văn Thiên, tự nhiên ở Đường Nhẫn trên người.

Ngụy Cửu dùng sức mạnh đề ở Đường Nhẫn bất ngờ không kịp đề phòng, một tay lấy ra dao nhỏ mang theo bên mình, đặt ở trên cổ Đường Nhẫn.

“Ta bắt ngươi đổi Tạ Văn Thiên vẫn được rồi?”

Ngụy Cửu đá vào trên đầu gối của Đường Nhẫn, thở như trâu, hắn lạnh lùng mà nhìn hộ vệ do dự ở phòng muốn hướng tới, tay nắm dao nhỏ đi xuống đề xuống, trên cổ Đường Nhẫn lập tức xuất hiện một đường máu thản nhiên.

Trước kia người bạn đã mua qua này một chương, bởi vì trước đó không cẩn thận đem tài liệu để sai ở cặp tài liệu, bây giờ đổi lại không được, chảy nước mắt, chỉ có thể gửi lại lần nữa, các người trước kia mua qua tập này, ta sẽ đổi thành nội dung mới, lúc đó các người lại có thể xem miễn phí rồi =W=

33. Chương 33: Chủ Nhân Cùng Nô Lệ

Âm thanh Tạ Vấn Thiên trầm thấp mà gợi cảm, mang ý tứ hướng dẫn từng bước, làm cho tâm trạng của Ngụy Cửu cuối cùng ở trong nháy mắt buông lỏng một chút.

Mắt Đường Nhẫn hơi hơi nhú lại, giữa con người màu lam lạnh lùng hiện lên một tia sáng nguy hiểm.

Y bỗng nhiên đánh trả lại một khuỷu tay, một tay bẻ cổ tay Ngụy Cửu, nhẹ nhàng thoáng cái khiến cho cổ tay đối phương bị trật, có thể nói tiếng kêu thảm thiết kia của Ngụy Cửu thê lương làm cho tất cả mọi người biết cổ tay của hắn bị trật.

“A! Người rất dễ tiện!” Ngụy Cửu quên vừa nãy không biết là ai dùng thủ đoạn dễ tiện bắt Đường Nhẫn, làm lại với hắn, lập tức chửi ầm lên.

“Thực hiện chút kế để cảnh cáo mà thôi, không cần khen tặng.” Đường Nhẫn sờ sờ máu trên cổ nói, cười lạnh nhìn Tạ Vấn Thiên cùng Ngụy Cửu.

Tạ Vấn Thiên đỡ Ngụy Cửu, mắt nhìn cổ tay bị trật của hắn, rất bình tĩnh mà bẻ thay hắn trở lại, lúc này đây Ngụy Cửu không muốn mất mặt ở trước mặt vợ, cố nhịn xuống, chỉ phát ra một tiếng rên rỉ.

Bảo hộ xung quanh lại xông tới, nòng súng tối thui chỉ vào Tạ Vấn Thiên cùng Ngụy Cửu.

Lúc này đây xem ra là gặp khó khăn, Ngụy Cửu hung hăng mà hừ một cái, thân dưới vẫn bị đai trình tiết buộc lại trở nên càng không thoải mái.

Hắn không kim lòng nổi mà kéo tay Tạ Vấn Thiên lại, thấp giọng nói ở bên tai đối phương, “Không nghĩ tới mấy ngày trước chúng ta còn cãi nhau, hôm nay sẽ chết cùng một chỗ. Tiểu Tạ, đều là anh không tốt, em trách anh không?”

Tạ Vấn Thiên đang nhìn chăm chú Đường Nhẫn, nghe thấy Ngụy Cửu nói như thế, liền quay đầu trừng mắt nhìn hắn liếc một cái.

“Mắc cười, em còn không muốn chết, muốn chết thì anh đi chết đi.”

“Ha ha ha ha, hai người đây là làm sao vậy? Cửu ca không cần lo lắng, chỉ cần anh ngoan ngoãn bằng lòng mà đem địa bàn giao cho em, em chắc chắn sẽ để người an toàn rời đi. Còn Tạ tiên sinh, cậu ta là bạn của K, em lại càng không sẽ tổn hại cậu ta.”

Đường Nhẫn chà xát tay, trong mắt xinh đẹp lóe ra một tia đùa cợt.

“Em đã biết cậu ta là bạn của ta, em còn dám làm ra việc này? Bảo bối, em gần đây thật sự rất không ngoan.”

Âm thanh trầm thấp mà khàn khàn cùng với tiếng cọt két của xe lăn chuyển động từ cửa truyền tới, Đường Nhẫn vừa rồi còn đắc ý vênh vang sững sốt, chậm rãi xoay đầu.

Nam nhân ngồi trên xe lăn nhìn qua tới ba mươi tuổi, một đầu tóc đen trộn lẫn vài sợi trắng, khuôn mặt lạnh lùng nhìn qua cũng không thân thiện, chỉ có trong cặp mắt sâu sắc kia để lộ ra một ánh mắt làm cho người ta an tâm, trên đùi hắn phủ một tấm chăn mỏng, tỏ rõ anh ta giống như là một gã tàn tật.

Ngụy Cửu vừa thấy người này, thì biết anh ta nhất định là một nhân vật nổi tiếng.

“KING, đã lâu không gặp.”

Tạ Vãn Thiên biết K là một người tuyệt đối sẽ không để M của mình buông thả muốn làm gì thì làm, độ chiếm dục của anh ta lớn như vậy, không có khả năng không bí mật theo dõi toàn bộ Đường Nhẫn.

Thế nhưng cậu cũng không nghĩ tới K sẽ xuất hiện mau đến như thế, chẳng lẽ là bởi vì biết mình gặp phiền phức, cho nên lập tức chạy lại đây.

“Tiểu Tạ, thật không nghĩ tới lại gặp mặt ở chỗ này.”

K đối với Tạ Vãn Thiên cười cười, lại quay đầu nhìn phía Đường Nhẫn đã ngây người, hình dáng đối phương kia bày ra rõ ràng, ngũ quan trên mặt như điêu khắc đã hiện ra một tia sợ hãi thật sâu.

“K, anh nghe em giải thích, em chỉ là cùng bọn họ đùa..... Anh xem, bị thương chính là em!”

Đường Nhẫn ngẩng đầu, đem chỗ trên cổ bị Ngụy Cửu làm thương bày ra cho K xem, Ngụy Cửu nghe xong liền nhin không được muốn tức giận, chẳng lẽ tay hấn không bị người làm thương sao? Còn có vết roi trên người Tạ Vãn Thiên kia chẳng lẽ nói là tự cậu ta đánh?!

“Tốt lắm, ta đã biết, lại đây đi.” K khẽ cười cười, ngoắc làm cho Đường Nhẫn đi qua.

Đường Nhẫn hình như là hiểu được ý định của K, y không hề làm nhiều ngy biện, chính là chậm rãi đi tới bên xe lăn của K.

“Em xem em, sao lại không cẩn thận như thế.” K ra hiệu một cái xuống phía dưới, Đường Nhẫn lại quỳ gối xuống.

Lần này cũng làm cho Ngụy Cửu xem ngây người, vừa rồi Đường Nhẫn người kia phần khởi ngang ngược, vẻ mặt kiêu ngạo, sao trong nháy mắt trở nên dịu ngoan (dịu dàng + ngoan ngoãn) nghe lời như thế.

Tạ Vãn Thiên cũng nhìn quen mà gật gật đầu, cậu cùng K đối với phương pháp điều giáo có điều khác nhau, đối phương thích điều giáo loại nô lệ hoá, mà cậu thì thiên về tính hứng thú của hai người trong lúc đó. Nhưng mà mắt cậu nhìn Ngụy Cửu bên người, lại nghĩ tới chuyện nứt hậu môn lúc trước, có lẽ, với người nào đó áp dụng điều giáo loại nô lệ hoá mới là biện pháp tốt nhất.

K nâng cằm Đường Nhẫn, bắt buộc đối phương nhìn thẳng mình.

“Chuyện này, em biết sai rồi sao?” Không có cơ hội thắc mắc cùng giải thích, lời K nói đã đại diện toàn bộ.

“Đúng vậy, em sai rồi, K.”

Đường Nhẫn và K nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng nản lòng mà buông mi mắt xuống, tay cậu ta dựa theo quy củ để ra sau lưng, nắm tay gắt gao nắm chặt.

Tuy rằng Tạ Vãn Thiên không thích Đường Nhẫn, nhưng là theo một cái góc độ của S đơn giản mà đánh giá người này, thật là một người M rất tốt, độ phục tùng của Đường Nhẫn so với Ngụy Cửu cao hơn nhiều, tố chất M của hai người cũng chênh lệch rất nhiều.

Tạ Vãn Thiên bỗng nhiên có chút ghét bỏ Ngụy Cửu.

“Em làm gì nhìn anh chăm chú.” Ngụy Cửu phát hiện ánh mắt Tạ Vãn Thiên kia không có ý tốt đánh giá mình, thấp giọng đến hỏi.

“Không có gì. Kiểu tóc anh rối loạn.”

“Ác! Phải không? Đều do anh đi vội vàng, còn không phải là vì cứu em!”

Nguy hiểm qua đi, Ngụy Cửu nhớ tới bộ dáng mình bất cứ lúc nào đều là chính chắn chừng chạc, lấy tay vội vàng chỉnh lại kiểu tóc hỗn độn, miệng còn không quên đổ lỗi cho Tạ Vãn Thiên.

“Bây giờ thì sao? Đẹp không? Khóc không?” Ngụy Cửu một bên lấy tay sờ sờ thái dương, một bên vội vàng mà hỏi Tạ Vãn Thiên.

“Quả thực phải là..... Đẹp ngây người.” Nếu có thể, Tạ Vãn Thiên rất muốn làm cho cái chữ đẹp kia biến mất.

Quả thật, Ngụy Cửu không có khả năng là một M tốt, nhưng mà có lẽ có tiềm năng trở thành một người chồng tốt.

“Tiểu Tạ, chuyện này thực thật có lỗi, nếu không có chuyện khác, các người có thể trở về.”

K chuyển động xe lăn đi tới bên người Tạ Văn Thiên cùng Ngụy Cửu, Đường Nhẫn như trước yên lặng mà quỳ gối tại chỗ, lưng là rất thẳng.

Ngụy Cửu còn đang chăm chú mà chỉnh lại kiểu tóc của hấn, hấn nhìn người tàn tật này chỉ có thể ngồi xe lăn, sao cũng không hiểu anh ta là sao thu phục cái con sói độc ác Đường Nhẫn kia, nhưng mà trên thế giới này luôn luôn rất nhiều làm cho người ta không nghĩ ra, giống như một ngày mình sẽ vì Tạ Văn Thiên liều lĩnh mà tới cứu cậu kia.

Tạ Văn Thiên hơi hơi khom lưng xuống, thân thiện mà cầm tay K, “Không phải là chuyện lớn gì, em nghĩ sau này Đường tiên sinh hấn là sẽ không sẽ tìm chúng em gây phiền phức.”

“Tuyệt đối sẽ không.” K quay đầu nhìn Đường Nhẫn mắt liếc một cái, nắm tay của đối phương hình như nắm càng chặt, có thể nghe được âm thanh răng rắc của xương cốt.

Khi Ngụy Cửu đi qua bên người Đường Nhẫn, nhin không được quay đầu lại nhìn đối phương mắt liếc một cái, khuôn mặt đẹp trai của Đường Nhẫn kia hơi hơi vắn vẹo, vừa có tức giận, cũng có không cam lòng, thậm chí còn có một tia sợ hãi.

“Vì cái gì Đường Nhẫn kia lại nghe lời của K vậy?”

Trên đường trở về, Ngụy Cửu còn đang suy nghĩ chuyện xảy ra vừa rồi.

Lái xe chính là Tạ Văn Thiên, cậu mắt nhìn Ngụy Cửu che cổ tay, lạnh lùng mà nói, “Bọn họ là quan hệ chủ nô, chủ nhân đến, nô lệ đương nhiên phải nghe.”

“Úc.....” Ngụy Cửu có chút đăm chiêu, từ khi bắt đầu theo đuổi Tạ Văn Thiên, hấn liền làm cho mình bắt đầu tiếp xúc SM, đại khái cũng hiểu biết một chút này nọ.

“Chúng ta đây thì sao?”

“Anh nói đi?” Tạ Văn Thiên nở nụ cười, không có trực tiếp trả lời.

“Tiểu Tạ, nếu em đồng ý, anh cũng có thể..... Có thể vĩnh viễn làm nô lệ của em.”

Ngụy Cửu nghĩ nghĩ, lúc vừa rồi thiếu chút nữa gặp chuyện không may, hấn đã cảm thấy được mình bằng lòng cùng nam nhân này đồng sinh cộng tử, chỉ cần có thể làm cho đối phương vui vẻ, cho dù làm giống Đường Nhẫn làm một tên nô lệ nghe lời lại có liên quan gì? Hấn tin tưởng, Tạ Văn Thiên nhất định sẽ so với K kia càng thêm yêu thương mình.

“Em cảm thấy, anh vẫn làm tốt Ngụy Cửu là được. Nô lệ gì đó, anh làm không được.”

Tạ Văn Thiên liếc mắt nhìn cái tay Ngụy Cửu nhẹ nhàng che ở giữa khớp, đối phương ngay cả chút tự kiểm chế ấy cũng không có, muốn trở thành một người nô lệ tốt thì không phải mệt chết mình sao?

Chuyện lãng phí thời gian như vậy, cậu mới sẽ không làm đâu! Phải biết rằng, điều giáo sư Tạ Văn Thiên cậu, từ trước đến nay là thu phí đúng thời gian!

34. Chương 34: Hạnh Phúc (hoàn)

Chưa tới vài ngày sau khi Tạ Văn Thiên gặp chuyện không may, một thân veston, dáng vẻ có khí thế Đường Nhẫn bỗng nhiên ở trên chương trình TV tuyên bố, bởi vì kinh doanh không tốt, sản nghiệp dưới tên của cậu ta sắp tới sẽ rút khỏi thành phố A, cậu ta đối với việc này biểu hiện ra rất tiếc cùng xin lỗi, cũng hứa hẹn mai mốt có cơ hội vẫn sẽ trở về tiếp tục vì phát triển kinh tế của thành phố A mà cống hiến.

Sau khi thấy tin tức này, Ngụy Cửu chính là lạnh lùng hừ một tiếng, hắn còn chuẩn bị quay lại tìm một cơ hội tốt trả thù Đường Nhẫn một phen, không nghĩ tới đối phương trái lại ôm đầu chạy như chuột trước.

“Hừ, tiểu tử này rốt cục cũng biết sợ rồi sao!”

Ngụy Cửu tùy tiện mà nằm ở trên sô pha, một chân đưa ra ngoài sô pha, đầu ngón chân từ cái vớ rách lòi ra, nhưng mà vẻ mặt của hắn lúc này có thể nói là đắc ý vênh vang, quả thật giống như Đường Nhẫn là bị chính hắn đuổi đi, tràn ngập cảm giác thành tựu.

Tạ Vãn Thiên đang ngồi ở một bên xem báo, từ sau khi từ chỗ Đường Nhẫn trở về, cậu liền tạm thời dừng công tác, chuẩn bị tốt hảo nghỉ ngơi vài ngày rồi tính.

Mắt cậu lạnh lùng liếc Ngụy Cửu không biết tốt xấu kia, giữa khó còn bị đai trình tiết buộc lại hình thành khối u lớn, cuộn tờ báo lại gõ lên đầu hắn.

“Anh tỉnh mộng đi, nếu em không biết K, anh còn không biết có thể còn sống trốn thoát từ hộ vệ của Đường Nhẫn hay không!”

“Uy! Đừng phá kiểu tóc của anh!”

Ngụy Cửu vội vàng bảo vệ tóc, sửa lại cái mái, tuy rằng lời nói Tạ Vãn Thiên chính là thật, nhưng mà hắn sĩ diện vẫn không muốn dễ dàng chấp nhận, biểu môi tiếp tục lải nhải, “Không có K kia, anh đánh chết tiểu tử kia như thường, nếu em không ở chỗ đó vướng tay vướng chân, anh đã sớm..... Ôi!”

Tờ báo trên tay Tạ Vãn Thiên thoáng cái lại đập tới giữa khó Ngụy Cửu, cái đập tuy rất nhỏ nhưng cũng làm cho thân dưới đối phương bị đai trình tiết buộc chặt cảm nhận được kích thích dữ dội, Ngụy Cửu nhìn không được liền nức nở lên.

Hắn trộm mà nhìn thấy sắc mặt Tạ Vãn Thiên biến thành hung ác, nghĩ đến phía dưới của mình còn khóa ở trong tay đối phương, cũng chỉ hảo nén giận.

“Nhìn bộ dạng anh, là cảm giác thích mang thứ này đi?” Tạ Vãn Thiên mắt nhìn thân dưới của Ngụy Cửu ngày càng phình to, mỉm cười.

Tuy rằng Ngụy Cửu thiếu nô tính bẩm sinh nhưng hắn lại giống như ở những ngày sau bị mình chậm rãi bồi dưỡng ra.

Ngụy Cửu xấu hổ mà khụ một tiếng, gấp gấp ngồi dậy, hắn đã hơn một tuần không có tiết qua, trong hai cái cầu nhỏ phía dưới sớm đã nạp đầy đạn.

Ai kêu hắn lần trước đem Tạ Vãn Thiên biến thành nứt hậu môn đâu, trừng phạt như vậy cũng là hắn tự nguyện chấp nhận, dù sao, Ngụy Cửu cho tới bây giờ đều cho rằng mình là một người nam tử hán dám làm dám chịu.

Hắn xoa xoa đầu, liếm liếm môi dưới, âm thanh hơi khàn khàn mang theo tìm cảm có chút khác thường, sau khi mới vừa cùng Tạ Vãn Thiên đã trải qua một trận sóng gió hữu kinh vô hiểm (ngạc nhiên nhưng không nguy hiểm), hắn phát hiện trong lòng mình đã bị điều giáo sư này hoàn toàn chinh phục.

“Tiểu Tạ, anh nói rồi, anh nguyện ý vĩnh viễn làm nô lệ của em, giống như Đường Nhẫn kia đối với K gì đó giống nhau. Chỉ cần em..... Vĩnh viễn theo ở bên người anh.”

Cảm giác được có được một người hoàn toàn, là cảm thụ bị hạn chế, nhưng cũng là một loại hưởng thụ tình yêu dào dạt.

Một người cô đơn rất nhiều năm, tình cảm cũng luôn phiêu phiêu dang dang tìm không thấy cảng để cập bến, giữa lòng Ngụy Cửu đã sớm mệt mỏi, nếu có một sợi dây xích có thể đưa hắn trở lại, vĩnh viễn mà cột vào một người bên mình, không hẳn cũng không phải chuyện tốt.

” Giữa em và anh, cũng không phải quan hệ đơn giản giữa điều giáo sư cùng người bị dạy dỗ, Cửu ca, em thích anh, cho nên em tôn trọng lựa chọn của anh. Đương nhiên nếu anh thật sự nguyện ý cùng em làm sâu sắc thêm một tầng tình cảm, em cũng vui vẻ nhận lấy.”

Về mặt Tạ Văn Thiên giãn ra vươn tay vuốt ve khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Ngụy Cửu, nhìn thấy phía trong cặp mắt chín chắn của đối phương, trong cặp mắt kia tràn ngập chân thành, cũng tràn ngập yêu, dục vọng độc chiếm gắt gao giữ trong lòng cậu cứ như thế mà bị sự ôn nhu trong hai mắt này châm ngòi.

Tuy rằng điều giáo Ngụy Cửu là cái chuyện rất phí tâm tốn sức, nhưng mà nếu đây là yêu cầu của đối phương, kia cậu cũng chỉ đáp ứng tốt.

Ngụy Cửu trừng mắt nhìn, lộ ra cái mỉm cười, bỗng nhiên xuống sô pha, học Đường Nhẫn chấp tay sau lưng như vậy quỳ tới bên chân Tạ Văn Thiên.

“Chủ nhân.....” Ngụy Cửu có chút xấu hổ mà mở miệng, đôi mắt hần mở to nhìn Tạ Văn Thiên, thân dưới càng thêm rục rịch.

Ngay tại lúc không khí tĩnh tế này, một người luôn luôn sẽ bỗng nhiên đứng xuất hiện phá vỡ sự xấu hổ, người này chính là —— Tiểu Ngụy thiếu gia làm cho Tạ Văn Thiên cũng đau đầu.

“Ba, người đang làm gì a?!”

Tiểu Ngụy lưng đeo cặp, giật mình mà nhìn Ngụy Cửu ở phòng khách đối với bạch tuộc thúc thúc quỳ xuống, miệng đều mở một cái chữ O.

Ngụy Cửu làm sao cũng không tính đến lúc này đứa con sẽ tập kích bất ngờ, hần sợ tới mức thiếu chút nữa nằm úp sấp xuống.

“Con như thế nào tan học sớm như vậy?”

Ngụy Cửu giây dựa đứng lên, lại cảm nhận được hiện trạng hạ thân, Tạ Văn Thiên vội vàng rút tờ báo trong tay giả vờ ngăn lại.

“Hôm nay ai quét dọn xong trước thì tan học, ừ à à, ba người vừa rồi quỳ gối trước mặt bạch tuộc thúc thúc, không phải là muốn hướng chú ấy cầu hôn a?”

“Nói bậy bạ gì đó?!” Ngụy Cửu liền gào thét lên, ngay cả Tạ Văn Thiên cũng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tiểu thiếu gia giáo dục chưa đủ mà cả ngày cứ suy nghĩ lung tung này cùng cha nó rất giống, “Tiểu Ngụy không nên nói bậy, ba ba người vừa rồi lấy đồ vật không cần thận ngã, chỉ như vậy mà thôi.”

Tiểu Ngụy xem thường mà liếc mắt nhìn Ngụy Cửu đang hung thần ác sát có ý đồ giết người diệt khẩu một cái, đem cặp quăng lên tới sô pha, một chút lại đi tìm quả táo trên bàn trà, tạp sát tạp sát mà gặm, “Ba thật sự là già rồi, lấy đồ vật mà cũng làm rớt.”

Thấy Ngụy Cửu mặt đầy xấu hổ, trong lòng Tiểu Ngụy tràn ngập ý nghĩ tà ác không sợ chết mà lại tiếp tục, “Kỳ thật ba đang muốn bỏ nhào vào người bạch tuộc thúc thúc đi? A, chơi trò chơi đi!”

Tiểu Ngụy nói xong nói liền nhanh chóng chạy về phòng của mình, đem cửa khóa phịch một tiếng lớn!

Chính là hầu như trong nháy mắt kia, mặt Ngụy Cửu đỏ bừng, hần còn chưa có kịp bắt lấy tiểu ác ma Tiểu Ngụy này đánh một trận một chút, liền thấy Tạ Văn Thiên lạnh lùng mà nhìn chăm chú hướng về phía mình.

“Lời nói con nít không có kị, lời nói con nít không có kị!” Ngụy Cửu sợ Tạ Văn Thiên đem lời nói Tiểu Ngụy cho là thật, vội vàng đem tay nắm chặt.

Ai biết trên mặt nghiêm túc của Tạ Văn Thiên rất nhanh liền thay một bộ ý cười hồ hững, cậu không hề gì mà mắt liếc nghiêng Ngụy Cửu liếc một cái, đi đến trước cửa phòng ngủ hai người, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Anh đã muốn làm nô lệ của em, em đây làm chủ nhân cũng không có thể bạc đãi anh. Vào đi, còn lo lắng làm gì, biết Cửu ca sắc lang anh muốn đã lâu.”

Ngụy Cửu không dám tin mà nhìn thấy Tạ Văn Thiên tự nhiên mà đi vào phòng ngủ, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Hần cúi đầu mắt nhìn thân dưới ngẩng cao của mình, hung hăng nhéo nhéo đùi mình, lúc này mới tin tất cả đều là sự thật.

“Tiểu Tạ.....”

Ngụy Cửu liếm liếm môi khô khan bị lửa dục cháy sạch, bước chân kéo kích động rồi cũng đi qua.

Bức màn trong phòng đều đã được thả xuống, bên trong âm u, Tạ Vấn Thiên cả người trần trụi lẳng lẳng mà đứng ở nơi đó, thân hình cường tráng đủ để cho nam nhân cùng nữ nhân tâm động.

Hạnh phúc ngay tại trước mắt!

Ngụy Cửu thật sâu mà hít một hơi, mạnh mẽ vọt vào phòng ngủ, thuận tay đóng cửa lại.

Tiếng hôn môi rất nhỏ cùng âm thanh quần áo xé rách từ khe cửa truyền đi ra, giống như toàn bộ đều thực thuận lợi, xem ra ông trời rất cục làm cho Ngụy Cửu thỏa đáng.

Nhưng mà rất nhanh, trong phòng liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Ngụy Cửu.

“Không phải chứ! Em đem cái chìa khóa ra chơi rồi đánh mất?!”

Tiểu Ngụy nghi ngờ mà từ phòng của mình nhô đầu ra, mắt nhìn phòng khách trống rỗng, cùng với phòng ngủ của ba đóng chặt cửa, lắc đầu lại đem đầu rụt trở về, thoát nhìn, cuộc sống ba mình cùng với bạch tuộc thúc thúc cũng giống truyện thiếu nhi, còn cần cố gắng a!

Có lẽ ngày sau có thời gian còn có thể viết thêm, nhưng mà lúc này đây ngay tại nơi này chấm dứt đi.

Ngụy Cửu cùng Tạ Vấn Thiên là có thể hạnh phúc..... Còn Đường Nhẫn, ta thực chờ mong chuyện xưa của hắn! XD

Cám ơn bạn một đường theo văn, các người vất vả!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-duc-nghe-nghiep-cua-dieu-giao-su>